"cogito ergo sum"

HAYALET

Haziran 2020

Resimli Mecmua

sayı 35

ÖYKÜ ÖZEL SAYISI 1

MEHMET KAAN SEVİNÇ

Hayalet
Haziran 2020

Öykü Özel Sayı:1

Yayın yönetmeni
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

Editör
Atilla Bilgen

Hayalet Resimli Mecmua "Öykü Özel" sayı 1'de öyküleri ile yer alan yazarlarımız

Abdullah Emre Aladağ - Atilla Bilgen

Bediha Yılmaz - Bünyamin Tan

Efe Sarıtunalı - Gaye Keskin

Gökçe Mehmet Ay - Liza Çanakçı

Mehmet Berk Yaltırık - Müge Koçak

Kapak İllüstrasyonu
Mehmet Kaan Sevinç

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

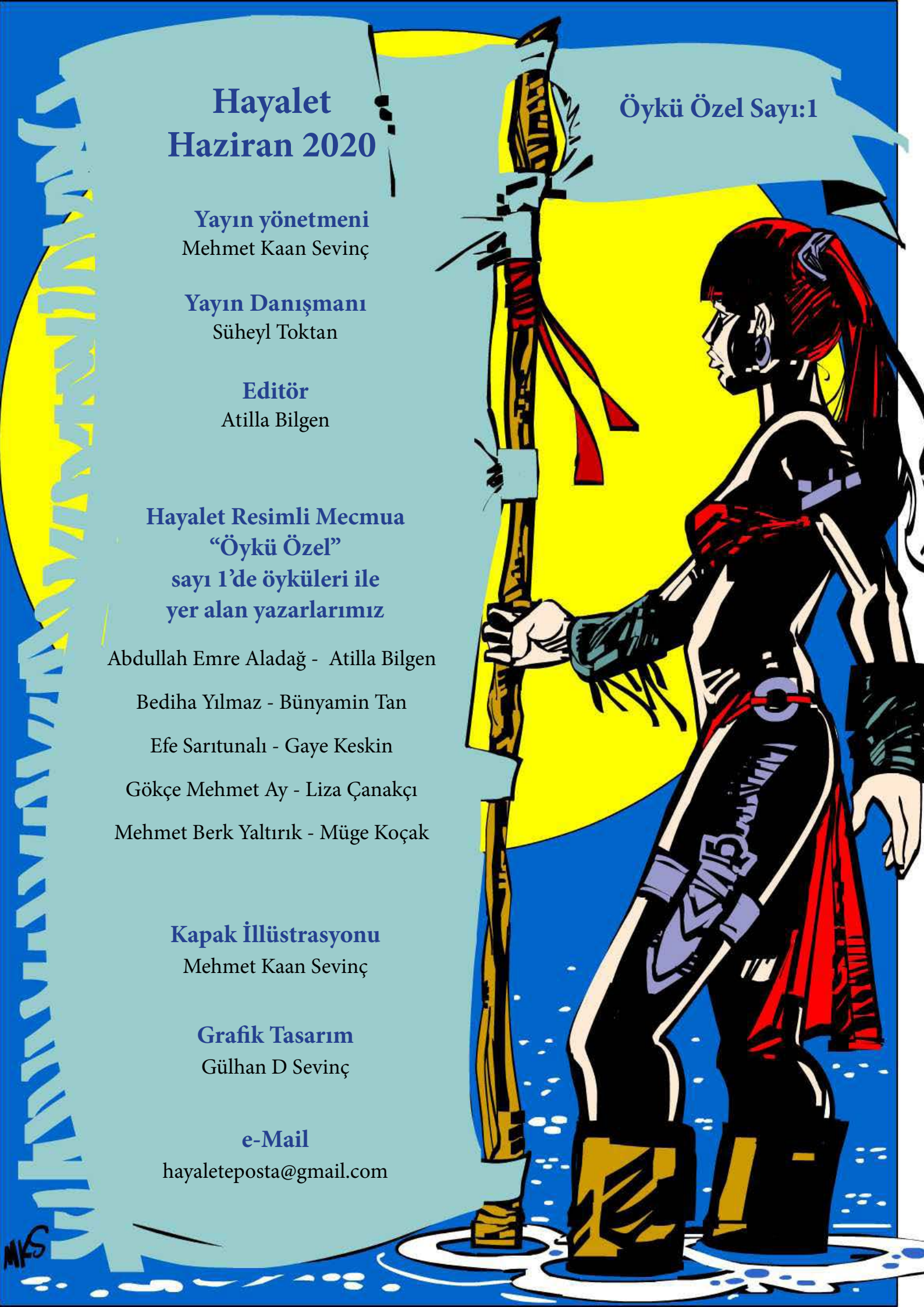

Editörden

Otuz beşinci sayımızda bir ilke imza attık ve sizlerden gelen istek üzerine öykülerden oluşan **Hayalet Öykü Dergisi** yayınladık. Umarız hem siz okuyucularımızın beğenisini alırız, hem de aramıza henüz katılmamış, ancak katılmak isteyen yeni yazarlara, kolları sıvayın mesajını vermiş oluruz.

Sevgili okuyucularımız, yazar adayları **Hayalet Öykü Dergisi'**nde hepinize yer var. Öykülerinizi, tefrikalarınızı, deneme yazılarınızı bekliyoruz.

Hayal'et Resimli Mecmua.

Liza Çanakçı

Öykü...

İçinde her zaman bir bilinmez bulunduğundan kendimizi güvensiz ve çaresiz hissettiğimiz karanlığı, nasıl tarif edersiniz? Bilimsel izahı basittir. Dünya, kendi eksenindeki dönüşünü yirmi dört saatte tamamlar, ancak belli bir zaman sonra güneşin gökyüzündeki konumu ufuk çizgisine doğru kayar, ay güneşin boşattığı yeri kaplar ve hava kararır.

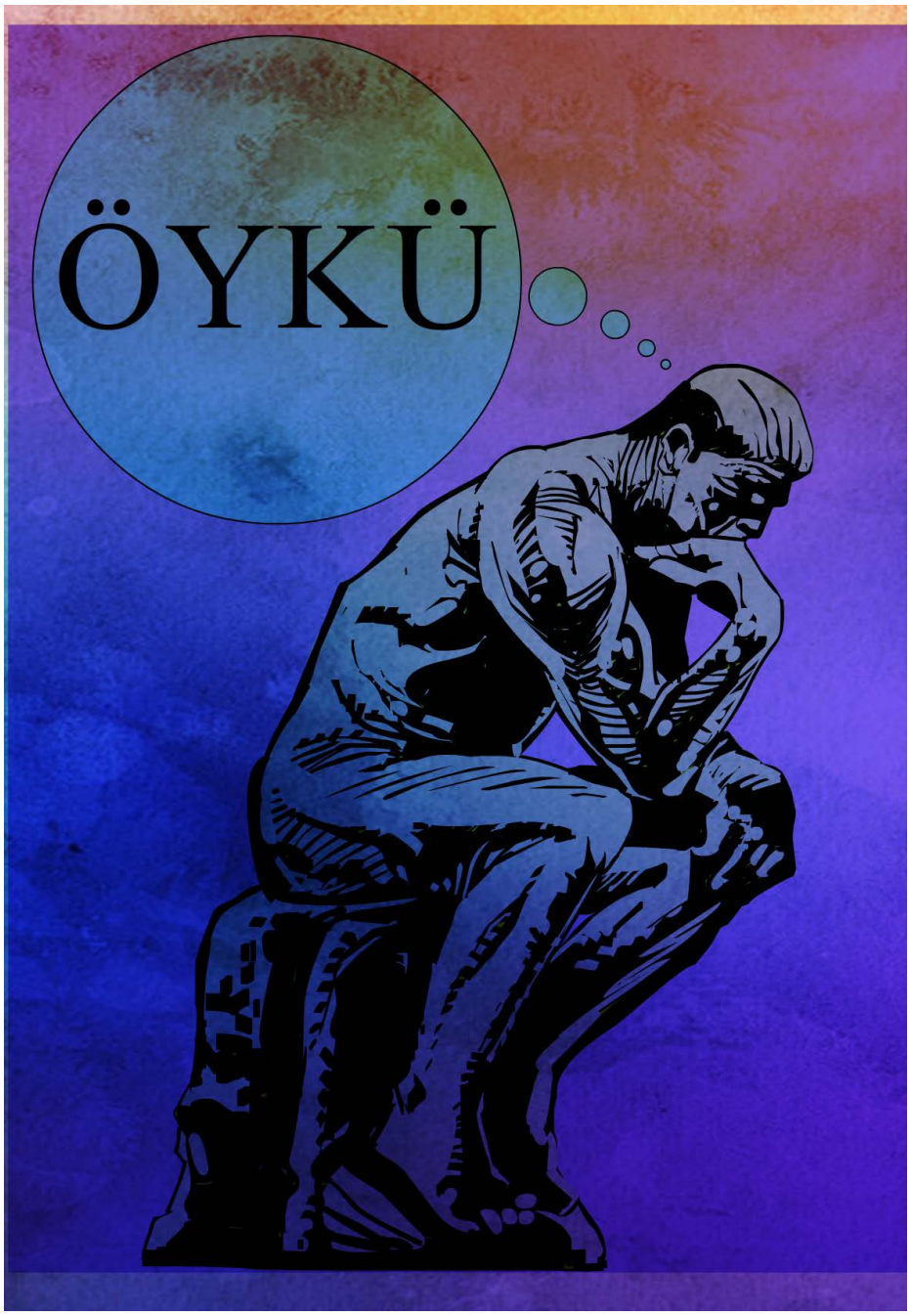

KARANLIKTAN AYDINLIĞA

İçinde her zaman bir bilinmez bulunduğundan kendimizi güvensiz ve çaresiz hissettiğimiz karanlığı, nasıl tarif edersiniz? Bilimsel izahı basittir. Dünya, kendi eksenindeki dönüşünü yirmi dört saatte tamamlar, ancak belli bir zaman sonra güneşin gökyüzündeki konumu ufuk çizgisine doğru kayar, ay güneşin boşattığı yeri kaplar ve hava kararır. Bu kadar masum bir doğa olayı neden bizi bu denli çok korkutup

içimizde veya hayalimizde yaşattığımız kötü anıların yeşermesine sebep olur? Çünkü incinmemize sebep olabilecek bilinmezliklerle doludur karanlık. Güneş yeniden doğduğunda veya düğmeye uzanıp ışığı yaktığımızda bilinmeyen şeylerin aslında o kadar ürkütücü olmadığını anlayıp rahatlarız, ama beynimiz bu basit gerçeği bir süre sonra nedense unutur, hava yeniden karardığında bizi korkularımızla yine baş başa bırakır

Karanlık ve aydınlık! Birbirine benzer iki kelime, ikisi de sadece sekiz harften ibaret, ancak üzerimizdeki etkileri çok farklı. Biri içimizi sevinçle doldururken, diğeri korkularımızın bizi esir almasına sebep oluyor.

Karanlık, korku ve bilinmezlikle ilişkilendirildiğinden, hepimizin içinde az veya çok yer alan karanlık düşüncelerimiz, duygularımız hakkında konuşmaz, elimizden geldiğince onları bastırmaya çalışırız, ancak bu bir kandırmacadır, kabul etsek de etmesek de o içimizdedir, bizimle büyür, gelişir ve kontrol edemezsek esiri oluruz. Bu sekiz harfli kelimeyi isterseniz bilmeceyle çözümlemeye çalışalım. İçinde bir gaz lambası, bir gaz sobası ve bir de mum bulunan karanlık ve soğuk bir odaya girdiniz. Üzerinizde tek bir kibritiniz var. Önce hangisini yakarsınız? Cevabı sanırım herkes doğru tahmin ediyordur. Öncelikle kibriti, ardından gaz lambasını, sobayı ve mumu. Böylelikle karanlık ve kasvetli yerin aslında ne kadar renkli olduğunu fark edecek, az önce yaşadığınız korkulardan dolayı kendinizden utanacağız. Ama bir süre sonra mumun eriyeceğini, gaz lambası ve gaz sobası söneceğini ve yine o kasvetli ortama geri dönüp korkularınızla baş başa kalacağımızı düşünmeyiz. "Ne yapmalıyız o zaman?" diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Sorunlarımızın üzerine gidip onları kalıcı bir şekilde yok edeceğimize, bir kibrit yakar gibi kendimize tatlı yalanlar söyler, geri döneceğimizi düşünmeden karanlık odanın dışına çıkıp yeni arkadaşlarla dar bir odanın içinde kilitli kalmış yalnızlığımızı unutmaya çalışırsak, gün gelir mum erir, gaz lambasının gazı biter ve derinlerde bir yere hapsettiğimiz korkularımız bizi ele geçirir. Karanlık ve kömür gibi kalıcı yaralarla baş başa kalmak istemiyorsak, içimizdeki korkularımızla yüzleşmek, nedenlerini, nereden kaynaklandıklarını anlamaya çalışmak ve korkmadan üzerine gitmemiz gerek. İşte o zaman o sekiz harften oluşan yepyeni bir kelimeyle baş başa kalacağız; aydınlık.

Bediha Yılmaz

Uyandığında hiç de öyle sersem gibi değildi. Normalde 'insan bebekler' gözlerini ilk açtığında anlamsız anlamsız etrafa bakar, tanımaya çalışır, yabancılık çeker, ağlar, sızlar. Bu ise öyle değildi. Sanki bildiği bir yere gelmiş gibiydi. Topraktan kolunu çıkardığı ilk gün güne "merhaba" dedi. O güzel havayı bir güzel içine çekti.

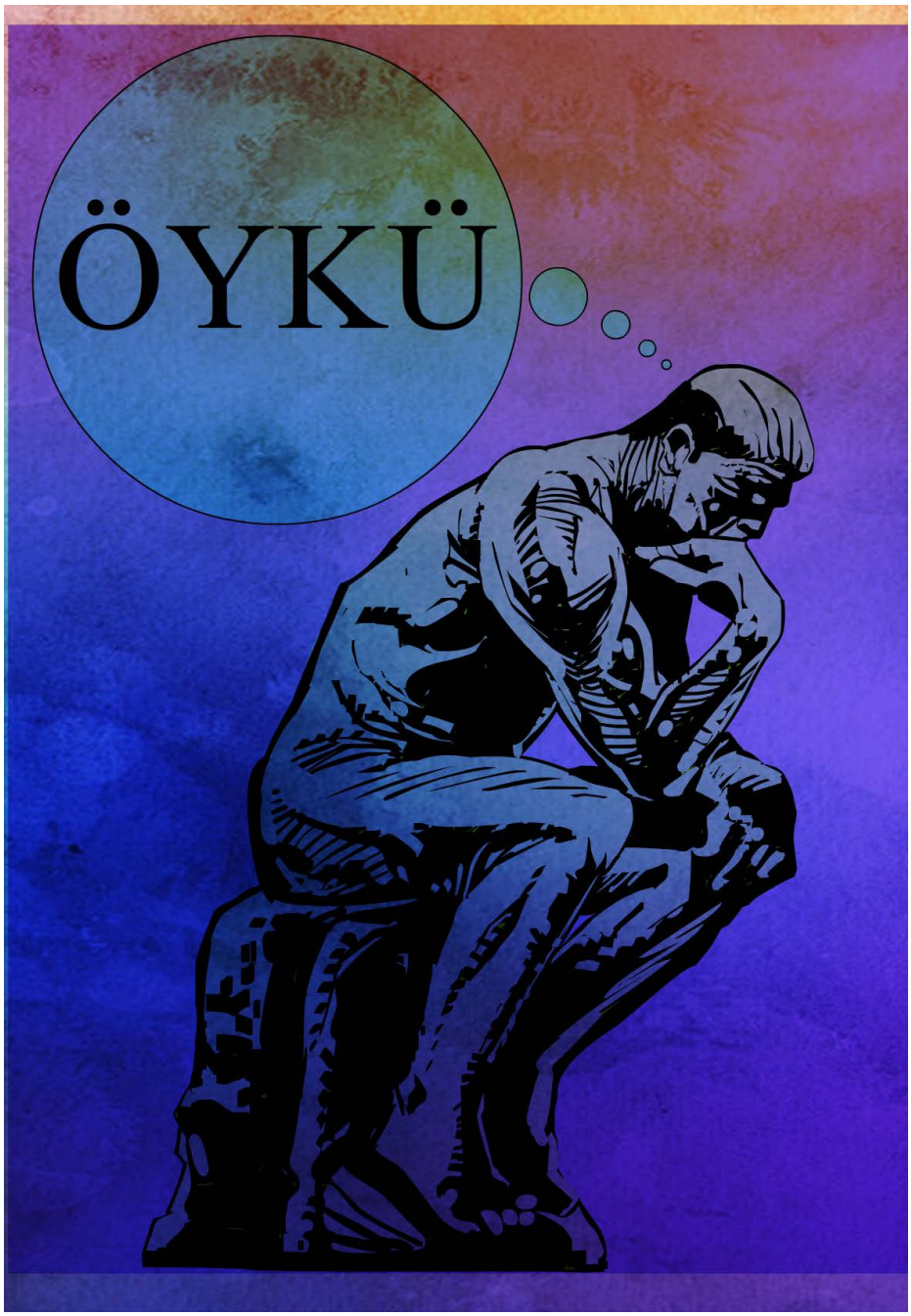

BEZELYELİ HİKÂYE

Uyandığında hiç de öyle sersem gibi değildi. Normalde 'insan bebekler' gözlerini ilk açtığında anlamsız anlamsız etrafa bakar, tanımaya çalışır, yabancılık çeker, ağlar, sızlar. Bu ise öyle değildi. Sanki bildiği bir yere gelmiş gibiydi. Topraktan kolunu çıkardığı ilk gün güne "merhaba" dedi. O güzel havayı bir güzel içine çekti. Gerindi, esnedi, açıldı… Sonrasında her sabah güneşe selam verdi, her akşam ay ışığı altında uyudu. Gün içinde hayat enerjisi hep yerindeydi. Ne sağanak yağmurlar ne de kavurucu sıcaklar mutsuz ediyordu onu. Her

karşılaştığı olayı merakla ve ilgiyle karşılıyor, inceliyordu. Kendi yolundan şaştığını görmedim. Köklerine sataşan salyangozlara rağmen gülümsüyordu. Her gün ve her gün… Nereden geliyordu bu bitmek tükenmek bilmeyen enerjinin kaynağı?

Zaman zaman onunla konuştuğum oluyor. O, henüz sözcük kullanmayı bilmiyor. İleride öğrenir mi bilemiyorum. Fakat kendini ifade ediyor olması zaten bana yetiyor.

Bir gün olgunlaşmış sebzelerini topluyordum. Yanlarına gidip "Merhaba kızlarım, ben geldim. Bakalım bugün hanginiz yanıma gelmek isteyecek." Dedim. Bezelyelerden bahsediyorum. Şaşırman çok doğal. Çünkü bunu anlattığım herkes ilk önce bir şaşırıyor. "Hiç bezelye konuşur mu" diye tepkiler alıyorum ama konuşuyor. Bunu ispat etmek için delil toplayamam fakat konuşma şeklini anlatabilirim.

Bir gün olgunlaşmış bezelyeleri topluyordum. Akşam güneşi üzerlerine vuruyor, benim de sırtımı ısıtıyordu. Her birine ayrı ayrı "merhaba" dedikten sonra büyüyenleri bulup koparıyordum. Ben sesli söylüyorum "merhaba"mı. Karşılık olarak onların da "merhaba" dediğine eminim. Rüzgar olmayan yerde hareket etmelerinin başka açıklaması olamaz zira.

Adeta dans eder gibi uç kısmından başlayıp bir sağa, bir sola dönerek "buradayım" da diyorlardı. Onları da alıyordum. Toplarken hem teşekkür ediyor hem de uzun uzun düşünüyordum. Birisi beni yerimden edecek olsa, üstelik mutlu olduğum yerde, güvenli bağlar ile bağlı olduğum yerden koparsa ona tepkim ne olurdu? Hiç de sakin kalmazdım sanırım.

Onun kabul hali, başına gelenleri sükunetle yaşıyor olması benim için ders niteliğinde. Yerini biliyor, ne yapacağını biliyor, neyi ne zaman yapacağını biliyor, her anını idrak halinde yaşıyordu. Ben olsam bu kadar bilgiyle ne yapardım onu da düşünüyorum…

Nerden nereye geldik. Onlarla konuşurken de hep böyle oluyorum. Bir bakmışım bambaşka konular içinde yüzüyorum. Sanırım alışkanlık oldu. Ne diyordum; bir gün olgunlaşmış meyvelerini topluyordum. Birinci sırayı bitirdim. Hiç bezelye kalmamıştı. Buna emindim çünkü yapraklarını, yapraklarının ardını iyice kontrol ederek gezdim. Döndüm, sıranın diğer tarafından incelemeye başladım. Olanlara da teşekkür ederek toplayıp diğer sıraya geçtim. Böylece toplama işini bitirdim.

Bir tur daha dönmek istedim ki genelde böyle yaparım. Yapraklarının ardını-arkasını inceleyerek dolaştığım o ilk sırada birkaç bezelye salınıyordu. Salınırken de gülümsüyordu. Hiç gülen bezelye gördünüz mü? Olmaz demeyin, gülüyorlar. Görmek isterseniz her hallerini gösteriyorlar.

Onlar orada gülerken serzendim "sizi gidi siziii… ben sizi kontrol etmedim mi! Nerden çıktınız siz". Tekrar gülümsediler. Akşam güneşi üzerlerine vururken küçücük can damarlarını, minicik tanelerini gördüm. Öyle büyüleyici ki… Elimle sağa sola çevirerek her bir tarafını inceledim. Onlar da hiç ses etmedi. Bu güzelliği sergilemelerinin sebebi benimle eğlenmiş olmalarının diyeti herhalde diye düşündüm.

Benim hikayem de işte böyle. Her ne kadar bazen "deli bu" muamelesi görsem de o bezelyelerin konuştuğuna eminim. Varlıklarına teşekkür etmemek içten değil çünkü bana çok şey katıyorlar.

Efe Sarıtunalı

ALİ'NİN AKILALMAZ MACERALARI

Ali 9. sınıftan 10. sınıfa geçtiği yaz babaannesinin köyünde kaldı. Burada sihirli bir kılıç buldu. Aslında kılıç binlerce yıldır orada duruyor olmasına rağmen karanlık güçler ancak Ali bulduğunda kılıcın peşine düştü.

Ali 9. sınıftan 10. sınıfa geçtiği yaz babaannesinin köyünde kaldı. Burada sihirli bir kılıç buldu. Aslında kılıç binlerce yıldır orada duruyor olmasına rağmen karanlık güçler ancak Ali bulduğunda kılıcın peşine düştü. Ali sırayla her birinin gücü birbirinden farklı on iki canavarla dövüşüp hepsini yendi. Tüm canavarların hakimi olan on üçüncüyle de dövüştüğünde dünyayı kurtarmış oldu. Tarih boyunca canavarlar tarafından öldürülmüş tüm kahramanların ruhları tek tek gelip onu tebrik etti. Yaz bitince Ali kılıcı bulduğu yere bırakıp yaşadığı şehre döndü.

Okuldaki ilk günü beklediği kadar sıkıcı geçmiyordu. Arkadaşlarını özlemişti. Kısa zamanda tatilin rahatlığını üzerinden atıp derslerine odaklanabilirdi. Okul bittikten sonra robotik kulübünün toplantısına

kaldı. Öğretmen, o yıl yapacakları çalışmaları özetleyip öğrencileri birbiriyle kaynaşmaları için yalnız bıraktı. Herkes birbirine yaz tatilinde neler yaptığını anlatıyordu. Ali değişik bir şey yapmadığını söyledi. Tabii olanları anlatsa kimse inanmazdı. Geçen yıl samimi arkadaşlarından olan Burcu'yla birlikte metroya kadar yürüdüler.

Metro'da "Sana anlatmam gereken bir şey var.", dedi Burcu.

"Dinliyorum.", diye cevap verdi gülümseyerek.

"Bu yaz, tuhaf bir şey başladı."

Ali gözlüklerini düzeltti. "Neymiş o?"

"Sesler… Tuhaf sesler duyuyorum. Başta anlamsız bir uğultuydu. Kulağımda bir problem olduğunu düşündük. Gittikçe harflere ve kelimelere dönüştü."

"Peki ne diyor bu sesler?"

"Seni öldürmemi söylüyorlar."

Kahretsin, diye düşündü. Yine başlıyoruz. Kız, Ali'nin üzerine atlayıp boğazını sıkmaya başladı. Oksijensiz kalan Ali'nin gözleri kararıyor, düşünceleri buğulanıyordu.

Çığlık atarak uyandı. Okulun ikinci günü başlıyordu. Neyse ki rüyaymış, diye düşündü. Dün metroda muhabbet ederek, mutlu mutlu gelmişlerdi. Kimse kimseyi öldürmeye çalışmamıştı. Yazın yaşadıklarını düşündü Ali. Acaba onlar da rüya mıydı? Zannetmiyorum. Yazın olanları dün de hatırlıyordum ama ya dünden önceki gece gördüğüm bir rüyaysa? Ya da yaz boyunca geceleri gördüğüm bir rüyalar dizisiyse? Peki ya deliriyor ve sanrılar görüyorsam!

Yaz boyunca başardıkları artık kahramanca değil tehlikeli görünüyordu. Ben bunları yapmış olamam, diye düşündü. Öncelikle mümkün bile değil. Canavarlar ve sihirli kılıç gerçek olsa bile ben kahraman olamayacak biriyim. Sportif değilim; koşmayı, hoplayıp zıplamayı hiç sevmem. Yaz boyunca bilgisayar oyunu oynamış olmalıydım. Artık tüm hatıraları güvenilmez birer rüya parçası gibi geliyordu. Bir an önce kahvaltısını yapıp okula gitmesi gerekiyordu ama o akıl sağlığının daha önemli olduğuna karar verip bilgisayarını açtı ve yazın oynadığı oyunları incelemeye başladı. Epey vardılar… Sonra kütüphanesinin karşısına geçip yazın okuduğu kitapları saydı. Onlar da epeyce vardı. Canavarlarla savaşmaya zaman bulamamış olması gerektiğine karar verdi. Annesini öpüp kahvaltı yapmadan okulun yolunu tuttu.

O gün robotik kulübündeki öğretmenleri öğlen arası Ali ve Burcu'yu çağırıp ikisine bir proje verdiğini söyledi. Okul çıkışı projeleri üzerinde çalışmaya başladılar. Epey eğlenceli bir şeydi. Bir yandan da muhabbet ediyorlardı. "Yazmayı bitirdin mi?", diye sordu Burcu. Ali boş zamanlarında hikayeler yazardı hatta birkaç roman da yazmıştı ama şu anda neyden bahsettiğini anlamamıştı. "Dün metroda anlattığın romanı...", dedi kız. "Canavarlar ve sihirli kılıçla ilgili olanı… Sadece son bölümün kaldığını söylemiştin."

Ali metroda ne konuştuklarını hatırlamıyordu. Hatta gece gördüğü rüya zihninde çok daha berraktı. "Evet.", dedi. "Yazıyorum hala." Evine ulaştığında ilk işi bilgisayarını kurcalayıp şu romanı bulmak oldu. Görünüşe bakılırsa tatili bir roman yazarak değerlendirmişti. Günlük şeklinde yazdığı romandaki tarihler yaşadığı maceralarla tutuyordu. Maceralarını yazdığını hatırlıyordu ama bunları gerçekten yaşamış mıydı yoksa rüyasında mı görmüştü? Canavarlar ve kılıç hatıralarında çok netti, gerçek olmalıydılar. Ancak gerçek olamayacak kadar doğaüstüydüler. Bir şekilde emin olması gerekiyordu, yoksa delirecekti.

"Ruhlarla konuşmak istesen ne yapardın?", diye sordu sonraki gün Burcu'ya. Beden eğitimi dersinden izin almış, yaptıkları robotla ilgileniyorlardı.

"Hani spor salonunun arkasında masa tenisi odası var ya…"

"Evet."

"Orada uyuklayan tuhaf çocukla konuşurdum."

"Neden? Kimmiş o?"

"Sizin sınıfta. Hani geçen sene de beden dersini birlikte alıyorduk ya, bu çocuk her hafta kaçıp orada uyukluyor. Bazen arkadaşlarımla masa tenisi oynamaya gittiğimizde denk geliyorduk. Ruhlarla konuşabildiğini iddia ediyor."

"Ha, Halit'i diyorsun. İyi dedin. Ben bir gidip onu bulayım."

"Ne yapacaksın ki?", diye sordu Burcu.

Ali, "Anlatırım sonra.", deyip masa tenisi odasının yolunu tuttu. Geçen sene buraya hiç gelmemişti. O genelde beden dersinden kaçıp bir yerlerde kitap okumayı tercih ediyordu. İçerisi epeyce karanlık ve örümcek ağlarıyla kaplıydı. Azıcık ışıkta görebildiği atıl durumdaki iki masa tenisi masası, toz kaplı bir koltuk ve koltukta uzanmış kendi kendine bir şarkı mırıldanan Halit'ti.

"Hoş geldin kahraman.", dedi Halit kapının açıldığını duyunca, onu görmeden. "Sana nasıl yardımcı olabilirim."

"Hangi kahramanı bekliyordun?", diye sordu Ali.

"Seni bekliyordum, seni…" Halit doğrulup oturdu.

"Bana yardım edebilir misin?"

"Ne istediğine bağlı…"

"Bir ruhla konuşmam gerek."

"Hangi ruhmuş o?"

"Fark etmez. Tarihte yaşamış bir kahramanın ruhu olması yeterli."

"Sen buradasın işte… Kendinle konuşsan yetmez mi?"

"Bizde kendi kendine konuşana deli derler."

"Bilirim. Şu ara bana da öyle diyorlar."

"Her neyse… Yardımcı olabilir misin?"

"Yok…"

"Hani ruhlarla konuşabiliyordun?"

"Ben konuşabiliyorum dedim. Konuşturabiliyorum demedim ki…"

"Anlıyorum.", dedi Ali dönüp gidiyordu ki Halit onu durdurdu.

"Bekle biraz. Konuşmanın bir yolu var."

"Neymiş o?"

"Daha derinlere inmen gerekiyor. Bu okulun altında bir tapınak var. Bodrumdan oraya inebilirsin. Aradığını bulacaksın."

***

Burcu ilkokula giderken bir kuş penceresine konup onunla konuşmaya başladı. Çok uzun zaman önce uzaylılar dünyayı işgal etmeye çalışmış ama sihirli güçlere sahip Okyanus Prensesi tarafından durdurulmuşlardı. Şimdi uzaylılar geri dönmüş ve prensesin reenkarnasyonu olan Burcu tarafından durdurulmaları gerekiyordu. Burcu kuşun kendisine öğrettiği sözleri söylediğinde sevimli bir elbisesi ve sihirli değneği olan Okyanus Prensesi'ne dönüşebiliyordu. Birkaç yıl boyunca uzaylılarla savaşıp onları geldikleri yere geri gönderdi. Konuşan kuş da dünyadaki görevi bitince uzaydaki evine geri döndü. Güçlerini kendisi için kullanmamaya söz vermiş olan Burcu'nun ise bir daha Okyanus Prensesi'ne dönüşmesi gerekmedi.

"Burada hiçbir şey yok.", dedi Burcu. Okul bitmiş ve onlar yarım saattir bodrumu arıyordu.

"Tamam.", dedi oğlan. "Yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Hadi gidelim."

"Benim aramaya devam etmem gerekiyor."

"Seni bırakıp gitmeyeceğim ama lütfen ne olduğunu anlatır mısın? O deli çocuk sana ne dedi?"

"Beni ruhlarla konuşturamazmış. Buradan ulaşılan bir tapınağa gitmem gerekiyormuş."

"Çok mantıklı. Peki neden ruhlarla konuşmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü deliriyorum. Yazın ruhların da dahil olduğu birtakım inanılmaz şeyler oldu ve bunlar gerçek mi yoksa benim hayal gücüm mü diye emin olamıyorum."

"Tamam. Seni anlayabiliyorum. Benim de başıma gelmişti."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Küçükken, Okyanus Prensesi diye bir şeye dönüşüp uzaylılarla savaştığım bir oyunum vardı. Sanki gerçekmiş gibi hatırlıyorum."

"Gerçek olmadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu mümkün değil. Aynı, okulun altındaki tapınak gibi. Uzaylılar dünyaya saldırsa sence onlarla bir çocuk mu savaşırdı?"

"Muhtemelen haklısın. Hadi gidelim."

Metroda Ali de yazın yaşadığı macerayı anlattı. "Sanırım haklısın.", dedi. "Tarihteki kahramanları öldürebilmiş canavarları bir çocuk nasıl yenebilir ki?.."

Haftanın geri kalan günleri eğlenceli geçti. Robotta sadece bir haftada büyük ilerleme kaydettiler. Ayrıca geçen yıl olmadıkları kadar samimi olmuşlardı. Hafta sonu birlikte dolaşmak için sözleştiler. Deniz kenarında oturmuş mısır yerlerken Burcu hikayesini daha detaylı bir şekilde anlattı.

"Peki sihirli sözleri hatırlıyor musun?", diye sordu Ali.

Burcu güldü, "Tabii ki hatırlıyorum.".

"Sihirli sözler neydi?"

"Söyleyemem."

"Neden?"

"Birincisi, sözlerimi çalmaya çalışan bir uzaylı olabilirsin. İkincisi sözleri söylersem Okyanus Prensesi'ne dönüşürüm ve uzaylılar olmadığı sürece bunu yapmayacağıma söz verdim."

"İnanmadığını zannediyordum."

"Evet ama bu verdiğim sözü tutmamam için yeterli bir bahane değil."

Arkalarından birinin yaklaştığını duydular. Tasmasını çekiştiren kocaman köpeğiyle gelen Halit'ti. "Selam prenses.", dedi Halit. "Kahramanınız sizi koruyabiliyor mu?"

"Sen de nerden çıktın?", diye sordu Ali.

"Hiç. Köpeğimi gezdiriyorum." Hayvan tuhaf sesler çıkardı. "Diyor ki, tapınağı bulup bulmadığınızı merak ediyormuş."

"Bulamadık.", dedi Burcu.

Halit kahkaha attı. "Çünkü öyle bir yer de yok ondan."

"Madem yok, neden aramamı söyledin?", diye sordu Ali kızgınca.

"Gerçekten arayacak kadar saf mısınız diye merak ettim. Ki öyleymişsiniz. Peki siz gerçekten beni hatırlamıyor musunuz?"

"Neden hatırlayacakmışız ki?", diye sordu Burcu.

"Tabii, ben prensesimizin hatırlamasına değmeyecek kadar önemsiz biriyim değil mi? Sonuçta hiçbir zaman uzaylılarla savaşmadım."

"Sen bizi mi dinliyordun?", dedi Ali.

"Yani birbirinize itiraf ettiniz? Her neyse umurumda değil. Belli ki ben de senin umurunda değilim canavar kesmediğim için."

"Sen bunları nereden biliyorsun?"

Halit suratını tuhaf bir şekle soktu. "Ruhlaaaaaar…", dedi ve kahkahalar atarak gitti.

***

Halit kendini bildi bileli büyük bir serüvene atılmak istiyordu. Zamanla bunun olmayacağını kabullendi ve teselliyi macera kitaplarında buldu. Favorisi 14 yaşına girdiği gün büyücüler loncasına davet edilen bir oğlan hakkındaki seriydi. İlkokulda şahit olduğu bir olaydan sonra yeniden bunun gerçekleşebileceğine inanmaya başladı. Uyuyamadığı bir gece dışarıyı izlerken sınıf arkadaşlarından bir kızın uzaylılarla savaşan bir prensese dönüştüğünü gördü. Sihir gerçekti. O seçildiyse kendisi de seçilebilirdi. Geceleri evden kaçıp Okyanus Prensesi'ni takip ediyordu. Burcu'yla arkadaş olmak istedi ama sebepsizce kız ondan pek hoşlanmamıştı. Geceleri evden kaçtığı anlaşılınca ailesi ona çok kızdı, gerçek dünyayla ilgilenmesini söylediler. Böylece bu macera hayali bir süreliğine sona ermişti. Halit kendini okuduğu kitabın gerçekleşeceğine inandırdı ve on dört yaşını beklemeye başladı. Doğum günü geldiğinde çok heyecanlıydı ama hiçbir şey olmadı. Hayattan hiçbir beklentisi kalmamıştı. Derslerden kaçıp bir yerlerde uyukluyor, ruhlarla konuşabildiğini hayal ediyor ve gördüğü herkese bunu anlatıyordu. Yaz tatili geldiğinde anneannesinin yanına, köye gitti. Altı veya yedi yıldır buraya gelmemişti, bu yüzden yaşıtlarından kimseyi tanımıyordu. Sonra sınıf arkadaşlarından birinin de köyde olduğunu fark etti. Hatta küçükken köyde birlikte oynadıklarını hatırladı. Ama şu anda pek samimi değillerdi ve Ali hep çok meşgul görünüyordu. Köy oldukça güvenli bir yer olduğu için anneannesi geceleri dolaşmasına izin veriyordu. Bu sırada Ali'nin sihirli kılıcıyla canavarların peşinden koşuşturduğunu fark etti. Hayal kırıklığına uğramıştı. Bir çocuk daha akılalmaz bir macera için seçilmişti ve bu çocuk kendisi değildi.

Halit, hayallerini yastık, masa tenisi odasının çekici ıssızlığını yorgan yapmış uyukluyordu. Orası onun yalnızlık şatosuydu, kurguladığı evrenin merkezi, sığınağı, mekanı, gizli üssüydü. En iyi fikirlerinin ortaya çıktığı hayaller eviydi. O gün intikamını orada alacaktı, bunu hissediyordu. İntikamını kişilerden değil yaradılışın kendisinden alacaktı. Gerçekliğin suratına hareket çekecekti. O seçilmediyse kimse seçilmemeliydi. Diğerleri de kendisi gibi hayal güçlerinin tutsağı haline gelmeliydi. Beklediği gerçekleşti ve diğer iki oyuncu sahneye girdi.

"Hoş geldiniz.", dedi Halit.

"Senden bir açıklama bekliyoruz.", diye yanıtladı Ali.

"Ne açıklamasıymış bu?"

"Yaşadıklarımız…", deyip durakladı Burcu. "Gerçek miydi yoksa sadece biz mi hayal ettik?"

"Bu çocuğun kılıcı köyünde.", dedi Halit. "Peki sen neden sihirli sözleri söyleyip bu işi bitirmiyorsun? Sonuçta senin sihrin gerçekse muhtemelen Ali'ninki de gerçektir…"

Ali, yalvarırcasına Burcu'ya baktı. "Olmaz.", dedi kız.

Halit güldü. "Pekala, bitirelim şu işi. Hayal görüyorsunuz. Hatta bu hayalleriniz o kadar güçlü ki kafanızı darmaduman etmiş. Birbirinizi etkilemiş olmalısınız. Doğaüstü şeylere olan ilgimi bildiğiniz için bana da anlattınız. Ben size hayal gördüğünüzü söyleyince bunu unutmuşsunuz."

"Ne zaman anlattık?", diye sordu Ali.

"Sen geçen hafta anlattın. Ben de seni ikna edemeyince tapınak aramaya gönderdim. Burcu da geçen yıl anlatmıştı. Bakın arkadaşlar bu durumunuz tehlikeli. Yok sihirli kılıç yok konuşan kuş… Bence bunları unutmaya çalışın ve başkasına anlatmayın. Tımarhaneye kapatırlar sizi."

Diyecek bir şey bulamadılar. İsteksiz birer teşekkür mırıldanıp robotlarının başına döndüler. Onlar çıkınca Halit kendinden geçercesine kahkaha attı. Seçilmiş falan kalmamıştı. Ali köyünde kılıç peşine düşmezse, Burcu da bir çılgınlık anında sihirli sözleri söylemezse artık tek seçilmiş Halit'ti. O da kendi kendini, zekası için ve zekası sayesinde seçmişti. Onları yendim, diye düşündü. Onları yendim! Kahkaha atmaya devam etti.

Gökçe Mehmet Ay

KADİM DENİZ'İN HAYALİ

Güneş battığında Eskişehir'in soğuğu saklandığı yerden çıkardı. İliklerine işleyen rüzgâr Suzan'ın ince mantosundan geçiyordu. Hava gece lambalarının yanacağı kadar karanlık değildi. Sokaklar hala öğrenciler ve işinden evine dönenlerle doluydu. Suzan tramvay durağında çantasına sıkı sıkı sarılmış etrafı gözlüyordu. İnce yapılı, siyah saçlarını saklamak istercesine toplamış, sıradan bir kadındı. Şehrin tanınmış şirketlerinden Hatre İnşaat'ta çalışıyordu. Gündüz ofis çalışanları gelmeden işe gider, temizliğe başlardı. Asgari ücretten biraz fazla kazanıyordu ama kazandığı ona yetiyordu. On sekiz yaşından beri

Güneş battığında Eskişehir'in soğuğu saklandığı yerden çıkardı. İliklerine işleyen rüzgâr Suzan'ın ince mantosundan geçiyordu. Hava gece lambalarının yanacağı kadar karanlık değildi. Sokaklar hala öğrenciler ve işinden evine dönenlerle doluydu.

çalıştığı ve hep de ucu ucuna yetiştirdiği için azla yetinmeye alışmıştı. Kurtuluş'ta babasından kalma eve kira vermedikleri için fazla da masrafı yoktu. Eve vardığında annesi ile dizi izler, ona koca bulmaya çalışan komşusu Neriman Abla ile sohbet ederdi. Yıllar geçtikçe bir koca değil de bir çocuk özlemi duyuyordu. Bu akşam Neriman Abla'ya da annesiyle dizilere ayıracak zamanı yoktu. Çantasında gizlediği kutuyu açmak ve içindeki gizeme ulaşmak için sabırsızlanıyordu.

Suzan dürüst bir kadın olduğunu düşünürdü. Temizlik yaparken danışmada unutulan kutuyu alacak türde bir kadın değildi. O kutuyla karşılaşmasa zaten hırsızlık da yapmazdı. Düşününce yaptığı hırsızlık da sayılamazdı. Tramvay durağında onunla beraber bekleyenlere dikkatlice baktı. Çantasındakinin farkında olup olmadıklarını anlamaya çalıştı. Kutu şirketin patronu adına gelmişti. Kemal Bey evinde ölü bulunmuştu. Ona gelen bir kargoya ihtiyacı olamazdı. Eşi ölmüş, oğlu ise hiç uğramazdı. Bıraksa çöpe atarlardı herhalde. Oysa Suzan kutuyu gördüğünde açmadan onun içinde değerli bir şey olduğunu anlamıştı.

Danışma masasını temizlerken Binnur çay almaya gitmişti. Suzan ona selam verip, arkasını döndüğünde masanın üzerinde kutuyu görmüştü. Binnur gitmeden önce masanın üzerinde bir şey olmadığına yemin edebilirdi. Aklının karışmış olabileceğini düşünüp masayı silebilmek için kutuyu kaldırdı. Kutu kargocuların o çirkin poşetlerine sarılmıştı ama değerli olduğu her halinden belliydi. Aceleyle poşeti kovasının içine sakladı. Binnur geldiğinde danışma masasının tozunu almış, odanın yerlerini silmişti. Binnur çay alırken çaycı Şevket ile sohbet edip, yeni dedikoduları öğrenmişti. Söylediğine göre Kemal Bey'in kimsenin bilmediği bir metresi ortaya çıkmıştı. Suzan bu kadının kutusunu alacağından çekindi. Binnur ile biraz daha dedikodu yapıp aceleyle oradan ayrıldı.

Kovayı dökmeye gittiğinde kutuyu poşetinden çıkarttı. Tahta kutunun üzerine aklını karıştıran semboller kazınmıştı. Solucanlar gibi yürüyorlar, gözlerinden içeri zihnine sızıyorlardı. Suzan büyülenmiş gibi kutuyu inceledi. Onu iş yerinde açmaktan çekindi. İçinde sakladığı gizemlere evinin güvenliğinde ulaşmak istiyordu. Kutuyu kirli kıyafetlerinin arasına saklayıp işine geri döndü. Gün boyunca korku ile çalıştı. Kutunun içindekine duyduğu merak, yakalanma ihtimalinin getirdiği heyecan ile karışınca yıllardan sonra ilk defa yaşadığını hissediyordu. Annesinin karşı çıkmasına rağmen mahallenin azılısı Bülent ile konuşurken de böyle hissederdi. Bülent bir uyuşturucu satıcısı tarafından bıçaklanıp sokak ortasında öldüğünde onu yanında kalan tek kişi Suzan olmuştu. Onunla evlenme ve çocuk sahibi olma hayalleri de ölmüştü. Neden Bülent'i hatırladığını bilmeden çantasına sıkı sıkı sarıldı. Tramvay durağındakiler ona bakmıyorlardı. Kanlar içinde yatarken Bülent'in gözlerinde gördüğü o garip ışık aklına geldi. Kutunun üzerindeki kurtçukların ışığı gibiydi.

Suzan eve vardığında ses çıkartmadan televizyon izleyen annesini öptü. Annesi gözlerini televizyondan ayırmadan Suzan'ın sırtını okşadı.

"Yemek hazır. Ocakta tencereden alabilirsin."

"Sen yiyecek misin anne?"

"Yok, baksana en heyecanlı yerindeyim. Ben sen gelmeden yedim zaten."

Suzan birkaç dakikalığına annesinin izlediği Hint dizisine baktı. Kadınların üzerindeki alımlı kıyafetler çok güzeldiler. Annesini dizinin başında bırakıp odasına gitti. Çantasından kirli üniformasına sardığı kutuyu çıkarttı. Kutunun üzerindeki kurtçuklar onu neşeyle selamladılar. Küçük bedenleri tahta üzerindeki danslarıyla onu içeri davet ediyorlardı. Tahtada daha önce hayal bile edemediği güzellikteki desenleri izledi. Kutuyu saatlerce izleyebilirdi ama onu açma isteği içinde soğuk bir alev olmuştu. Ruhu kutunun sakladığına ulaşmak için tutuşuyordu. Zihninde gerçeklikle

bağı kopmamış bir parça bunun nedenini sordu. Neden ilk defa hırsızlık yapmıştı? Bu kutunun içinde gizlenen şeyi elde etmek için neden böyle bir istek duyuyordu? İçinde saklananı görmemişti. Ne olduğunu bilmiyordu. Babası ölmeden önce hep büyük büyük dedesinden bahsederdi. Kadı dedesi gibi adalet ve ahlak timsali olmak tek amaçlarıydı. Oysa Suzan babasının ölümünden yedi yıl sonra onun öğrettiklerine karşı geliyordu. Kutunun içinde atasının ismine leke sürmesine değecek ne olabilirdi?

Suzan çığlık çığlığa sorular soran o küçük kızı zihninin bir köşesinde bırakıp kutuyu açtı. İçinde üzerinde yazılar olan bir beze sarılı bir şey vardı. Bezi açtığında gizlenen yeşil taşı gördü. Zümrüt olmalı diye düşündü. Işıldıyordu. Eline aldığında avcuna oturmuştu. Islak gibiydi ve biraz da yapışkandı sanki ama elini pantolonuna sildiğinde iz olmadığını gördü. Odasını çürümüş, tuzlu bir koku sardı. Bir keresinde baba tarafından bir akrabanın düğününe İstanbul'a gittiklerinde babası Eminönü'nde onlara balık ekmek ısmarlamıştı. O eski teknelerin ızgaralarından çıkan balık kokusu onu rahatsız edince biraz uzaklaşmışlar, kuytu bir yer bulmuşlardı. Orada almıştı aynı kokuyu. İstanbul'un pisliği ile denizin getirdiklerinin beraber eridiği o izbe koku gibiydi. Sanki batmak üzere olan güneşin kızıllığında, taşın içinde ona göz kırpan bir şeyler vardı. Daldığı düşlerden annesinin sesi ile uyandı. Aceleyle taşı kutusuna koyup onun yanına koştu. Beraber televizyon izlediler. Aklı kutudan çıkan taştaydı ama annesini bırakmaya kıyamamıştı. Gece geç olduğunda yatmaya gittiler.

Suzan o gece yatmadan önce taşı kutusundan çıkartıp yastığının altına koydu. Babası öldüğünden beri ilk defa o gece rahat uyudu.

#

Suzan sabah kalktığında ilk iş yastığının altındaki taşa uzandı. Avcuna aldığında taştan yayılan deniz kokusu odayı doldurdu. Suzan taşın verdiği huzurla güne başlamaya hazırdı. Taşı yanında tutabilmek için kot pantolonunun cebine koydu. Aynaya baktığında çok belli olduğunu görünce bundan vazgeçti. İstemeye istemeye taşı kutusuna koyup çantasına yerleştirdi. Annesi ile kahvaltı yaparken aklı hep taştaydı. Annesi hatırlatmasa Neriman Ablalara gideceklerini bile unutmuştu. Kahvaltıdan sonra annesi televizyon izlerken Suzan evin temizliğini hızlıca halletti. Saat öğleye doğru gelirken giyinip alt komşuları Neriman Ablaya gittiler.

Neriman annesinden birkaç yaş gençti ama herkes ona abla derdi. Suzan onu sevse de kucaklarken koca kolları arasında kaybolur gibi oluyordu. Neriman Abla kendi deyişiyle iri kemikliydi. Sıkı sıkı bağladığı başörtüsü gülerken yüzünden fırlayıp çıkacakmış gibi olurdu. Suzan yanında getirdiği çantasından terliklerini çıkartıp içeri girdi. Diğer komşular da gelmişlerdi. Neriman Abla'nın ünlü kısırı ve yanında su böreği vardı. En gençleri olduğu için çay getirme işi Suzan'a kalmıştı. Kadınlar mahalle ve apartman haberlerini paylaşırken Suzan'ın aklı kutunun içindekindeydi. Taşı yanına almadığı için kendine kızıyordu. Bir ara çay koyarken Neriman Abla yanına geldi.

"Nen var kız? Bugün çok sessizsin."

Suzan demliği ocağa koyup çaydanlığı eline aldı.

"Bir şeyim yok Abla. Neden sordun?"

"Kızım senin iş yerinden anlatacağın bir hikayen olurdu. Bugün hiç konuşmadın. Ondan merak ettim."

"Pek bir şey olmamış demek ki Abla." Suzan çaydanlığın üstüne demliği yerleştirip zoraki güldü.

"Olur mu, senin patron ölmemiş miydi?"

"Abla ben patronu bir kere gördüm. Öldüğü haberini de senin gibi gazeteden öğrendim."

Neriman tabakları içeri götürüp, getirdikten sonra bir kaşı havada Suzan'ın yanına geldi.

"Yapma canım. Kesin bir şeyler duymuşsundur. Hem senin patron senin baba tarafından da akraban sayılır."

Suzan çay bardaklarını tepsiye yerleştirirken bir an duraksadı.

"Onu nereden duydun Abla?"

Neriman omuz silkti.

"Annenle senin için konuşmaya gittiğimizde, annen söylemişti. Senin babanın Kadı dedelerinin soyundanmış, senin patron. Zaten ondan sana bu işi hemen veriverdi."

Suzan ne söyleyeceğini bilemedi.

"Bak ben de bilmiyordum, Abla. Allah rahmet eylesin iyi adamdı."

Konuşma böyle kapanmıştı ama Suzan'ın aklı Neriman'ın anlattıklarında kalmıştı. Gün bitip de eve döndüklerinde annesine Neriman Abla'nın anlattıklarını sordu. Annesi umursamaz bir sakinlikle anlatılanların doğru olduğunu söyledi. Suzan'ın içi alışık olmadığı bir sinirle doluverdi.

"Anne bana neden söylemedin? Bilsem daha iyi değil miydi?"

"Bilsen ne yapacaktın canım? Ne değişecekti? Neriman Abla'nla gittiğimizde Kemal Bey bizi önce görmek bile istemedi. Sonra babanın ismini verip, akraba olduğumuzu söyleyince bizi kabul etti. Gene de çok zaman geçirmek istemiyordu. Sana temizlik işini ayarlaması için sekreterine telefon ettikten sonra bizi sepetledi."

Suzan aldatılmış hissediyordu ama kime kızdığını çıkartamıyordu. Annesi de devam etmeyince sessizce televizyon izlediler. O gece Suzan düşlerinde başka bir aleme gitti.

#

Suzan yastığının altına taşı koyup uyumadan önce onu sıkı sıkı avcunda tuttu. Uykuya daldığında yeşil dumanlar onu geçmişe taşıdı. Geçmiş zaman Eskişehir'indeydi. Düşlere özgü bir bilgelikle 1900'lü yılların başında olduğunu biliyordu. Porsuk usul usul şehrin ortasından akıyor, tek tük faytonlar şehrin caddelerinde ilerliyordu. Bir güç Suzan'ı Porsuk kenarında bir eve çekti. Kapıdan içeri süzüldü. İçeride iki adam kahvelerini içerken sohbet ediyorlardı.

"Bu gavurlar geldi işlerimiz bozuldu. Her şeye karışır oldular."

"Haklısın Davut ama haşmetli Padişahımız demiryolunu bitirmek için acele eder. Onlara yardım etmeliyiz."

"Tamam Velid ama Almanlar sanki gitmeyeceklermiş gibi yerleştiler."

"Ne yapsınlar dostum? Demiryolu denen meret uzun sürüyor. Eşlerini de çocuklarını da getirecekler elbette."

"Ben aileleri ile gelmelerinden rahatsız değilim." Davut kahve fincanını masaya bırakıp, Velid'e doğru eğildi. "Ben onların demiryolu için güzergâh aramaktan fazlasını yaptıklarından şüpheliyim."

"Ne yaparlar?"

"Onlar bir şey arıyor gibiler. Bizim saklamak için uğraştıklarımızın peşinde gibiler."

Velid sessizce kahvesinden son yudumu içti. Fincanı masaya koyarken düşünceliydi.

"Davut, onların nereyi kazacaklarını Vali Bey onaylıyor. O da bizim isteğimizi kırmaz."

"Haklısınız. Sizin gibi bir önemli Kadı'nın isteklerini Vali kırmaz ama ya bu Almanlar kimseye haber vermeden burunlarını ait olmadıkları yerlere sokarlarsa?"

"Ne önerirsin?"

Davut durdu. Elini ceketine atıp, enfiye kutusunu çıkarttı.

"Onları durdurmak için Karatül ahallisinden yardım isteyebiliriz."

Kadı Velid'in kaşları çatıldı.

"Karatül muhtarı isterse bize yardım ederler. Fakat pek bize yardıma hevesli olacağını sanmıyorum."

"Efendim, onların hep istediği bir şey var bizde. Onun karşılığı yardım edeceklerdir."

"Ne dersin Davut?"

"Kayıp Denizin Tılsımı karşılığında bize yardım ederler efendim."

Velid'in yüzü asıldı.

"Böyle tılsımları kullanmak konusunda ne düşündüğümü biliyorsun. Tılsımın ne çağırabileceğini biliyorsun. Bu kadar büyük tehlikeye atılmak doğru mu?"

"Ne yapalım efendim, bırakalım da gavurlar toprağın altındakileri uyandırsın mı? Siz

çekinmez misiniz, yitik zamanın bekçilerinin bakışlarından?
Ya onlar etrafı kazarlarken, toprağa eskiden deniz olduğunu hatırlatırlarsa ne yaparız?"

"Tılsım Karatül eşrafının elinde kalırsa daha tehlikeli değil mi?"

"Merak etmeyin efendim. Ben jandarma komutanı ile konuştum. Karatül'ün sorun olmasına izin vermeyecekler."

Velid isteksizce başını sallayınca Davut arkaya yaslandı. Enfiye kutusuna tekrar elini attı ama cebinden çıkartmadı. Suzan onları bırakıp düşten ayrıldığında iki adam sessizce oturuyorlardı.

#

Suzan uyandığında taş yastığının altındaydı. Avcu taşı sıkmaktan mosmor olmuştu. Taş hala soğuk ve nemli gibiydi. Denizin yok edici kokusunu içine çekti. Nasıl deniz her şeyi yok edip suların altında gizliyorsa, Suzan da taşın içinde öyle gizlenmek istedi. Rüyasını anlamıyordu. Korkutucu değildi. Garipti. Yataktan kalkmak istemedi. Pazar günüydü. İşe gitmeyecekti. Sonra annesinin yan odada hareketlendiğini duydu. Kalkıp ona çay koymalıydı. Pijamasını çıkartıp, ev kıyafetlerini giyerken taşı gözünün önüne koydu. Ondan ayrılmak istemiyordu. Yeşil derinliklerinde kırılan ışıklar ona huzur veriyordu.

Sessizce kahvaltı ettiler. Annesi sohbet etmek için uğraşsa da o sadece çayını içip biraz ekmekle peynir yedi. Gün boyunca beraber evde televizyon izlediler. Zaman göz açıp kapayıncaya kadar akıp gitti. Gün bittiğinde acele ile pazartesi için kıyafetlerini ayarladı. Üniformasını yıkamıştı. Güzelce katlayıp çantasına koydu. Uyurken gene taşı yastığının altına koydu. Gece gözlerini kapadığında Eskişehir'in tarihinden bir anı görmeyi bekliyordu. Taşın göstereceklerinin heyecanı ile uyuması zaman almıştı. Oysa taş ona başka bir hediye hazırlamıştı.

Engin denizin altında uyandı. Boğulmuyordu. Nefes aldığı da söylenemezdi ama rahattı. Olması gereken yerdeydi.

Denizin derinliklerinde, karaların uzağında bu antik karmaşada bir şeyler ona geliyorlardı. Karanlığın içinden yüzgeçli eller ona uzandı. Yeşil parmaklar tenine dokundular. Titredi. Saçları dökülmüş bir adam elini tutuyordu. Onu alıp daha da derinlere götürdü. Denizin derinliklerinde bir şehir vardı. Taştan ve hangi metalden olduğunu bilemediği evlerin arasından yüzdü.

Adamla beraber bir kuleye gittiler. Kulenin içinde garip cihazlar vardı. Suyun altında ne işe yaradığını bilmediği makinelerin arasında o garip suratlı adamın yanında huzurluydu. Odanın ortasında onun zümrüt taşı duruyordu. Suzan'ın elini taşın üstüne koydu. Parmaklarından saçlarına bir elektrik aktı. İçine taştan akan bir şey doluyordu. Gözleri kararırken adam nazikçe onu omzundan tutup çekti. Hüzünle taştan ayrılmak zorunda kaldı. Beraber kulenin penceresine yürüdüler.

Zaman çılgın bir nehir olmuş hızla akmaya başlamıştı. Kulenin penceresinden şehrin yıkılışını izlediler. Depremler o çok kollu ahtapot gibi heykeli yıktı önce. Etrafında yüzen yeşil yaratıklar korkuyla sığınacak yer aradılar. Şehir yıkılırken denizler de kaynamaya başladı. Suzan bu yeşil yaratıkların bakmamaları gereken bir şeyi aradıklarını düşündü. Görmemeleri gereken bir şeyi görmüşlerdi belki de. Dışarıda deniz kaybolup, karalar yükselirken içinde bir ürperti vardı. O bakmaması gereken şey onu da izliyor gibiydi. Yeşil yaratıklardan iz kalmamıştı.

İkisi var olmayan bir kulede çorak toprakları izliyorlardı. Çorak topraklar yeşerdi. Küçük yaratıklar çıktı. İnsan benzeri yaratıklar gördü. Zaman ilerleyip denizi dağa dönüştürürken, suyun kayaların arasında kalmış çığlıklarını duyabiliyordu. O antik görkemden iz kalmamıştı. Ona ulaşmak için can atıyordu. Ağladı. Yeşil adamın soluk bakışları üzerindeydi. Ağzını açıp konuştuğunda bilmediği bir dilde kelimler duydu. Dili bilmiyordu ama ne dediğini anlıyordu. Onu çağırıyordu. Bakılması yasak olana bakmaya, görülmesi kıyamet olanı görmeye çağırıyordu.

Aniden uyandı. Taşın okyanusları hatırlayan soğukluğu ona huzur getirdi. Duşun altına girdi ve denizin hayalini kurdu. Parmaklarının üstünde avcuna doğru giden yeşil damarları takip etti. Elinin kader çizgileri artık tamamlanmış gibiydi. Duştan çıktığında kahvaltıya zamanı kalmamıştı. Aceleyle dışarı çıkıp durağa gitti. Otobüs durağına giderken bastığı toprağın bir zamanlar deniz olduğunu bilmek onu rahatlatıyordu. Farkında olmadan taşı da yanına almıştı. Elini çantasına atınca onun soğukluğunu fark etti. Denize ulaşmak için bir yol bulmalıydı. Yol boyunca akıp giden binaları izlerken o antik şehrin hayalini kurdu.

#

Suzan gün boyunca temizlik yaparken bir yandan da konuşulanlara kulak kabarttı. Patron Kemal Bey hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Taş Kemal Bey için geldiyse onda daha başka bir şeyler de olabilirdi. Binnur'a Kemal Bey'in evi için ne yapıldığını sordu.

"Ne yapacaklar kızım, kapatmış gitmişlerdir."

"Akrabası falan yok mu?"

"Var. Galiba bir oğlu var ama o da Amerika'da arkeoloji okuyormuş. Miskatonik üniversitesi mi bir yerdeymiş. Telefonla ulaşamamışlar."

"Yazık adamın evi oğlu gelinceye kadar çöplük olur."

Binnur durup Suzan'ı süzdü.

"Sen patronun evini merak ediyorsun değil mi?"

Suzan gözlerini paspasa kaçırıp cevapladı.

"Yok, merak etmiyorum. Sadece temizlenmeli diye düşündüm."

Binnur güldü.

"Senin için müdür Beyle konuşayım. Belki gerçekten temizlikçiye ihtiyaçları vardır."

Suzan Binnur'la son dedikoduları da paylaştıktan sonra temizliğe geri döndü. Öğle arasında yanında getirdiği ekmek arası peyniri ve salatalığını yerken hayallere daldı. Derin denizlerin içinde olduğunu düşledi. Deniz sanki ona ulaşıyor, onu içine çekiyordu. Bir an nefesi kesildi. Aceleyle ayağa kalktı. Nefes alıyor ama hava ciğerlerine gitmiyordu. Boynuna bir ağrı saplanmıştı. Aklı bilmese de bedeni unuttuğunu hatırladı ve boynunun iki yanında açılan yarıklardan ciğerlerine hava girdi. Biraz kendine geldiğinde aynaya baktı.

Başörtüsü dağılmıştı. Gözlerinin altında morluklar vardı. Yüzü beyazlamış, deponun ışığında yeşile çalıyor gibiydi. Boynunu iki yanında balıklarınki gibi solungaçlar vardı. İnce birer yara gibiydiler. Başörtüsü ve üniforması ile kapatmaya çalıştı. Olmamıştı ama idare ederdi. Gülümsedi. Aynada gülümseyen başka biriydi sanki. Hep olmak istediği bir prensese dönüşüyordu. Kahramanı ile denizlerin derinliklerindeki o kulede yaşamak için hazırlanıyor gibiydi. Bir an gözleri de yeşile çalar gibi oldu. Güldü. İçten bir kahkaha attı. Prenses Suzan fikri onu göklere çıkartmıştı. Dışarı çıkacakken avcunda taşı tuttuğunu fark etti. Ne zaman eline aldığını hatırlamıyordu. Ondan uzak da kalmak istemiyordu doğrusu. Cebine koydu. Soğukluğu ona huzur veriyordu. Sessizce ama huzurla dışarı çıkıp ofislerin tozunu almaya koyuldu.

Müdür beyin sekreteri Lale Hanım onu ofislerde buldu. Müdürün de evin temizlenmesi gerektiğini düşündüğünü söyledi. Şoförlerden birinin onu bir saat sonra patronun evine götüreceğini söyledi. Suzan anahtarı aldı. Eşyalarını ayarlamaya temizlik odasına giderken içinde garip bir mutluluk vardı.

#

Şoför yol boyunca Suzan'la konuşmadı. Lale hanım kısa sürede şöyle üstten temizlemesini söylediği için Suzan hiç eşya almamıştı. Kemal Bey'in evi Kizören üniversitesi yakınlarında Karabayır'daydı. Porsuk'a bakan villaların yanlarından geçip Kemal Bey'in evine vardılar. Ev koca bir bahçenin içinde kurulmuş iki katlı ufak bir yapıydı. Şoför arabayı park edip onunla beraber dışarı çıktı. Suzan anahtarı ağır çelik kapının deliğine sokup kapıyı açarken arkasında bekliyordu. Beraber içeri girdiler.

Ev düzenliydi. Bekar yaşayan bir erkek için çok düzenliydi. Girişteki büyük dolabın içinde Kemal Bey'in ayakkabıları cilalı duruyorlardı. Mantosunu askılardan birine asıp içeri girdi. Şöför ayakkabısını çıkartıp arkasından gelirken ona seslendi.

"Yenge, Kemal Bey'in temizlik malzemeleri mutfağın solundaki odadaymış. Lale hanım sadece basit temizliği yapmanı, fazla zaman kaybetmemeni söyledi."

"Teşekkürler." Bir an durdu. "Sen ne yapacaksın, hep peşimden mi dolaşacaksın?"

Şoför mahcup bir edayla ona baktı.

"Valla bana Lale hanımın söylediği o."

"Bak istersen salonda otur. Ben işimi yaparken oradan beni takip edersin. Öyle ensemde biri ile iş yapamam."

Şoför emin değildi. Biraz düşündükten sonra kabul etti.

Suzan temizlik eşyalarını alıp işe koyuldu. Cebindeki taş sanki buraya geldiğinden beri daha heyecanlıydı. Suzan taşın anlık değişimlerini daha iyi anlamaya başlamıştı. O cebindeyken daha huzurlu oluyordu. Kayıp denizin yankılarını duyabiliyor, onu çağıran karanlık derinliklerin üzüntüleri donduran soğuğunu hissediyordu. Üzgün olduğunun farkında olmadan hüzünle nasıl yaşayabilmişti.

Toz alırken babası öldüğünden beri hiç mutlu olmadığını düşündü. Elinde toz bezi odaları hızlıca dolaşırken, geçmişi düşündü. Annesinin tembelliği ve tüm yükü taşımak artık onu yoruyordu. Karşı koyabileceği bir şey değildi. Değiştiremiyor ve sıkıntının altında eziliyordu. Taşın umudu ona yol gösterecekti. Odaları dolaşırken bir yandan da taşın ezgisini dinliyordu. Taş Kemal Bey'in yatak odasında iyice heyecanlandı. Onun büyük dolabına geldiğinde artık cebinden fırlayıp çıkacak gibiydi. Suzan dolabın kapağını açtığında gömleklerin arasında saklanmış kitabı gördü. Üzerinde eski harflerle yazılar vardı. Suzan merakla kapağına bakarken kitabın sayfalarını kendiliğinden açılıverdi.

İçinde garip yaratıkların resimleri vardı. Başka bir alemin çizimleri sayfaları süslüyordu. Görünmez el sayfaları çevirmeyi bıraktığında Suzan sayfada düşlerindeki kuleyi gördü. Derinliklerdeki kule onu çağırıyordu. Suzan'ın boynunun kenarlarında çıkmış solungaçlar heyecanla açıldılar. Nefesi kesildi. Eşarp onu boğuyor, ağzından da nefes alamıyordu. Sendeleyerek banyoya koştu. Bilinçsizce musluğu açıp eşarbını ıslattı. Islanan solungaçlarından içeri giren hava ciğerlerini doldurdu. Zihninde kulenin olduğu sayfada yazanlar belirdi. Harfler gözlerine kazınmış gibiydi.

Aynada kendine baktı. Gözleri denizin derinliklerinde yol bulması sağlayacak gibi büyümüşlerdi. Başörtüsü bozulmuş, saçları dağılmıştı. Elini düzeltmek için saçlarına götürdü. Bir tutam saç kopup elinde kaldı. Gülümsedi. Köpekbalığı gibi keskin dişleri banyonun ışığında parıldadı. Denizdeki şatosunda saça ihtiyacı olmayacaktı. Kitapta yazılanları yapıp zamanın duvarlarını yıkıp, unutulmuş olana ulaşabilirdi. Kemal Bey'in odasına gidip kitabı aldı. Şoföre fark ettirmeden kitabı götürmenin bir yolunu bulmalıydı. Temizlik malzemelerinin arasında saklamayı düşündü ama adam onu inceleyebilirdi. Bu kadar yaklaşmışken kitabı almadan gidemezdi. Kitabı gömleğinin içine sakladı. Hiçbir şey olmamış gibi temizliğe devam etti. Kitap ve taş yanında olduğu için rahattı. İlk defa mutluydu.

Şoför korktuğunun aksine Suzan'a hiç bakmadı bile. Sadece evinin nerede olduğunu sordu. Suzan yolu tarif ettiğinde de bir daha konuşmadılar. Mahalleye vardığında aceleyle eve çıktı. Televizyon izleyen annesine selam verip odasına çekildi. Hızla kitabı çıkartıp yatağının üzerine oturdu. Parmakları kitabın kapağına dokunduğunda eski yazı ile yazılanların anlamı aklıda belirdi. Kitabın ismi Tuhfetü'l Abis'di. Bahri rumuzlu biri tarafından yazılmıştı. Sayfaları çevirirken zihni gördüklerini anlamlandırmaya çalışırken aklı

yeni bilgilerle doluyordu. Denizin derinliklerindeki kulenin olduğu sayfaya geldiğinde oraya ulaşmanın yolunun yazılı olduğunu gördü. Nefes nefese kalmıştı. Boynundaki eşarbı ıslatmak için tuvalete gittiğinde yanaklarının çöktüğünü gördü. Yeşil damarlar boynundan yüzüne doğru ilerlemeye başlamıştı. Elini yüzüne götürdüğünde tırnaklarının sivrilip uzadığını fark etti. Taşa uzandı. Dokunduğunda taş usulca eline yerleşti. Olması gereken yeri anlamıştı. Taşı ağzına attı ve çeşmeden bir avuç suyla onu yuttu. Koca taş boğazından akıp geçti.

Odasına döndüğünde başı dönüyordu. Giysiler tenini yakıyordu. Üstündekileri çıkartıp yatağa yattı. Kitapta yazılanlar kapalı göz kapaklarının ardına süzülüp aklına işliyordu. Suzan yüzünde korkutucu bir gülümseme ile uykuya daldı.

#

Suzan düşlerinde özlemini duyduğu kuleye ulaştı. Zaman ayaklarının altında aktı ve denizler kayboldu. Yeni karalar çıktı ve dağlar yükseldi. O dağların arasında, eskiden kulenin olduğu yerde bir köy kuruldu. Karati derya dediler köye. Oraya ismini verenler kulenin sakinlerinin soyundandılar. Denizin derinliklerinden geldiklerini unutmamışlardı. Zaman içinde köyün ismi Karatül oldu. Köylüler devletlerin yükselişi ve batışını gördü.

Onlar dış dünya ile pek ilgilenmezdi. Denizin çağrısına dayanamayanlar bahriyeli olup uzak denizlere giderdi. Çoğunluğu ise atalarının topraklarında kalıp atalarının geleneklerini sürdürüyordu. Suzan camilerin kubbeleri altında, yerin derinliklerine giden merdivenli tapınaklar kazdıklarını gördü. Toprağın denizi hatırladığı derinliklerdeki mağaralarda, nemli tapınaklarında unutulmuş tanrılarına yakarıyorlardı.

Karatül ahalisini fark eden paşalar uç beyliklerine casus ve suikastçı olarak onları göndermeye başladılar. Lanetli köyün ahalisi Osmanlı'nın savaşlarında gölge birlikler oldular. Suzan annesine doğru giden soyu takip etti. Babasının büyük dedesinin köye gelip köyün muhtarına derdini anlatmasını izledi.

Kadı Velid Almanların Karatül yakınlarına gelip toprağın sırlarının arayacaklarını anlattı.

"Muhtar ağa, Vali Bey daha fazla onları durduramaz. O yüzden senden onları durdurmanı istiyorum."

Muhtar Velid'in gözlerinin içine baktı. Yeşil gözleri derinlerin yosunları gibiydi.

"Kadı ağa, sana beş cengâver verebilirim. Onlar gölgelerde işi halleder ama senden Kayıp Denizin Tılsımı'nı istiyorum."

Velid'in yüzü asıldı. "Neden istiyorsun Zümrüt'ü. Biliyorsun o yasaklılardandır."

"Doğrudur Kadı ağa ama gavurlar da tehlikeli. Cengaverlerim onları durdurup, vazgeçirtirler fakat kolay olmayacak. Belki derin karanlığa kavuşacaklar. Onların kaybını yerine koymanın tek yolu Zümrüt. "

Velid başını eğerek düşündü.

"Tamam Muhtar ağa, senin istediğin gibi olsun."

Velid ayrıldığında Muhtar'ın gözünde tekinsiz bir parıltı çaktı. Ertesi gün Velid'in adamı Muhtar'a tahta bir kutu getirdi. Suzan kutunun içindekinin sesini duyabiliyordu. Taş onu çağırıyordu. Muhtar kutuyu aldı. Selam verdi ve adamı gönderdi. Birkaç saat sonra güneş battığında köyün erkeklerinden beşi sanki bir ses onları çağırmış gibi dışarı çıktı. Ellerinde keskin ve korkutucu bıçaklar vardı. Gözlerinden yeşil parıltılar olan adamlar sessizce Muhtarın yanına geldiler. Ardından da başlarında Muhtar; keskin dişli, haşin bakışlı atlarına binip uzaklaştılar.

Döndüklerinde tan ağarmak üzereydi. Altı atlıdan sadece üçü atlarında dik durabiliyordu. Kalanlar ölmüştü. Suzan Karatül ahalisinin güneşin soğuk ışığı altında köy meydanına toplanmalarını izledi. Meydandaki kuyunun başına ölülerini getirdiler. Hep bir ağızdan kulak tırmalayan bir şarkıya başladılar. Ağızlarından dökülenler korkutucu ve kötülük

dolu bir ilahi gibiydi. Suzan Muhtar'ın kuyunun başına geçip elindeki kutuyu açışını izledi. Kutunun içindeki taş güneşin parıltısını çalıyor, onu kirletip, bozup geri yansıtıyordu. Yeşil kollar tüm köy halkını sarmış gibiydi. Küçük çocuklardan yaşlı ninelere hepsinin gözünde yeşil bir parıltı, taşı izliyorlardı. Muhtar taşı eline alıp kuyuya döndü.

"Gel unutulmuş olan. Gel ve çocuklarını koynuna al."

Kuyudan yapış yapış bir ses geldi. Sürünen, kayarak yaklaşan bir varlığın sesiyle ürperdi. Gerçekliğin kabul edemeyeceği bir varlık kuyudan çıkmak üzereydi.

Köylülerin ilahisinin sesi artmıştı. Zümrüt'ün ışığı kuyudan gelene yol gösteriyor ve o yaklaşıyordu. Suzan kuyudan çıkanın güzelliği karşısında aklını kaçıracak gibiydi.

Kuyudan geliyordu ama denizin kokusu vardı üstünde. Ölülerin başına geldiğinde boğumlu bedeni göklere uzandı. Yüzlerce kolu ahtapotun kolları gibi ölü bedenleri sardı. Köylüler ilahilerini daha da bir yüksek sesle söyler olmuşlardı. Hepsinin gözleri huşu içinde kapanmıştı. Antik zamanların yaratığı onlara bakmadan zümrüdün ışığı altındaki ölü bedenleri pürüzsüz dişlerle kaplı ağzına attı. Kuyuya dönerken yere üç koca yumurta bırakmıştı. Yeşil, yapış yapış kabuğu olan bir metreye yakın büyüklükteydiler. Muhtar zümrütü yerden aldı. Huşu içinde yumurtalara doğru ilerledi. Tam eline alacaktı ki bir silah sesi duyuldu. Zalim bir mermi yumurtayı parçalamıştı. Suzan da köylülerle beraber sesin geldiği yere döndü. Kadı atının üzerinde elinde dumanı tüten tüfeği ile onlara bakıyordu. Ardında garnizonun askerleri vardı. Askerlerin yüzünde korku ile kızgınlık karışık bir ifade vardı.

Muhtar ileri atıldı.

"Ne yaptın, ne yaptın?"

Koşarak Kadı'nın önüne geçti.

"Bize söz vermiştin, neden şimdi sözünden döndün?"

Kadı gördüklerinin etkisinde deliliğe sarınmış gözlerini muhtara çevirdi.

"Senin gibilere verilen sözün değeri olmaz. Giden üçün yerine koymak istediğin şey günahlardan kara. Buna izin veremem."

Elinin tersi ile muhtarı yere itti. Emri ile askerlerden ikisi tüfeklerini doğrultup yumurtalara ateş ettiler. Suzan merminin vuruşu ile parçalanan yumurtaları derin bir hüzünle izledi. İçinde doğmayı bekleyen yaratıklar sessizce yok oldular. Düşten ayrılırken muhtarın sözleri aklında yankılanıyordu.

"Sen ve senin soyun efendimizin dikkatini çeksin. Sen ve senin soyun onun güzel yüzünü görsün. Sen ve senin soyun derinlerden gelen denizin özlemi ile yansın."

#

Suzan uyandığında günün kuraklığı ciğerlerini yaktı. Gece boyunca teninde yeşil damarlar çıkmıştı. Elini saçlarına götürdüğünde parça parça döküldüler. Elindeki saçlara bakarken üzülmediğini fark etti. Olması gerekenin zamanıydı. Okyanusu unutmuş bu insanların arasında, o okyanusu hatırlıyordu.

Şehir de okyanusu unutmamıştı. Ayaklarının altında kadim denizlerin şarkısını duyabiliyordu. İçeride odada uyuyan annesini uyandırmadan dışarı çıktı. Başına bağladığı baş örtüsü ve sıkı sıkı yüzüne kadar çektiği montu sayesinde kimse ondaki denizin izini fark edemezdi.

Yeni ağaran gün onu saklıyordu. Rüyasında gördüğü o muhteşem varlığa kavuşmak için acele ediyordu. Onun yavrusuna annelik etmek istiyordu. İçinde kıpırdanan bir kıvılcım onu çekiyordu. Ayaklarını bastığı toprak ona yol gösteriyordu. Minibüse atlayıp Kizören Üniversitesine yola çıktı. Minibüste onun dışında koltukta uyuklayan bir adam vardı. Şafağın karanlığında adam da onunla beraber inmişti. Kizören Üniversitesi kampüs girişinde güvenlik kenara oturmuş umursamaz gözlerle geçip giden arabaları izliyordu.

Karatül köyü Kizören Kampüsü içinde kalmıştı. İlerledikçe Suzan yaklaştığını hissedebiliyordu. Antik denizlerin hatırası zihninde yankılanıyordu. İlahinin sözleri sanki ruhuna

işlenmişti. Cebindeki zümrüt onunla konuşuyordu. Suzan kendisiyle beraber kampüste ilerleyen yaşlı adama baktı. Üniversitenin hademeleri ya da bahçıvanı olmalıydı. Kuyunun içindekini çağırmak için tek eksiği ona sunacak biriydi. Adamı göz ucuyla izlerken yorgun olduğunu görebiliyordu. Adam binalardan birine yönelirken kararını verdi. Duvarlardaki kameralar o köşeyi görmüyor gibiydi.

"Pardon, rektörlük ne taraftaydı?"

Adam bir an duraksadı. Elini kaldırıp yolu tarif edecekti ki Suzan beklemedi. İleri atıldı ve yeşil damarlı ellerini boynuna doladı. Narin parmakları adamın boynunu kıracak güçteydi. Yaşlı adam ses çıkartamadan son nefesini verdi. Suzan kollarından tutup adamı sırtına aldı. Zümrüt ya da denizin hatırası ona güç veriyordu. Adam tüyden hafifti. Aklına bunun garip olduğuna dair bir soru gelmedi. Olması gerekeni yapıyordu.

Denizin sesini dinleyip kampüsün içindeki büyük parklardan birine doğru yol aldı. Parkın ortasında ona seslenen kuyuyu buldu. Kuyunun önüne öğrencilerin düşmemesi için bir çit çekilmişti. Kuyunun üstünde halata bağlı bir bakraç asılıydı.

Suzan çiti eliyle kenara attı ve sırtındaki adamı yere koydu. Kuyunun karanlık derinliklerine baktı. Kuyu denizi hatırlıyordu. Suzan kuyunun içinde dev kulelerin hayalini gördü. Denizin altında, insanlıktan önce yaşayan o varlıkların şarkıları kuyunun içinde yankılanıyordu. Parmaklarının arasındaki deri uzamış, yüzgeç gibi onları birleştirmişti. Eşarbının altında sakladığı solungaçları denizin kokusunu içine çekmesini sağlıyordu.

Başörtüsünü kenara attı. Kuyudan gelen rüzgâr kafasındaki son saçları da koparıp götürdü. Dizlerinin üzerine çöktü ve düşünde duyduğu ilahiye başladı. Aklının bir köşesinde kampüs kameralarından onu görüp görmedikleri geçiyordu. Güvenlik onu yakalamadan kuyudakini çağırmalıydı. Sesi derinliklerden gelen rüzgâra karışıp, kaybolan okyanusa ağıta dönüştü. İnsan boğazından zorlukla çıkacak sesler, Suzan'ın dönüşmüş bedeninden kolaylıkla üretiliyordu. O ilahiyi söyledikçe kuyudan gelen kara rüzgâr artıyor, denizin çürümüş kokusu onu sarıyordu. Denizin ışıksız derinliklerinde yüzdüğünü hayal etti. Karanlığın içinde yıkık kulelerin tekrar ayaklandığını düşledi. Unutulmuş yıldızların ışığında yıkandığını hayal etti. Suzan'ın sesi arttıkça kuyunun içinden gelen de yaklaşıyordu. Kayıp zamanın içinden bir geçit açıp ona ulaşmak için sürünenin sesi Suzan'ı heyecanlandırdı. İlk kolu dışarı çıktığında, o karanlık uzvu gördüğünde başardığını anladı.

Efendisi haşmeti ile ortaya çıktığında gözlerini saygı ile kaçırdı. Onun anlatılmaz güzelliğine ölümlü gözleri ile bakmak mümkün değildi. Gene de dayanamıyor, göz ucuyla onu izliyordu.

Kolları birer yılan gibi kıvrılıp kuyunun önündeki adamı sardılar. Bakışları ateş gibi üzerinde dolandı. Uçurumlarda yankılanan sesi, yıldızların arasındaki boşluktan zamanı aşıp Suzan'a ulaştı. Suzan mutluluktan ağlarken kadim denizin hayalinden gelen geldiği gibi kayboldu. Geride bir yumurta kalmıştı. Denizin derinliklerinde çürüyen yaşam gibi kokan, Suzan'ın beline kadar gelen yumurtanın içinden bir ışık sızıyordu. Suzan yumurtayı aldı. Yumurtaya dokunduğunda ruhunda gizlenen yıldırım parmaklarından yumurtaya aktı. Suzan da o kıvılcımla yitti. O artık sadece yavrusunun güvenliğini düşünüyordu. Zihninde yankılanan sesin emirlerini dinleyip ilk ışınları kampüsü aydınlatmakta olan güneşten saklanıp gölgelere daldı. Eve gidemezdi ama yumurtayı koruyacak bir yer bulmalıydı. Denize bu kadar uzakta onu nerede saklayacağına karar vermeliydi. Yavrusu büyüdüğünde beraber yapabileceklerini düşününce güldü. Sadece prenses olmamıştı, o artık kraliçeydi. Gölgelere sızabilen cılız güneş ışığında köpekbalığı dişleri parıldıyordu.

Gaye Keskin

KARO VALE VE MANTİS

Sıradan bir evin sıradan bahçesinde, yaşları yetmişin son demlerinde iki kadın oturmuş; bahçedeki ayrık otlarının, kasımpatıların, difenbahyaların, canlı avını midesine istiflemeye hazırlanan peygamber devesinin, yolunu kaybetmiş çekirgelerin arasında, iki deste iskambilden kardıkları kartlarla bezik oynuyorlardı.

Sıradan bir evin sıradan bahçesinde, yaşları yetmişin son demlerinde iki kadın oturmuş; bahçedeki ayrık otlarının, kasımpatıların, difenbahyaların, canlı avını midesine istiflemeye hazırlanan peygamber devesinin, yolunu kaybetmiş çekirgelerin arasında, iki deste iskambilden kardıkları kartlarla bezik oynuyorlardı. Güneş; dünya dönmeyi unutmuşçasına tam üstlerine serilirken, ikisi de terden per perişandı. Evin tatlı sahibesi, mavi gözlü, mavi şallı kadın; içerideki buzdolabından iki şişe birayı kapıp geldi. Bir diğeri, kağıtları sekizer sekizer dağıtıp, arkadaşının elindeki arpa suyuna şaşkınlıkla baktı.

"Bira mı içeceğiz," dedi.

Şişeleri birbirine tokuşturup, kahkahasını bahçedeki bitkilere savurdu. "Ne istiyorsun başka?"

"Ayol o keser mi beni? Absinthe yok mu?"

İki yaşlı kadının gülüşmeleri, dişi peygamber devesinin kıskaçlarının altında can çekişen erkek peygamber devesi için kurtuluş umudu oldu. Çiftleşmeyi başlattığına pişman olan hayvan, seksüel yamyamın elinden kaçarak kurtuldu. Dişi, kollarını iki yanına açarak, yeni bir av bulma heyecanıyla etrafını kolaçan ederken; biralar midelere, iskambil kağıtları bir bir masaya döküldü.

Evin sahibesi oyunun mutlak galibiyken, bir diğeri mağlubiyeti redde duruyordu. "Ah," dedi, "absinthe olsaydı bu oyunu alamazdın benden."

Yaşlı kadın, mavi şalını düzeltip yeniden eve girdi, birazdan şenliklerine şenlik katacak içkiyi alıp masaya geri döndü. "Al bakalım," dedi, "zıbarana kadar iç."

Boş bira şişeleri, yeni içkiyle dolarken, bezik kağıtları yeniden karıldı. Yeni içki, eskisinin kalıntılarıyla karışıp boğazlarını yaktı, midelerini uyuşturdu. Ev sahibesinin tatlı arkadaşı, kağıtlara bakıp, başını sağa sola çevirdi. İskambil kağıtlarını önüne serip hepsine tek tek baktı. Sonra gözlerini yuvalarından fırlatacak bir şey oldu! Kupa Rua başını ona çevirdi, Maça Dama gülümsedi, Karo Vale elini havaya kaldırıp onu içeri davet etti. Sinekler en alt kademeydi. Onlara bakmaya bile gerek görmeden kıkırdadı. Hepsinin gözleri yaşlı kadının üzerindeyken, misafirperverlikleri zirvedeydi. Ne yapacağını düşünüp bakışlarını üzerlerinde dans ettirdi. Kupa Rua daha kıdemli; ama yaşlıydı. Maça Dama güzel bir kadındı, bu yüzden onun yanında olmak istemezdi. Karo Vale, orta sınıf genç bir erkekti ve şu an onun için yüksek dozda çekiciydi. Ayağa kalkıp elbisesinin kırışan eteklerini düzeltti. Bedenini ele geçiren absinthe etkisi ile karta doğru süzüldü, süzüldü ve nihayet soluğu Karo Vale'nin yanında aldı! Vale ona aşkla bakarken, kırışmış dudaklarını aralayıp, genç sevgilisini heyecanla öptü. Genç aşığın gözlerinde yaşlı kadın yaşsız bir lütuftu. Kırışmış ellerini avuçlarının içine alıp onu müziksiz bir valse kaldırdı. Yaşlı kadın etrafında olup bitene, durmadan dönen ağaçlara, üzerlerine sayıları giymiş insanlara bakarak, genç aşığının kulaklarına bir şeyler fısıldadı. Karo Vale, başını itaatle yere eğip, iskambil kağıtlarından hızla bir ev inşa etti. İki aşık yeni inlerine girerken, yaşlı kadın başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Mavi gözlü arkadaşı bulutların arasından ona bakıyordu. Omzunda ise yemyeşil bir peygamber devesi duruyordu.

***

Mavi gözlü yaşlı kadın, iskambil kağıtlarına karışan arkadaşına bakarken, az önce dişi peygamber devesinden kurtulan erkek mantis, onun şalına silinip üzerine sinen başarısız sevişmenin kalıntılarını silkeliyordu. Evin sahibesi, iskambil kağıtlarından yapılan eve baktı, içine giren arkadaşının ve Karo Vale'nin, ince duvarlardan sızan seslerine kulak kabarttı. Bedeninde kabaran aşkın iştahıyla gözlerini sıkıca kapadı. Tam şu an karşısına ne çıkarsa çıksın âşık olabilirdi. Dudaklarını araladı ve mantisin küçük gövdesini içine çekti. Dudakları titrerken, bedeni bir sağa bir sola salınıyordu. Zavallı peygamber devesi bir aşıktan kurtulmuş bir diğerinin tutsağına dönüşmüştü. Kadının dudağını zoraki bir hamleyle ısırdı. Yaşlı kadın bedeninde gezinen absinthe etkisiyle deli bir kahkaha savurdu. Dudaklarının arasında sıkışan zavallı hayvan, kadının bedeninden çıkan soluğun gücü ile kendini ayrıkotlarının arasında buldu. Mavi gözlü kadın bira şişesini alıp yeniden dikledi. Bakışları otların arasına kayınca, kendini çimenlere uzanmış, peygamber devesinin kollarına yeniden sarılmış olarak buldu.

Saatler sonra yeşil perinin izleri bedenlerinden silinirken, bezik kağıtları masadaki sakin serüvenlerinin arasında duruyorlardı. Önce mavi gözlü kadın, sonra diğeri gözlerini açtı. Birinin dudakları Karo Vale kartında, diğerininki mantisin gövdesindeydi. Zavallı hayvan kendi dişisinden kurtulmuş, yaşlı bir insan dişinin kurbanı olmuştu.

Güneş yavaş yavaş silinirken, bulutlar günlerdir onlardan sakındıkları yağmuru üzerlerine bıraktı. Bira şişesindeki absinthe yere düştü. Kadınlar kol kola, kahkahalarla evin içine koştu. Onların arkasından bakan dişi peygamber devesi, masanın altına sığınıp iri yağmur damlalarından korunmaya koyuldu. Sonra beş gözünü kocaman açıp, etrafı kolaçan etti. Şişenin dar ağzından dökülen yeşil periye sokuldu. Kokusu, küçük kafasını uyuştururken ağzını yeni besinle doldurmak için araladı. İlk yudumu aldığında, az sonra bir difenbahya ile aşk yaşayacağını kesinlikle bilmiyordu.

Abdullah Emre Aladağ

"Yüce Kıta, sular altına gömüldüğünde, habis ruhlar ve Antik Dehşetler'in çocukları artık özgür kalmışlardır. Nerede karanlık ve metruk bir yer varsa, bilinmelidir ki, çağlar ötesinin vahşet dolu çığlıkları oralarda bir yerde pusuya yatmıştır. Erranagu

ÖLÜMÜN BİN BİR YÜZÜ

"Yüce Kıta, sular altına gömüldüğünde, habis ruhlar ve Antik Dehşetler'in çocukları artık özgür kalmışlardır. Nerede karanlık ve metruk bir yer varsa, bilinmelidir ki, çağlar ötesinin vahşet dolu çığlıkları oralarda bir yerde pusuya yatmıştır. Erranagu ve Moht, tekrar bir araya gelene kadar da pusuda beklemeye devam edeceklerdir. Ölümün Bin Bir Yüzü, dünyamızı üçüncü kez ziyaret ettiğinde, sonsuz sevgilisine kavuşacak ve evrenimizde ardı arkası kesilmeyen bir kaos hüküm sürecek. Güneş, kızılca yanacak, meteorlar donacak! Ay, Dünya üzerine arsızca hücum edecek ve geriye kalan tüm gezegenler ise birbirleri içinde eriyip yok olacak!

Meçhuliyetler Kitabı
Cilt I, Bölüm 3
Bildiğimiz Evrenin Sonu ve Başı

Erdem kaybolalı, tam dört ay geçmişti. Kardeşinin MOHT vakasına verdiği destek ve cesaretini bir türlü unutamıyordu. Yedi Sırlar Derneği üzerindeki soruşturmalar ve araştırmalar geçen bu süre içerisinde iyice derinleşmiş, ilginç ama birbirinden bağımsız bir sürü kanıta ulaşılmıştı. Hiçbir kanıt birbiriyle örtüşmüyor, benzer noktaları olsa da bir yerlerdeki bazı küçük farklar, ip uçları üzerindeki dikkatleri ister istemez dağıtıyordu. Ama ellerinde tek bir şey vardı: O da bu Yedi Sırlar'ın hala farklı isimler altında birden fazla oluşuma sahip olduğu ve bazılarının faaliyette olduğuydu. Akif Komiser, bu yerlerden birine gidip bir şey bulabilecek miydi? Bu sapkınlar yüzünden hala yüzlerce çocuk ölüyor ve bir sürü insan kaybolmaya devam ediyordu. Kimi hapse tıkarlarsa tıksınlar, sanıkların vücutları lime lime olmuş halde hücrelerinde bulunuyordu. Yapacak bir şey de yoktu. Akif Komiser, gurur meselesi haline getirdiği bu vakayı; zavallı Betül ve kayıplara karışan Erdem için ve binlerce masum için çözmek zorundaydı. Hükümet, tüm gücüyle bastırıyor, baskı altındaki Emniyet Müdürü de zaten canlarına okuyordu.

Komiser, babadan yadigâr Renault Toros'u dalgın dalgın hedefine doğru sürüyordu. Gökyüzü, gri pamuklu elbisesiyle insanların üzerine damla damla kasvet yağdırıyordu. Yere çarpan yağmur damlalarının sesi, radyoda cızırtılar arasında kendini duyurmaya çalışan Neşet Ertaş türküsünü bastırıyor, elleri deri kaplı direksiyonda olan polisin asabını bozuyordu.

"Başlarım radyosuna da" dedi Akif sinirle soluyarak. Telefonundan GPS ile gitmesi gereken adrese göz ucuyla baktı, tahmini olarak 10 dakika kalmıştı. Bir saattir yoldaydı ve Ekipler Amiri'nin itirazlarına rağmen tek başına gitmek istemişti. Artık tüm ipuçları bir araya gelmeli ve bu adi herifler kodese tıkılmalıydı. Büyü mü, sihir mi, yaptıkları her ne haltsa da buna engel olunmalıydı. Sanıkların birer cansız pelteye dönmesinden artık sıkılmıştı. Gök gürledi, yıldırımlar çaktı ve hedefteki bina, ufuk çizgisinden tüm tekinsizliğiyle ona göz kırptı. Koyu yeşil, üç katlı binanın önündeki otoparka tüm hantallığıyla turuncu bir Toros yanaştı. Akif, zorla kapanan şoför kapısını sertçe vurarak kapattı ve ivedi adımlarla binanın girişine doğru ilerledi. Karşısında beliren kirli beyaz tabelanın üstünde, Arial harflerle "Heptarkana Astroloji Merkezi" yazıyordu. Dakika dolmadan merdivenleri tırmanmış ve kendisini bu "astroloji merkezi"nin lobisinde bulmuştu. Esmer ve kahve gözlü genç bir kız girişteki lobinin önünde duruyor, gerektiğinden boş görünen bu yerde, belli ki, rezervasyon yapan müşterilerin gelmesini bekliyordu. Kapıdan giren, uzun boylu ve geniş omuzlu adamı görünce müşteri sanmıştı. Samimiyetsiz bir gülümseme ve anlamsız bir cilveyle:

"Buyrun, hoş geldiniz efendim! Rezervasyonunuz mu vardı?" dedi kız.

Bu yılışık tavırdan hiç hazzetmemişti. "İkiyüzlüler" diye geçirdi içinden. "Kim bilir, burada kaç kişiyi katlettiniz!" Kızın kendisine takındığı müşteri tavrına eşlik etmesi en doğrusuydu.

"Evet, bugünkü randevu için gelmiştim."

Kız, şapşalca gülümseyerek adama baktı. Sonra gözlerini, önündeki ajandada gezdirdi. Küçük ellerine yakışan, çivi gibi işaret parmağıyla bir notu işaret ederek; " Evet Akif Bey! Bugün, bize Regresyon Terapisi için başvurmuşsunuz. Lütfen, beni takip edin, size terapinin yapılacağı odaya kadar eşlik edeyim." Akif, adının geçmesinden huzursuz bir şekilde başını salladı.

Bu da neyin nesiydi şimdi? Bir

isim benzerliğine mi denk gelmişti? Hiçbir rezervasyon yapmadığı halde beklenmesi... Elleri heyecandan soğuk terler akıtmaya, bacakları da zangırdayarak titremeye başlamıştı. Ayakta zor duruyordu, kanının hiç bu kadar hızlı aktığını hissetmemişti. Korku, hayatında ilk defa tüm bedenini yapışkanlığıyla sarmıştı. Bedeni sanki ona ait değilmiş gibi geliyor ve parmağını dahi zorlukla kıpırdatıyordu. Asırlar gibi geçen bir süreden sonra, nihayet mevzubahis odaya varmışlardı. Odanın içi, oldukça geniş ve ferahtı. Taba sarısına boyalı duvarların çoğunda, kitaplıkta büyük ciltli kitaplar bulunuyordu. Tam karşıda, çatırtılarla yanan şömineye yakın duran, karşılıklı iki siyah koltuk vardı. Kız, tatlı bir tebessümle içeriyi işaret etti. Komiser, çekinerek de olsa içeriye girdi ve ne yapacağını bilemez bir halde kalakaldı.

"Buyrun, siz oturun. Ben de hocaya söyleyeyim. Birazdan kendisi gelir zaten."

"Tamam, bekliyorum." dedi, Akif. Kız, aheste adımlarla odayı terk etti.

İçeride, vanilya ve ada çayı tütsüleri yanıyor, Akif bilinmezliğin ta kendisi olan bu yerde başına ne geleceğini dahi bilmeden bekliyordu. Kimse gelmeden etrafa bir göz atmalıydı. Evet, evet! Bunu kesinlikle yapmalıydı, şimdi korkmak tüm emekleri hiçe saymak demek olurdu. Dışarıyı sessizce dinledi, gelen giden yoktu. Daha fazla burada duramazdı. Koridora çıktı, kapı yanındaki geniş dörtgen pencerelerden odaların içine baktı. Kapkaranlıktı, hiçbir şey görülmüyordu. Gerisin geri, girişin olduğu yere doğru ilerledi. Resepsiyonist kız ortalıklarda yoktu, dediği gibi hocayı çağırmaya gitmiş olmalıydı. Yoksa gerçekten de burasının Yedi Sırlar ile tek alakası kurucularının o dernekten çıkmış olması mıydı? Bilemiyordu, bunu öğrenmenin ise tek bir yolu vardı: Etrafta, işe yarar bir delil varsa, araştırmak.

Komiser, gözlerini son bir kez daha etrafta gezdirdikten sonra resepsiyonistin kullandığı masaya doğru yöneldi. Merak, zihnini tahtayı kemiren bir kurt gibi tüketiyor, nabzı vücudunun her zerresinde yüksek tempoyla atıyordu. Üzerinde çeşitli etiketler olan bir sürü anahtar gördü Akif. Hızlıca onları cebine attı ve araştırmaya devam etti. Kırmızı kaplı bir ajanda sağdan işveyle göz kırpıyor, resmen kendisini açması konusunda ona ısrar ediyordu. Defteri hızlıca aldı: Yedi Sırlar'ın 2020 ajandasıydı bu ve 7 Mayıs'ta, yani bugün, sadece onun adı yazıyordu: Akif Kıranoğlu... Sadece o da değil, kendisine ait bütün kişisel bilgiler mevcuttu. Kaçta kalktığı, kaçta evden çıktığı gibi bilgiler mesela. Onun dışında, araknafobisi, seneler önce eşini kaybettiği trafik kazası, mahalle bakkalının dondurma veririm bahanesiyle taciz girişimi... Kendisine dair ne kadar acı ve travma varsa hepsi bu defterde kayıtlıydı. Gerilmişti, birileri sanki sürekli onu izliyordu. Hem de hayatının başladığı ilk günden itibaren. Hatta şu anda, elindeki ajandaya bakarken dahi iki kızıl göz duyumsuyordu ona bakan. Arkadaki merdivenlerden gelen ağır ama kararlı adımları duydu önce sonra arkasını döndü. Sarı, kısa saçları, alımlı bedeni ve bembeyaz teniyle büyüleyici bir kadın aşağıya iniyordu. Üzerinde gövdesini tamamen saran bir bluz, altında da dar kesim siyah kot vardı. Ayaklarında da yüksek topuklularla göz dolduruyor, kasvetli havaya tezatla güneş gözlüğü takması ise bu cazibeye şaşırtıcı bir absürtlük katıyordu. Kadın, tüm seksapeliyle Akif'in karşısına dikildi. Bu kadar ani bir giriş beklemiyordu:

“Akif Bey, hoş geldiniz! Regresyon Terapisi seansımız birazdan başlayacak. Odada beklersiniz sanıyordum ama...”

“Beklemekten sıkılmıştım da etrafa bakıyordum.”

“Siz, Akif Kıranoğlu’sunuz sanırım.”

“Evet, siz de...”

“Güliz Tiken, Biyoenerji Uzmanı. Ama siz Güliz diyebilirsiniz. Fazla resmiyete gerek yok. Beni izleyin. Seansa zaten geciktik.”

Güliz, dik ve narin omuzlarıyla uzun koridora doğru döndü, komiser de peşinden onu takip etti. Kadındaki buyurgan haller ister istemez elini kolunu bağlıyor, bir dediğini iki ettirmemeye itiyordu insanı. Hızlıca vardılar odaya. Güliz Hanım, siyah koltuklardan birini işaret etti. Akif, seri ama sakin hareketlerle koltuğa oturdu. Kadın da tam karşısındakine oturmuştu. Odanın içinde yayılan vanilya ve ada çayı kokusuna, şimdi de kadının tarçınlı parfümü eklenmişti.

“Evet, Akif Bey! Tekrardan hoş geldiniz, sizinle tek seansta sorunlarınızı çözmeyi planlıyoruz. Gerçi benim elime bir rapor geçti ama sizden de duymak istiyorum şikâyetlerinizi.”

Akif,“Ah, salak kafam!” dedi kendine içinden. Elindeki kısa süreyi verimli kullanamamış ve ipucu bulamamış olmasına hayıflanıyordu. Gerçi, Güliz Hanım’ı bayıltabilse bir yolunu bulup buradan kaçıp anahtarlarla binayı didik didik edecekti ama kadın kendisine dönükken bunu yapmaya çalışması olanaksızdı.

“Öncelikle, dört aydır kâbuslarla uyanıyorum. Aylar evvel bir vakaya bakarken, maktullerden biriyle ortaklık ediyordum. Görüştüğümüzün ertesi günü kayboldu ve bir daha da bulunamadı. Her gece kendisini, gözleri olmaksızın ve dudakları baştan sona dikilmiş şekilde görüyorum. O korkunç haldeyken bana bağırıyor beni bul diye.”

“Anlıyorum raporunuzda da aynen böyle yazıyor. Tescillemiş olalım da. Peki, o kişiye dair hatırladığınız başka bir şey var mı?”

“Evet, alnının tam ortasında şekli bozuk yedi köşeli bir yıldız vardı ve kanıyordu.”

“Hımm, anladım... Daha öncelerde eşinizi kaybetmişsiniz, beş sene önce. Bir de örümceklere dair büyük bir korkunuz var. Doğru mu?”

“Doğru” dedi Akif.

Kulaklarında fısıltılar duyuyordu: “ Sakın yalan söyleme, biz her şeyi biliyoruz” diyordu ona bu sesler. Aldırmamaya çalıştı. “Şimdi ne yapacağız peki?”

Kadın, güven veren bir gülümsemeyle konuştu:

“Kolay, şimdiden travmalarınıza ve geçmiş yaşamlarınıza seyahat ederek, sorunlarınızı kökünden çözmek amacımız. Bir çeşit ruhani zaman yolculuğu ve geçmişin acılarıyla yüzleşme seansı diyebiliriz. Sizden tek isteğim gözlerinizi kapatmanız ve direktiflerime harfiyen uymanız.”

Akif, yutkundu ve güvenmez bir ifadeyle başını salladı.
Siyah deriye uzanırken çıkan gıcırtıları onu rahatsız etse de kısa sürmüştü. Gözleri artık kapalıydı, her şey karanlık ve susmuştu. Güliz hariç.

“Şimdi, sizi en çok üzen anlara odaklanmanızı istiyorum. O zamanlara doğru gidin.”

Karanlığın ortasında, ayakta duruyordu. Üzerinde, sadece siyah bir tişört ve pantolon vardı. Ayakları olduğu yerde duruyordu ama sanki zemin kayıyor ve onu bir yerlere götürüyordu. Ters dönmüş ve yanmakta olan bir arabaya bakıyordu şimdi. Karısının arabasıydı bu; kırmızı

bir Vosvos. Camları patlamış, her tarafı çizikler içindeydi. Rampadan hızlıca çıkıp takla atmışlardı. Karısının emniyet kemeri takılı değildi. Arabanın içinde oraya buraya çarpa çarpa en sonunda ön camdan dışarı fırlamıştı. Her yanı acıyordu Akif'in. Kollarındaki kırmızı benekler daha da kızıllaşıyor ve damardaki esaretine isyan eden kan, damlalar halinde deriden firar ediyordu. Karısı bir metrede ileride kıpırtısız uzanıyordu. Tanınamaz bir haldeydi. her yanındaki kesikler ve çizikler, güzel yüzünü parçalamış ve kırmızıya boyamıştı. Tam karısı Ceyda'nın omuzlarını kavramıştı ki, cesedin gözleri açıldı ve hırıltılar çıkarmaya başladı. Çelimsiz ve morlar içindeki kolları titreyerek kalkıyordu. Gözlerinde saldırgan bir ifade vardı, kırmızı bir delilikle yanıyorlardı. Ellerinin olması gereken yerde uzun ve keskin kara pençeler vardı ve kopmuş burnunun olduğu yerden sayısızı küçük diş, o kanlı deliğin açılıp kapanmasıyla görünüp kayboluyordu. Güçlü bir hamleyle üzerine çullanan canavar Akif'in göğüs kafesini parçaladı. İç organlarını oraya buraya saçarak ağzına götürüyor ve bilinmeyen bir dilde bir şeyler söylüyordu. Akif gözlerini istemsizce açtı. Karşısında, karısı yerine geçen canavar duruyordu. Uzun ve biçimsiz kollarını saldırmaya hazır halde kaldırmış ve darbeyi indirecekti. Birden, sipsivri dişleri ve kapkara gözleriyle, hırıltılı sesler çıkararak konuştu:

"Terapiyi beğendin mi, Akif? Artık bizimsin! Geçmişin ve geleceğinle yüzleş"

Gözlerindeki kırmızılık daha da parlaklaştı ve yanmaya başladı. O kızıllık tüm odayı doldurdu ve gözleri başka bir şeyi görmez oldu. Sadece kendisi ve devasa kızıllık vardı.

Bir anda tüm ışıklar sustu ve tüm sesler söndü. Sonra kendisini insan cesetleriyle dolu bir savaş meydanında buldu. Elleri arkadan bağlanmıştı ve karşısındaki Nazi Subayı, bir şeyler konuşuyordu yanındaki erlerle. Sadece, tek bir soru sordu kırık İngilizcesiyle: "Yahudi misin?". İstemsizce başını salladı ve gırtlağını yaran süngünün saplanma sesini duydu önce, sonra da gırtlağındaki hırıltıları. Burnundan ve ağzından akan kanlar tozlu ve kurak toprağı ıslatıyordu. Gözleri anlamsızca yere bakıyordu ve her şey karanlığa büründü aniden. Sonra yine delirtici bir kızıllık.

Her şeyin hiçlikte eridiği sırada, bu sefer kendisini bir Orta Çağ köyünde buldu. Kara Ölüm'ün, her yerde kol gezindiği zamanlardı. Annesi ve babasının bedenini gördü önce. Onları dürttü, uyandırmaya çalıştı ama kalkmıyorlardı bir türlü. Ağlıyordu, akan gözyaşları salyası ve sümüğüne karışıyor, avazı çıktığınca bağırıyordu. Sırtında duyduğu acı ile birden sesi kesildi, giydiği kumaşta gittikçe büyüyen kırmızı lekeye takıldı gözleri. Büyüdükçe, büyüdü ve sonunda her şey karanlık oldu yine.

Kızıllık ile karanlık birbiriyle kaosun valsını yapıyordu. Kendini bir bedenden diğerine geçerken buluyordu. Bazen bir ayı tarafından yenilen bir avcı, bazen ise atom bombası yüzünden ölen bir Hiroşimalı oluyordu. Kızgın kumlarda kafasına kadar gömülüp, delirerek öldüğü de oldu, bir diktatörün emriyle kurşuna dizildiği de. Sessiz sakin hasta yatağında ölen yaşlı bir kadındı şimdi, bir saniye sonra ise, kellesi barbarlar tarafından mızrağa dikilmiş bir Romalı. Tüm kâinattaki doğumları, ölümleri, hastalıkları yaşıyordu. Kimdi, neydi? Bunun artık bir önemi yoktu... Tüm zamanlarda vardı ve hep de var olacaktı. O herkesti ve herkes de oydu. Aklını kaçırmak üzereydi, gördükleri

dışında duyduğu tek şey kendi çığlıklarıydı. Kırmızı duvarlar, karaları kovalamayı bıraktığında; karşısında yanan yedi köşeli dev bir yıldız vardı. Orantısız bu yıldızın önünde de etekleri spiral sarılmış kancalı zincirlerden oluşan, kollarının etrafını dikenli teller sarmış, kara bacaklı bir cadı bekliyordu. Yüzü Güliz'i anımsatıyordu. Sonra, yüz bir bardak gibi çatırdayıp parçalara ayrıldı. Geriye sadece, iltihaplı yaralardan oluşan bir boşluk kalmıştı.

"Hoş geldin Akif... Tüm geçmişini önüne serdim, şimdiyse sıra geleceğinde, AHAHAHA!"

Akif, çarpık gülümsemesi ve kaçırmak üzere olduğu aklıyla gelecek olan dehşeti bekliyordu. Artık biliyordu ki, insanın bir nokta gibi değersiz kaldığı bilinmezler karşısında kimsenin yapabilecek bir şeyi yoktu. Şu koca evren ve çoklu evrenlerde, insan hiçbir şeydi. Tüm umutlar ve çabalar bir hiç içindi ve hep de öyle olacaktı. Başlangıçtan sonuna kadar. Böyle bir evrende, başlangıç ve son birse, bunların ne anlamı vardı? Hayır, hiçbir anlamı yoktu. Her şey böyleydi ve böyle kalacaktı. Tek gerçek buydu.

Cadının eteklerindeki zincirler dönerek geri açıldı ve hepsi bir şeye saplandı ve ateşin ardından bazı cesetleri, komiserin karşına getirdi. Kadının karabacakları dörde bölündü. Tıpkı bir örümceği anımsatıyorlardı. Akif, daha fazla bağırıyordu; gülüyor muydu yoksa ağlıyor muydu belli değildi. Onun sesine karışan diğer feryatlarla dehşet her geçen saniye dozunu artıyordu. Akif, tam karşısında, seyahat edip, ölümlerine tanık olduğu milyonlarca bedenle karşılaşmıştı. Onlar, geçmiş-şimdi-gelecek döngüsündeki tek bir kişiydi aslında; Akif'in ta kendisi! Hepsi de ona patlak gözleri ve ürkütücü gülümsemeleriyle bakıyorlardı. Çağrılıyordu, bu açıktı. Boğazlarından kendilerini yakalayan kancalarla, hepsi birer kurbanlığa benziyordu. Zavallı ve bedbahttılar...

Kukla Ustası, iltihaplı yaralarını oynatarak konuştu bu kez onunla:

"Geleceğe merhaba de Ölümün Bin Bir Yüzü 'nü görenleri tek bir gelecek bekler... Artık sen de onun bir uzvu ve besinisin."

Tüm her şey yok oldu, son kez. Çığlıklar sustu, ateşler söndü. Boğazında bir acı duyumsadı sadece. Kanca gırtlağını iğrenç seslerle parçaladı ve onu çirkinlik abidesine hışımla çekti. Zincirlerin agresif şangırtısı, duyduğu son ses oldu.

Artık karanlık yoktu, kırmızılık da. Her renk ve koku burnuna ve gözlerine saldırıyordu.

Gözlerini açtı, göremiyordu. Olduğu yerden doğrulmaya çalıştı ama bacakları kıpırdamıyordu. Gözleri görmeye, her hücresi tekrardan canlanmaya başladı. Tüm sinir uçları acıyordu ve üzerinde yapışkan bir ıslaklık vardı. Tek bir şey kokuyordu: Kan. Gözleri olması gereken yerde yoktu ve ayaklarının olması gereken yerde de bir şeyin kalın ve ıslak eti vardı. Bir canlıya bağlıydı. Çevresine baktığında kendisini gördü. Kimisi bataklıktaymış gibi aşağı çekiliyor, kimisi de filiz veren tohumlar gibi ıslak ve kanlı toprağın üzerinde bitiveriyordu. Herkes, bir ağızdan çığlıklar atıyordu ve tek bir ismi söylüyorlardı: ERRANAGU!

Artık, o da Ölümün Bin Bir Yüzü'nden biriydi. Onun uzvu ve besiniydi.

Olması gereken her şey olmuştu, olacak olanlar da öyle.

Atilla Bilgen

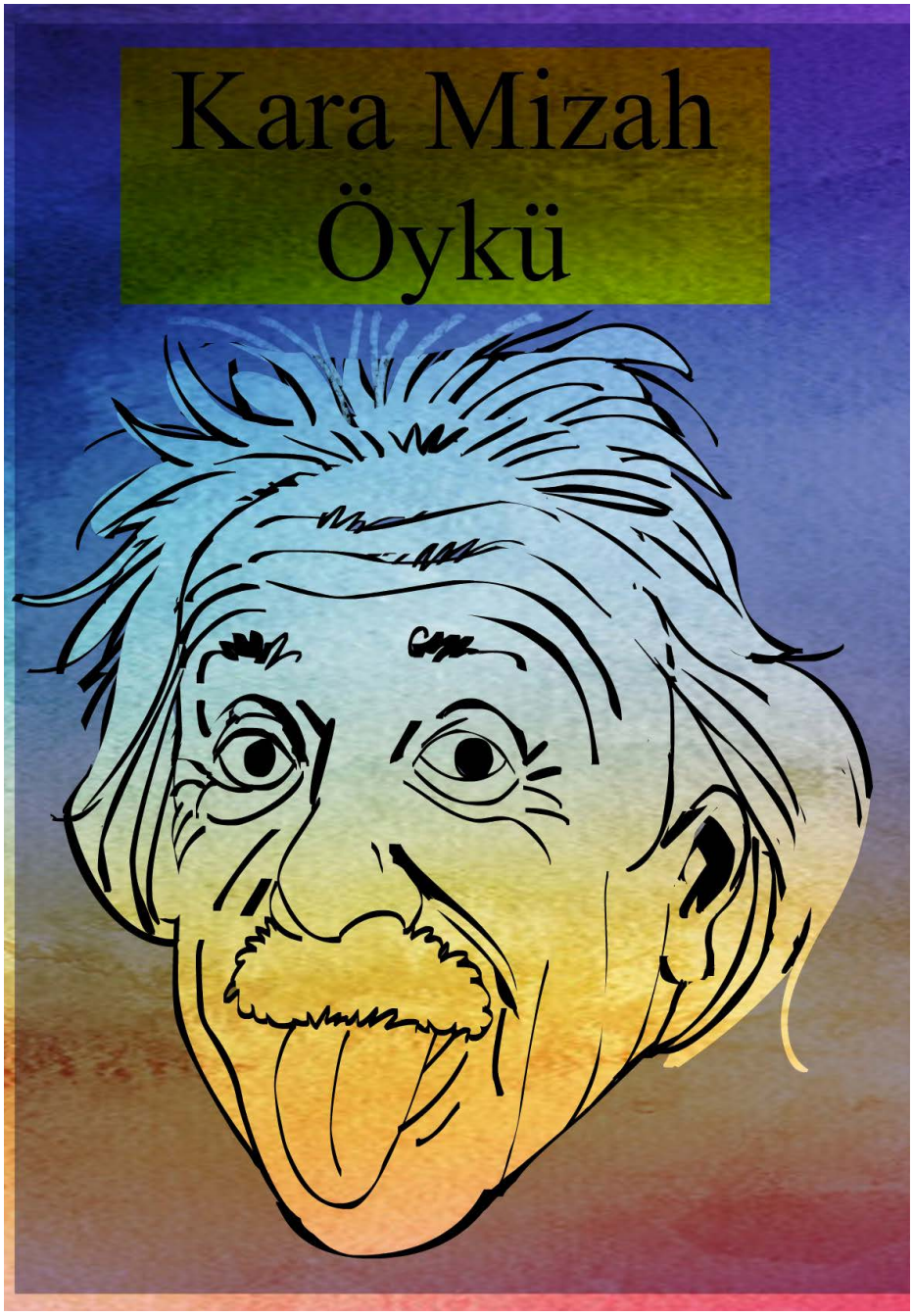

KORONA CANAVARI MEHMET!

Mahpushaneler; penceresi parmaklı, demir kapısı kilitli ve içinde onlarca kişinin bir arada yaşadığı koğuşlarıyla farklı bir dünyadır. Orada içtiğin su, yediğin yemek, yattığın yatak, giydiğin elbise, konuştuğun insanlar hep başkadır.

Mahpushaneler; penceresi parmaklı, demir kapısı kilitli ve içinde onlarca kişinin bir arada yaşadığı koğuşlarıyla farklı bir dünyadır. Orada içtiğin su, yediğin yemek, yattığın yatak, giydiğin elbise, konuştuğun insanlar hep başkadır. Yaşam bu ufacık koğuşların içinde geçer ve tıpkı dışarıda olduğu gibi burada da cinayet işlenir, ibadet edilir, kumar oynanır, dedikodu yapılır, sevinç çığlıkları atılır, gizli gizli ağlanır. Bu koğuşun duvarlarına kazılır sevda sözcükleri ve yine bu duvarlarda yankılanır türkülerin en güzeli, dualaların en içteni. Sakinleri birbirine benzemez, katili de vardır, sapığı, müptezeli, vicdanlısı,

hırsızı, ağası, garibanı, kopuğu, efendisi, zekisi, cesuru, korkağı da. Mahpushaneye ilk kez düşenler ortama kolay kolay alışamaz, koğuşun onca kalabalığına karşın derin bir yalnızlık, terk edilmiş duygusu kaplar içlerini ve nefes almakta zorlanırlar. Sabıkalılar ise, gire çıka ortamların kurdu olmuşlardır. Hemen muhabbete başlarlar, akşamına kumara oturur, ertesi günü gözüne kestirdiklerini sıkıştırır, meydanı boş bulurlarsa haftasına kabadayı kesilirler. İşledikleri suçlara, karakterlerine göre hepsinin lakapları vardır. Yakışıklılıları sayesinde iş bitirenlere; parlak, girdikleri evde her türlü kapıyı açanlara; kilit, açıkgözlere: tilki, zırt pırt kodese düşenlere; motor, bir türlü susmak bilmeyip herkesin başını ağrıtanlara; lodos, inatçılığıyla nam yapanlara; yokuş, çıkarına göre yön değiştirenlere; ayçiçeği, dini bilgisi olmamasına rağmen hoca ayaklarına yatanlara, üfürükçü, saflara; sazan, sürekli bahse girip yenildiklerinde kabul etmeyenlere; çamur, herkesin nabzına göre şerbet verenlere; ortam... Tabi ki her koğuşta bileğine kuvvetli, genelde cinayetten hüküm yemiş ağa vardır ve onların izni olmadan kimse nefes bile alamaz.

Hükümlülerin bazıları ya vicdan azabından, ya da tutunacak bir dal bulamamanın çaresizliğinden kendilerini dine verirler. Uzun tespihli, beyaz takkeli üfürükçü hocaların en sevdiği insanlar bunlardır, avlarının ağlarına düşmesini sabırla beklerler. Panik halindekiler ise falcılardan medet umar. Zihinlerinde "Hâkim hakkımda ne karar verecek? Buradan ne zaman çıkarım?" sorularıyla bu şarlatanlara yanaşır ve kendilerini sömürtürler. Ama kimse bunları suçlayamaz, zira mahpushanelerde küçük bir umut, her şeydir.

İnsan en çok akşamüstleri hüzünlenir, hele bir de mahpushanedeysen, dokunaklı bir acıyla dolar yüreğin. Penceredeki demir parmaklıkların gölgesi, kirden grileşmiş duvarlarına yansırken koğuştakiler suskunlaşır. O saatlerde herkes geride bıraktıklarını düşünür. Eşi, çocuğu, sevgilisi olmayanlar bile mahpushanenin kör karanlık kuyusunda dibi boylar. Duvara çakılı çivide duran bağlama, bu anlarda yerinden çıkartılır, zira türkülerin en güzeli, en içteni bu saatlerde söylenir. Bozulmuş teller akort edilirken koğuşun ürkütücü sessizliğine eşlik eden tespih sesleri azalır, tezene bağlamayla buluştuğunda, tümden kesilir ve yanık bir ses koğuşun kirden grileşmiş duvarlarında yankılanarak yüreklere dokunur: "Mahpushane seni yapan kör olsun/ kör olsun da iki elleri kırılsın…"

Koğuşu dış dünyadan ayıran kilit, on bir mart günü işte tam bu saatlerde açıldı ve demir kapıdan gardiyan eşliğinde boynu bükük, zayıf bir adam içeriye girdi. Önce bağlamanın tellerine dokunan tezene havada asılı kaldı, türkü çığıran dudaklar kenetlendi, bakışlar çelimsiz adama yöneldi, ardından "Allah kurtarsın!" nidaları koğuşun kirden grileşmiş duvarlarında yankılandı. Dün akşamdan beri hep ilkleri yaşıyordu bu çelimsiz adam. İlk kez yoksulluğuna isyan edip hırsızlığa kalkışmış, her işte olduğu gibi bunu da beceremeyip yakalanmış ve yine ilk kez mahpushaneye düşmüştü. Ne yapacağını, nasıl davranacağını bilememenin verdiği çaresizlikle başını öne eğip mırıldandı:"Sağ olun.". Gardiyan demir kapıyı arkasından kilitledi, uzaklaşan topuk sesleri duyulmaz olana kadar koğuşun ortasında bir başına ayakta bekledi.

Hangi ara yanına geldiğini fark etmediği uzun boylu, tıknaz yapılı, koyu renk kıvırcık saçlı, esmer bir adam sırtına vurdu ve "Geçmiş olsun hemşerim. Ben Şevket, Çamur Şevket!" dedi.

"Sağ olasın kardeş. Ben de Mehmet. Yetim Mehmet!"

"Bu yaşta hepimiz yetimiz be hemşerim."

"Haklısın, ne var ki benim yetimliğim sonradan olma değil, doğuştan!"

"Sonuçta aynı kapıya çıktıktan sonra ne fark eder hemşerim? Hem bırak şimdi bu yetim

muhabbetini de gel bir çayımızı iç, iki çift laf edip dertleşelim."

Mahpushanede halden anlayan birini bulmanın sevinciyle peşi sıra gitti, gösterdiği yatağa oturdu, çayı anında eline tutuşturuldu. Sıcak çayından ilk yudumunu alırken Çamur Şevket, "Bana bak hemşerim yamuk bir durumun varsa hemen öt, sonradan öğrenirsem…"dedi ve sözünü yarıda kesip işaret parmağını boğazına götürerek keserim işareti yaptı.

"Masum olup olmadığımı soruyorsan, değilim, hak ettim!"

"Bırak şimdi bu saf ayaklarını, sübyancı mısın onu söyle?"

Bir yerine iğne batırılmışçasına yerinden zıpladı ve "O nasıl söz kardeş? Allah yazdıysa bozsun." dedi

"Zaten bende öyle tahmin etmiştim, amma yine de eşeği sağlam kazığa bağlamak lazım! Neyse anlat bakalım derdini, neden düştün kodese?"

"Garibanlıktan, yoksulluktan, kimsesizlikten!" "

"Al sana bir kader kurbanı daha!" dedi ve koca bir kahkaha patlattı. Yetim, bakışlarını elindeki çay bardağından ayırmadan "Yok hemşerim kader kurbanı filan değilim, resmen hırsızım! Yoksulluk canıma tak deyince dayanamayıp girdim bir eve, sonuç ortada."dedi ve şiddetli bir öksürük nöbetine tutuldu. Çamur Şevket sabırla bitmesini bekledi, ardından da "Fena hastalanmışsın!"dedi.

"İnsanın kimi kimsesi olmayınca hastalıklar peşini bırakmıyor!"

"Elinde gül gibi mesleğin var hemşerim! Gitseydin bir doktora."

"Param olsa elbet giderdim. Garibanlık işte!"diye mırıldandı.

"Ulan takılmış plak gibisin! Söze yetimlikten başladın garibanlıktan çıktın! Bırak şimdi goygoyu da mevzuya geçelim. Bak hemşerim burada hepimizin canı, malı koğuş ağamız Salih Reis'e emanettir. Arkasında dört leşi olsa da mert adamdır, halden anlar, ama halinin de anlaşılmasını ister! Kim bu Salih Reis diye merak ettiysen, bir zahmet başını çevir ve karşı duvarın üst ranzasında bağdaş kurmuş adama bir göz at."

Yetim Mehmet işaret ettiği yere bakınca, otuzüçlük tespih çeken iri yarı, pala bıyıklı, katil suratlı bir adamla göz göze geldi. Görüntüsü bile ürpermesine sebep olmuştu. "Her hizmetin tabi ki bir bedeli var! Şimdilik ayakbastı iki yüz, çay parası olarak da bir yüzlük uçlan bakalım. Gerisini haftadan haftaya tahsil ederim." dedi Çamur Şevket."

"Ağamıza karşı çıkmak elbette haddim değil, ama cebimde elli liradan başka beş kuruşum param yok. O da ağamıza helal olsun." dedi, elini pantolon cebine soktu ve buruşmuş kâğıt parayı çıkartıp Çamur Şevket'e uzattı.

"O parayı al da münasip bir yerine sok! Sadaka mı veriyorsun lan?"

"Olsa vermez miyim?" dedi ve yeniden öksürmeye başladı. Çamur Şevket bir çocuğu azarlarcasına "Kalk lan ayağa hastalıklı yetim!" diye bağırdı. Sözünü ikiletmeden dediğini yaptı. "Kaldır bakayım kollarını havaya" Bunu da yerine getirince üstünü başını iyice aradı, ne var ki tek kuruş bulamadı. "Bir yere ayrılma lan." diye söylenip soluğu ağanın yanında aldı ve durumu bir bir anlattı. Koğuşa sessizlik çökmüş, gözler Yetim ile ağa arasında dolaşıyordu. Salih Reis delici bakışlarını Yetim'in üzerinden ayırmadan Çamur'u dinledi, ardından sağ elini havaya kaldırıp Yetim'i çağırdı, yanına gelince de gürledi: "Ulan deyyus madem paran yoktu hangi yüzle içeri düştün?" İki elini önünde birleştirmiş bir vaziyette ayakta dikilen Yetim'in yüzü soluklaştı, bir yaprak gibi sağa sola yalpalandı, dudakları istemsizce aralandı, ancak ağzından tek kelime çıkmadı.

"Bana bak deyyus yarın sabah ilk iş dışarıya haber uçuruyorsun, vaziyet böyleyken böyle diyorsun ve para istiyorsun. Anlaşıldı mı?"

"Vallahi billahi dışarıda kimim kimsem yok ağam. Yetimim ben!"

"Ulan deyyus darülaceze mi

burası? Mahpushanede attığın her adım para yazar! İdarenin verdiği karavanayı yerim, çay, sigara içmem diye düşünüyorsan yanılıyorsun. Tuvalete gittiğinde ne halt edeceksin?"

"Af buyur ağam sıçmak parayla mı?"

"O elbette beleş, emme velâkin boklu elini temizleyeceğin sabun parayla! Gördüğüm kadarıyla valizin yok, bu demektir ki yedek donun da yok, urban da. Üstündekiler kokunca deterjanı nereden bulacaksın? Haydi onu da geçelim, hamam da yıkanacağın şampuanı hangi parayla alacaksın?"

Yanıt verecek bir söz bulamamanın ezikliğiyle bir kirpi gibi büzüldü. Onun bu zavallı hali Salih Reis'in yüreğini yumuşatacağını öfkesini daha da artırdı. "Madem paran yok it gibi çalışacaksın." dedi, ardından "gel ulan buraya Motor!"diye haykırdı. Seyrek saçlı, orta boylu bir adam koşarak yanlarına gelince, Salih Reis kalın ve kıllı işaret parmağını havada sallayarak "Bu adamı sana yamak veriyorum. Bundan böyle tuvaletlerin temizliği, bulaşık ve çamaşırların yıkanması, çayın demlenmesi, velhasıl her bok onun görevi. Şimdi yıkılın karşımdan deyyuslar!" dedi ve onlarla işinin bittiğini anlatırcasına bakışlarını elindeki otuzüçlüğe yöneltti.

Sağlı sollu ranzaların dizildiği koğuşun ortası koridor gibiydi ve bu aralığın sonundaki boş alanda, üstünde çay bardakları ve su ısıtıcısının bulunduğu bir masa, arkasında ise tuvalet ve banyo vardı. Motor Ali ilk olarak kesif bir sidik kokusuyla kaplı ve içinde dört adet alaturka tuvaletin olduğu bölüme götürüp paspas ve deterjanları gösterdi. Oradan çıkarlarken Yetim, göz ucuyla lavabolara baktı, durumları helâ taşlarından farksızdı! Gördüğü bu görüntü karşısında ister istemez yüzünü buruşturdu. Geri döndüklerinde Motor Ali bir bardağa çay koyup uzattı ve "Sen de bir sigara ver hele." dedi. İçinde on dal olan paketi gömlek cebinden çıkarttı ve birer tane yaktılar. Çektiği derin bir nefesin ardından çayından bir yudum içen Motor Ali, "Ömrümün yarısı neredeyse mahpushanelerde geçti, garibanlığın ne olduğunu kimse benim kadar bilmez be gardaş. Keşke kenarda beş kuruşun olaydı, inan böyle çok zorlanacan." dedi.

"Takma kafana, dışarıdaki hayatım da üç aşağı beş yukarı böyle."

Sigarasından bir nefes daha çeken Motor, "Madem öyle gelelim yapacaklarımıza. Sabahları beş gibi kalkarım, zira iş çok zaman az. Ama artık senin gibi bir çırağım olduğuna göre tembellik yapabilirim!" dedi, gevrek gevrek güldü, ardından "bundan böyle erken uyanmak senin görevin. Önce tuvaleti, koğuşu paspaslar çöpü dökersin. Kahvaltı bitince bulaşıkları, Salih Reis'in varsa kirlilerini yıkar, ocağın başına geçersin. Çay, kahve paralarına karışma, onları ben hallederim, hasılatı da akşama ağaya veririm. Annadın mı?" diye ekledi.

"Evet."

"Güzel. Bak koçum rahat etmek istiyorsan işini usturuplu yap, gir ağanın gözüne."

Yetim olumlu anlamda başını sallayınca Motor, "Şimdi kulağını iyi aç ve söylediklerimi beynine bir güzel kazı, kazı ki kimin kim olduğunu iyice belle. Çamur'un nasıl bir yanardöner olduğunu gördün. Güvenme ona, anında satar adamı. Karşı ranzada oturan Kör Kamil'dir. Zararsız, kendi halinde bir adamdır. Kimseyle ne uzun uzun konuşur, ne de derdini anlatır. Anlayacağın düzdür, ancak dibine kadar da delikanlıdır. Çaprazındaki Çiyan Necmi'den uzak dur, herif bir kuruş için elli takla atan, nabza göre şerbet veren yalakanın tekidir. Üstündeki ranza yatan Yokuş Rıza ise inatçının Allah'ıdır. Aklın varsa onunla iddiaya girme, kaybedeceğini anladığı an adamı götünden şişler! Onun

karşısındaki Lodos Lütfü'dür. Bu adam mahpushanenin adeta mal sahibidir! Yokluğunda koğuşa bir şey olur korkusuyla(!)çıktığının ikinci ayı ya birini şişler, ya da sarhoş olup olay çıkartır ve soluğu burada alır. Zararsızdır, ama konuşmaya başladığında susmak bilmez. Elinde dergi olan adamı görüyor musun, mürekkep yalamış sanıp sakın ona hürmet gösterme. İşi gücü çıplak avrat resimlerine bakmaktır. Adı Fare Cemal'dir, meskeni ise otellerdir. Fırsatını yakaladı mı dalar odalara, yükte ağır pahada hafif ne bulursa toplar. Beyaz takkeli, sakallı adam ise Üfürükçü Necmi'dir. Hoca ayaklarına yattığına bakma, elifi görse merkep sanır! Ama. Tilki gibidir, abdesthane nerede diye sorsan yolu gösterene kadar götünden donunu alır. Annadın mı?"

Yetim, olumlu anlamında başını sallarken hapşırdı. Ağzından çıkan tükürükler etrafa yayıldıysa da, karşısındaki bunu dert etmedi, sadece "Çok yaşa!" dedi, ama Yetim durmadı, istese de duramazdı, zira kendini bildi bileli bir kere başladı mı yedi kez hapşırırdı. Sonunda Motor Ali "Yetti be gardaş. İşin suyunu iyice çıkarttın!" diye isyan etti, ardından soluk almadan anlatmaya devam etti: "Bak gardaş ustan sayılırım, dolayısıyla sana gelecek laf bana gelir, bu yüzden mahpushane raconunu bilmelisin.. Ha şimdi haliyle "Motor Abi neye dikkat etmem lazım?" diye soracaksın, anlatayım; bak koçum günde bir saat avluya çıkarsın. Orada ya hava alırsın ya volta atarsın. Hava alacaksan sorun yok, ama volta atacaksan işi bileceksin. Kural bir; kimsenin yolunu kesmeyeceksin, kural iki; dönüşlerde arkandakine kıçınla değil yüzünle döneceksin, kural üç; koğuşun içinde asla volta atmayacaksın, çünkü bu kimseyi iplemiyorum anlamına gelir ki, anında tedavülden kaldırılırsın! Neyse şimdilik bu kadar bilgi yeter, çayını bitirdiğine göre sıva paçaları dal tuvalete. Her tarafı pırıl pırıl istiyorum, annadın mı?"

Koğuşa geri döndüğünde akşam yemeği yenmiş, millet televizyon karşısına geçmişti. Bazıları dizi izliyor, bazıları ise sabırsızlıkla reklâmların başlamasını bekliyordu. Bunlar mahpushanenin kumar tayfasıydı, kimin reklâmı önce çıkacak diye bahse girmişlerdi! Sabahtan beri doğru dürüst bir şey yememiş, aç karnına çay üstüne sigara içip durmuştu. Açlık, utanma duygusunu bastırınca Motor'un yanına gitti ve durumunu anlattı. Gevrek gevrek gülerek "Benim gibi ustan olduğu için şanslısın, ayırdım yemeğini." dedi ve su ısıtıcısının yanında duran tabağı uzattı. Tuvaletlerin yanındaki ranzasına oturup yemeğini silip süpürdü. Tabağı yıkamak için ayağa kalktığında Salih Reis'in gür sesi koğuşun duvarlarında yankılandı: "Yetim! Kahvem nerede kaldı?" Alelacele hazırladı, bir tepsiye koyup götürdü. Ciğerleri yerinden fırlayacakmışçasına öksürerek yatağına uzandığında vakit gece yarısını geçmişti, o sırada televizyonda normal akış kesildi ve flaş haber anonsuyla canlı yayına bağlanıldı. Yerinden doğrulup dikkatini ekrana verdiğinde koğuşta çıt çıkmıyordu. Birkaç saniye sonra sağlık bakanı ekranda gözüktü ve "Türkiye'de korona virüs şüphesi olan bir erkek vatandaşın sonucu pozitif çıktı. Virüsü Avrupa teması üzerinden aldığı bilinmektedir. Genel durumu iyidir. Aile bireylerinin hepsi ve yakın çevresindeki tüm bireyler gözetim altındadır" dedi.

Bu açıklamanın ardından koğuşta yoğun bir uğultu koptu, herkes birbirine koronanın ne olduğunu soruyor, ancak hiçbirinin bilgisi olmadığından sorular havada kalıyordu. İşin içinden çıkamayınca Sarı Çiyan "Ağam bu işi en iyi sen bilirsin, nedir bu korona?" diye sordu. Salih Reis'in onlardan bir farkı yoktu, ama bunu itiraf etmek ağalık raconuna ters olduğundan bakışlarını çektiği tespihten ayırmadan, "Ortada telaş edilecek bir durum yoktur arkadaşlar." dedi ve "şimdi neden diye soracaksınız, yoktur, çünkü bu virüs denen meret miniciktir! Gözle görülmeyen bir şeyden korkmak bize yakışmaz! Madem

öyle Çinliler neden telef oldular?" diye merak ediyorsunuzdur, helbet olurlar çünkü onların boyları ufaktır!" diye ekledi.

Ağa sözünü tamamlar tamamlamaz Fare Cemal coşku dolu sesle "Zaten biz Türk değil miyiz arkadaşlar? Türk; değil minicik bir virüsten, hiçbir şeyden bir şeyden korkmaz" diye haykırdı.

Ortalık alkıştan inlerken Çamur Şevket ayağa fırlayıp "Allah'ıma doğru söylüyor. Unutmayın istiklal marşımız bile "Korkma!" diye başlıyor" dedi, hazır ola geçip istiklal marşını söylemeye başladı. Bunun üzerine koğuş ayaklandı ve bir ağızdan ona eşlik etti. Marş bitince Sarı Çiyan "Duyduğuma göre bu virüs sadece bulaşanı öldürüyormuş. O zaman onlar düşünsün!" dedi. Koğuştakiler başlarını sallayıp "Çıyan doğru söylüyor!" diye onayladılar.

"Çinliler yarasa, fare ne bulurlarsa yiyorlar, bence bu yüzden virüs onların başına bela oldu! İçeriz mis gibi mercimeğimizi, tarhanamızı korona da bize komaz!" diye fikrini dile getirdi Lodos Lütfü.

"İçiniz son derece rahat olsun aziz ve değerli din kardeşlerim, zira bu meretin tek ilacı içimizdeki iman gücüdür! Onların koronası varsa Allah'a şükür bizim de imanımız var! Değerli mümin kardeşlerim, bu virüsü ben, bizzat uzun zamandır takip ediyor ve üzerinde çalışıyordum. Allah'ın izniyle gayretlerimin semeresini aldım ve bizleri korona iblisinden koruyacak muskaları hazırladım! Yarından itibaren dileyen din kardeşlerime sadece maliyet fiyatına bu muskaları vereceğimi müjdelemek isterim." dedi Üfürükçü Necmi.

"Koca bakanımız virüs havada uçuyor demedi mi, dedi, o zaman başımız önde dolaşsak, acep bize bulaşmaz mı?"diye fikrini beyan etti Yokuş Rıza.

"Saçmalama lan." diye karşı çıktı Fare Cemal."

"Var mısın iddiasına?" dedi Yokuş.

"Bence virüsün yayılması gibi bir şey söz konusu olamaz. Olsa olsa yaygınlaşabilir!" diye kendi kendine mırıldandı Kör Kamil. Söylediğinden kimse bir şey anlamadığında karşı çıkan olmadı. Ranzalarına geri döndüklerinde gerek Türk olduklarından, gerekse muskalara güvendiklerinden içleri rahattı.

Ertesi gün günlük yaşayış kaldığı yerden devam etti, koğuştakiler koronayı unutmuştu, zaten topu topuna bir vaka görülmüştü ve o da dışarıda! Yetim, ustasının tembihlediği gibi erkenden kalktı, koğuşu temizledi, çöpleri boşalttı, çayı demledi, kahvaltı faslı bitince bulaşıkları halletti, ağanın kirli çamaşırlarını yıkadı. Soluklanmak için ranzasına uzandığında vakit ikindiye geliyordu. Öksürüğü düne göre azalmış olsa da, ateşi biraz yükselmiş, yutkunmakta zorluk çekiyordu. Gözkapakları yorgunluktan kapanırken ağanın sesi koğuşu inletti: "Yetim kahvem nerede?

"Yetim bana da bir çay. Demli olsun."

"Beni es geçme Yetim."

""Dilim damağım kurudu be Yetim!"

O gece sağlık bakanı bir kez daha canlı yayına çıktı ve "Risk ciddidir!" dedi. Okulların tatil edilip edilmeyeceğinin sorulduğunda ise , "Okulların tatili konusu bugün gündemimizde olmadı. Önümüzdeki günler gündeme gelebilir. Bunu, salgının seyri belirler" yanıtını verdi.

Bu açıklama koğuşta ciddiye alınmadı, ne de olsa yeni bir vaka yoktu, ama ilerleyen günlerde vaka sayıları artmaya, ölümler görülmeye, ülke karantina altına alınmaya başladığında yüreklere ölüm korkusu yerleşti. İnanan inanmayan herkes Üfürükçü Necmi'ye koşuyor ve muskalardan alıyordu. Hastalığa yakalanmaktan en çok tırsan Yokuş Rıza'ydı. Önceleri "Bu meret bir bitsin dana keseceğim!" derken, vakalar arttıkça olayı abarttı! "Avluya hayrat niyetine çeşme yaptırmasam dünyanın en şerefsiz adamı olayım!" diye söze başlıyor, sonra da salladıkça sallıyordu:

“dışarıda sıkı bağlantılarım var arkadaşlar! Çeşmeye uzanan su borusuna depo yaptırıp içine bira, şarap doldurtacağım ve cümle kader mahkûmu arkadaşlarımın efkârını gidereceğim!”

Atma Yokuş din kardeşiyiz!” diye takılanlara da anında yanıtı yapıştırıyordu: “Var mısınız lan iddiaya?”

Haberler bu denli kötü olunca, koğuştakilerin gözü, virüsün adını duydukları gün kodese düşen Yetim’in üzerinde yoğunlaştı. Kimseye bir zararı yoktu, verilen her şikâyet etmeden yerine getiriyordu, ancak ne öksürüğü kesilmişti, ne hapşırması. Serde ölüm korkusu olunca insan gölgesinden bile korkardı, Yetim’den mi korkmayacaklardı! Yine de bunu yüksek sesle dile getirmiyorlar, Yetim’i gözetlemekle yetiniyorlardı. Beklediklerinin aksine Yetim’de bir düzelme olmayınca ağanın yanında toplaştılar. Salih Reis göz ucuyla her birine tek tek süzdü ve “Hayırdır?” diye sordu.

“Hayır mı şer mi bilinmez ama var bir derdimiz.” diye söze başladı Yokuş.

“Çıkar bakayım dilinin altındaki baklayı.” dedi Salih Reis.

“Valla ağam sözü uzatmaya gerek yok, sorun Yetim! Herif geldiği günden beri sürekli öksürüyor.” dedi Sarı Çiyan

“Nezledir nezle!” dedi Salih Reis.

“Valla ağam bize pek öyle gelmiyor, her iddiaya girerim ki bu adam korona.” dedi Yokuş.

“Koronayı kim kaybetti de bu bulacak. Nezledir..” dedi Salih Reis.

“Ya değilse?” diye sordu Fare.

“Aziz ve kıymetli din kardeşlerim bence de bu adam korona! Neden derseniz, ne namaz kılar ne dua eder. İmanı zayıf adama girmeyecek de bana mı girecek korona?” dedi Üfürükçü

“Yazsaydın ona da bir muska.” dedi Lodos.

“Yazmaz mıyım? Hem de bedavasından! Usulca da iğneledim yatağına ama kesilmedi öksürüğü. İtikadı zayıf adamın! Ben ne yapayım?” dedi Neden dersen burada sosyal mesafenin mesi bile yok, havalandırma desen hak getire, güneş zaten mafiş! Tüm bunlar yetmezmiş gibi Yetim çay demliyor içine hapşırıyor, bulaşık yıkıyor tabaklara öksürüyor, yemek yapıyor kepçeyi ağzına götürüp tadına bakıyor. Ağam kurtar bizi bu Yetim denen beladan!” diye yalvardı Lodos.

Salih Reis sigara yakıp gözünü demir parmaklı pencereye dikti. Bir nefes çekip, çözüm aradı, bulamadı, ikinci nefeste aklına durumu görevlilere anlatmak geldi. Yerinden doğrulup kapıya gitti, seslendi, gelen gardiyana dertlerini bir bir anlattı. Umursamadı Gardiyan Rıza. En başından bir daha anlattı. “Bak” dedi Gardiyan Rıza “boşuna telaşlanıyorsunuz. Adam on beş gündür burada. Korona olsaydı şimdiye kadar çoktan fenalaşırdı.”

“Hiç değilse bir revire çıkarsan, doktor bir görse nasıl olur?”diye diretti Salih Reis, ama ikna edemedi Gardiyan Rıza’yı. Gerisin geriye ranzasına geçtiğinde Salih Reis’in o gür, kaşları çatılmış, yüzü hatları gerginleşmişti. Etrafına merakla toplaşanlara “Haberler kötü arkadaşlar. İdare bizi çoktan gözden çıkartmış!” dedi.

“Ne yapacağız o zaman?” diye sordu Yokuş.

“Kendi önlemimizi kendimiz alacağız.” dedi Salih Reis.

“Nasıl?” diye sordu Sarı Çıyan.

“Çok basit” dedi Salih Reis “Yetim bir kösede oturacak işlerini sizler yapacaksınız.”

“Biz Türk değil miydik, neden şimdi tırstınız ufacık virüsten?” diye alaycı bir tonla sordu Kör Kamil, ama onu adamdan sayıp cevap vermediler.

Karar verilince Salih Reis Yetim’i yanına çağırdı. Boynunu bükerek “Emret Ağam.” dedi.

“Gel hele yanıma Mehmet, bak hele sana ne diyeceğim.”

Her zamankinin aksine sesi yumuşak, tavırları babacandı. “Haırdır!” diye içinden geçirdiyse de, sesini çıkartmadı. “Ne zamandır seni gözlüyorum Mehmet. Yiğitsin, mertsin ve dahi çalışkansın. Senden ne istediysek gıkını çıkartmadan yaptın, dolayısıyla sınıfı geçtin!”

"Sınıfı mı? Nasıl yani?"

"Evladım biz sevdiklerimizi deneriz, sana da aynı şekilde davrandık. Çok şükür yüzümüzü kara çıkartmadın, artık zaman keyif zamanıdır. Bundan böyle çalışmak yok! Yat ve dahi dinlen."

"Nasıl olur ağam? Bilirsin param yok, çalışmasam aç kalırım."

"Başında ben varken çalışmak ne demek? Bundan böyle tek vazifen dinlenmek! Başka da bir isteğin varsa çekinme söyle."

"Ağam aslında var bir derdim. Biliyorsun ranzam tuvaletin yanında. Kokudan doğru dürüst uyuyamıyorum. Acaba başka bir yere geçebilir miyim?"

"Ne demek evladım! Beğendiğin yere git yerleş."

Kendisiyle alay edildiğini sandığından ağanın sözlerini ciddiye almadı, yarım kalan işini bitirmek üzere lavaboya yöneldi. Tuvaletin kapısında Motor Ali önünü kesip "Ağayı duymadın mı? Bundan böyle çalışmak yok. Var git dinlen." dedi. "Allah Allah!" dercesine dudağını büktü, başını kaşıyıp düşündü. Nereden bakarsa baksın olanların mantıklı bir yanı yoktu. Bir süre ne yapacağını bilmeksizin koğuşun ortasında durdu, sonunda şansını denemek amacıyla Salih Reis'in yanına gidip pat diye "Fare'nin yatağını istiyorum." dedi. Beklediğinin aksine ağa ne güldü, ne de alay etti. Fare'ye bir işaret çaktı, o da hiç itiraz etmeden eşyalarını topladı ve ranzasını Yetim'e bıraktı. Bütün bunlar yetmezmiş gibi akam olduğunda yemeği ayağına geldi. Çayı, kahvesi de. İlk gün tedirgindi, ikinci gün keyifli, üçüncü gün ise olanları anlamlandıramadığından kuşkulu! Dördüncü gün dayanamayıp Kör Kamil'in yanına gitti ve neler olduğunu sordu. "Çok safsın be Yetim. Başkası olsa koğuşta ağalığını bile ilan etmişti." dedi Kör Kamil.

"Ne oldu ki?"

"Millet seni koronalı sanıyor!"

"Öyle miyim gerçekten?"

"Bir bokun yok ulan! Alt tarafı üşütmüşsün. Birazcık kafaları çalışsaydı korona olmadığını anlarlardı. Bak koçum koronada yüksek ateş olur, tat alma hissi kaybolur, nefes almakta zorlanırsın. Bu belirtilerin hiçbiri var mı sende?"

"Yok. Sadece burnum akıyor, arada da öksürüyorum."

"Dediğim gibi sadece üşütmüşsün!"

" Ne yapayım şimdi?"

"Napacaksın çıkart tadını. Bugüne bugün artık korona canavarısın!".

Hemen akşamında ağalığını ilan etti Korona Canavarı Mehmet! İlk olarak Salih Reis'in yanına varıp yatağında bundan böyle kendisinin yatacağını söyledi. "Ne diyorsun sen deyyus?" diye gürlediyse de, iki öksürük bir hapşırıkla yola geldi ve ağanın boşalttığı yere kuruldu. Ardından Motor'u yardımcısı ilan etti ve bundan böyle toplanan paraların kendisine getirilmesini buyurdu. Yükselen itirazları ise yoğun öksürükle defetti.

Kısa zamanda hayatında hiç görmediği kadar paraya sahip olmuştu. Artık canı ne isterse yiyor, kahvenin en köpüklüsünü, çayın en demlisini içiyordu. Bu rahatlık sayesinde kilo aldı, toparlandı, endamı tam bir ağaya benzedi. Nezlesi üç gün sonra bitse de bunu kimseye çaktırmadı, hatta eskisinden daha inandırıcı öksürmeye devam etti.

Korona Canavarı Mehmet erdi muradına biz çıkalım kerevetine diye bitirmek isterdim öyküyü, ama bir anlatıcı gönlündekileri değil gerçekleri yazmakla mükelleftir. Hepinizin bildiği gibi virüs giderek yaygınlaştı ve hükümet mahpushanede yatanların sağlığını düşünerek korona affı çıkarttı. Yetim'in mahkemesi sürdüğünden aftan yararlanamadı, ama onun haricinde koğuştakiler tahliye oldu.

Korona Canavarı Mehmet, ağa olmasına hala ağa, ama aynı zamanda çamaşırcı, bulaşıkçı, çaycı, temizlikçi, zira Korana Canavarı mahpushanede bir başına!

Mehmet Berk Yaltırık

KÖYLÜ, HARAMİBAŞI, HORTLAK

Sırpların "Ustanak" dediği büyük ayaklanmayı takiben Sırp Prensliği'nin kurulduğu, padişah fermanıyla İstanbul'a bağlı olmak kaydıyla Obrenoviçlerin hüküm sürdüğü senelerde Cuprija şehri yakınlarında bulunan Ostrikovac köyünde iki odalı bir evde Zoran adında fakir bir çiftçi ile karısı İlinka yaşardı.

Sırpların "Ustanak" dediği büyük ayaklanmayı takiben Sırp Prensliği'nin kurulduğu, padişah fermanıyla İstanbul'a bağlı olmak kaydıyla Obrenoviçlerin hüküm sürdüğü senelerde Cuprija şehri yakınlarında bulunan Ostrikovac köyünde iki odalı bir evde Zoran adında fakir bir çiftçi ile karısı İlinka yaşardı.

Bir gün İlinka aniden rahatsızlanarak yataklara düştü. Kimsecikleri olmadığından Zoran tek başına karısının başında gece gündüz beklemeye başladı. Ona "odoljen" dedikleri kediotu, "kopriva" dedikleri ısırgan ve "neven" dedikleri kadife çiçeğinden ilaçlar yaptı ama İlinka günden günde sararıp soldu, ne uyku uyuyabildi ne konuşabildi. Kötü günler için sakladığı en iyi şarabını çıkarıp köyün ebesinin kapısına vardı, yaşlı kadını kolundan tutup eve getirdi. Köylülerin elinde doğduğu yetmişlik koca Yelena Nine karısının kötü ruhların gazabına uğradığını söyledi. Yapacak tek şey vardı; gece uyumadan pencerelerinden birinin tahta perdelerini açık bırakacak, karısının başında nöbet tutacaktı.

İçinde gümüş paralar doldurduğu bir tüfeği elinde tutup karısının fenalaştığını, boğulduğunu gördüğü an yatağın üst tarafına ateş edecekti.

Zoran, Yelene Nine'nin söylediği tedbirleri aldı ama kötü talihin eseri uykusuna yenik düştü. Karısının son iniltisini çıkarana dek uyanmayan Zoran, sanki ruhun bedenden ayrılmasını hissetmiş gibi bir anda uykusundan sıçrayarak tüfeği yatağın üst tarafına doğrultup ateşledi. Barut dumanları arasında kandillerin loş ışığında siyah tüylü bir varlığın sürünerek hızlı hızlı pencereye gidip dışarı çıkarak gözden kaybolduğunu gördü. Karısının başına gittiğinde çoktan ruhunu teslim etmiş olduğunu anladı. Kimseye yaşadıklarını söylemeden ertesi gün alelacele karısının cenaze töreni için hazırlıklara başladı. İlinka'nın bedenini köyün mezarlığına, anılarını ve acısını da kalbine gömdü.

Karısının vefatıyla kötü ruhların gazabından tamamen kurtulduğunu zanneden Zoran'ın rahatlığı, cenazenin kaldırılmasının ikinci gecesinde uykunun kollarındayken kapısının yumruklanmasıyla daimi huzursuzluğa dönüştü. Gecenin kör vaktinde çalınan kapılar ve açıldığı takdirde meydana gelen fena hadiselerle ilgili dedesinden, ninesinden sayısız hikâye dinlemişti. Rüya olması için dua ederek sürüne sürüne kapıya gidip titreyen sesiyle gelenin kim olduğunu sordu. Rüzgâr esmesiyle yaprak hışırdamaları arasında kapının ardından İlinka'nın sesini işitir işitmez sesi soluğu kesildi. Olduğu yerde iki büklüm kalıp bildiği duaları okumaya başladı. Karısı lanetler okuyarak uzaklaşırken yine ziyaret edeceğini söyledi. O geceden sonraki her gece Zoran için kâbuslara denk geçmeye başladı. Karısının kapısını yumruklamasının hikâyesi köyde ve civarda anlatılır oldu, insanlar bu melaneti başlarına getirdiği için onunla selamı sabahı kestiler.

-Ostrikovac köyünde Bozhidar adında güngörmüş bir ihtiyar vardı. Sırp asilerle at koşturup silah çatmış, bir nice maceradan sonra köyüne dönüp elini eteğini hajdukluktan elini çekmişti. Zoran'ın yanına gidip geceleri mezarından çıkan karısının "lampir" olduğunu, belirli usullere göre yok edilmedikçe İlinka'nın her gece kanın içmek için evine geleceğini, kan içemezse başka evlere musallat olacağını anlattı. Nasıl yok edileceğini sorunca kafasını salladı: "Kimisi kazık çakılmalı, kimisi hem kafa kesilip hem kazık çakılmalı, kimi her ikisinin de yapılıp cesedin yakılması gerektiğini söyler. Bu civarda sana yardım edebilecek tek kişi Ali Subaşi'dır. O şimdi haramibaşı olmuştur, Türklerden oluşma çetesiyle dağlarda, bataklıklarda, ormanlarda dolaşır. O daha önce de İbar Vadisi'nde bir köylüyü, yine seninki gibi musallat olan karısından kurtarmıştı. Onu bulursan "Yaşlı Hajduk Bozhidar'ın selamını ilet, sana yardım eder!" dedi. Zoran, Ali Subaşi'nın bahsini daha önce de duymuştu. Hortlak karısından kurtardığı köylünün hikâyesi ve adı Sırp memleketinin her yerinde anlatılmıştı.

-Evinden ayrılıp yollara düşen Zoran şansına Müslüman tüccarlardan biri aracılığıyla Ali Subaşi'nın yerini öğrendi. Kaldığı ormana gittiği zaman sarıklı külahları, pala bıyıkları ve eğri kılıçlarıyla Azrail suretinde dolanan, arkalarında silah şangırtıları ve ürkünç hikâyeler bırakan Türk haramilerle karşılaştı. Bozhidar'ın selamını iletince Ali Subaşi'nın huzuruna çıkardılar. İhtiyarlamaya başlamış Ali Subaşi, Zoran'ın anlattıklarını dinledi. Sırp köylünün arada bir adamlarına ürpertili gözlerle baktığını görünce beyaz bıyıklarını burarak konuştu: "Osmanlı buralarda var iken subaşıydım ben more! Te bu gördüklerin de yenıçeri. Zorbazlık ettikleri olmuşsa da kanundular, hayduk eşkıyasini kovalarlaridı. Devran döndü şimdı. Sırplar kurdi padişahlık, hayduklar oldi subaşi, ben oldum haramibaşi! Şimdi onlar kanun, kovalarlar hepımızi!"

Zoran'ın her gece "Lampir İlinka"nın mezarından çıkıp kapısına dayanmasını, kocasının adını söylemesini, tahta perdeleri tırmalamasını ateş başında oturan Türkler korkulu gözlerle sessizce dinlediler. Çilesini anlatan kıyıda köşede biriktirdiği tüm parasını Ali Subaşi'ya verip yardım istedi. İhtiyar haramibaşı kabul etti.

Sadece geceleri yol alıp Sırp hayduklardan ve prensliğe bağlı yeni askerlerden kaça saklana Zoran'ın köyüne geldiler. Sabaha karşı köye indikleri sırada horozların öttüğünü, Zoran'ın "lampir" karısının geriye doğru adımlar atıp tersten yürüdüğünü, söylene söylene kabir toprağının üzerine gelip kaybolduğunu tüm çete hayretler içerisinde gördü. Haramibaşının emriyle mezar kazılarak kandan şişmiş ve hiç çürümemiş ceset meydana çıkarıldı. İlinka'nın gözü hala hayattaymışçasına fal taşı gibi açık ve öfke doluydu. Ali Subaşi, onu hayattayken en çok seven kişinin öldürebileceğini, bunun için de kendi elleriyle cesedi yakması gerektiğini söyledi. Zoran elleri titreyerek de olsa İlinka'nın bedenini ateşe vererek musallattan kurtuldu.

SON

Bünyamin Tan

Kont Abraham Kamondo Anıt Mezarı, yüzyılı aşkın bir süredir Hasköy mevkiindeki konumunda azametle duruyordu. Yıllar, çehresini yıpratmış olsa da eski görkeminden bir şey kaybetmemişti. On dokuzuncu yüzyılın son çeyreğinde namı diğer Avram Kamondo tarafından yaptırılmıştı.

LEVAYA

Kont Abraham Kamondo Anıt Mezarı, yüzyılı aşkın bir süredir Hasköy mevkiindeki konumunda azametle duruyordu. Yıllar, çehresini yıpratmış olsa da eski görkeminden bir şey kaybetmemişti. On dokuzuncu yüzyılın son çeyreğinde namı diğer Avram Kamondo tarafından yaptırılmıştı. Kont, ölmeden önce vasiyetinde bu anıta gömülmek istediğini belirtmiş ve 1873 yılında vefat edince buraya defnedilmişti. O tarihten itibaren anıt bu ismi almıştı. Sefarad Yahudilerinden olan ailesi İspanya'dan önce Venedik'e oradan da İstanbul'a göç etmişti.

Engizisyon belasından kaçıp Osmanlı'ya sığınan aile, imparatorluğun başkentinde zamanla büyük bir ekonomik güç elde etmiş ve Osmanlı idaresine ve bürokratlarına borç verecek kadar da nüfuz elde etmişti.

Hatta 1853-1856 yılları arasındaki Kırım Savaşı'nda Rusya'ya karşı Osmanlı'yı finanse eden banka da bu aileye aitti. Abraham Kamondo, işte bu aileden geliyordu ve ailenin bir zamanlar sığınmak zorunda kaldığı, kendisinin de doğup büyüdüğü topraklara bağlılığı ve sevgisi nedeniyle böyle bir vasiyette bulunmuştu. Rivayet odur ki bu Yahudi bankerinin öldüğü gün Galata'daki bütün dükkânlar kepenk indirmişti.

Anıt mezar yoldan gelip geçenlerde, asırlar önce yitip giden antik bir medeniyetten kalma bir yapı intibaı uyandırırdı. Saatler ilerleyip karanlık çöktüğünde azametli görünümü ürpertici bir atmosfer de kazanırdı. Yapısında neo-gotik bir mimari tarz ağırlıktaydı ve dört cephesi romanesk tarzda inşa edilmişti. Eskiden içerisinde altı mezar bulunmaktaydı. Fakat definecilerce parçalanıp yok edilmişti. Kimi yerleri de altın bulunduğu zannıyla delik deşik edilmişti. Çeşitli değerli parçaları çalınmış, pencereleri kırılmış, madde bağımlılarının mekân tutmasının yanı sıra tek gecelik günahlar için kullanılan bir batakhane haline gelmişti.

Konta ait üzerinde Süleyman'ın mührü olan mezar taşı da bahçede bir kenara atılmış, ait olduğu mezarın makûs talihiyle aynı kaderi paylaşıyordu. Civardaki insanlar geceleyin bu anıtın yanından geçmeye korkarlardı. Zira önlerini kesip canlarına kastedecek uyuşturucu müptelaları bir yana içerisinden yükselen korkunç seslere dair söylentiler, onları hava karardıktan sonra bu izbelikten uzak tutuyordu. Bu duruma son vermek ve yapıyı turizme kazandırmak isteyen bakanlık ve belediye, restorasyon çalışmasına başlamıştı. Çevresindeki mezarlığın da peyzajı yeniden düzenleneceğinden inşaat alanı genişlemiş ve hem anıtı hem de şantiye alanını geceleyin de korumak amacıyla bekçiler görevlendirilmişti.

O gün her zamanki saatinde, akşam dokuz üzeri görev yerine gelen gece bekçisi, elinde feneriyle önce etrafı kolaçan etti. Alandaki malzemeleri, aletleri bir bir kontrol edip yerlerinde olup olmadıklarını gördü. Her şey tamamdı. Görevi gündüz vardiyasındaki arkadaşından devraldı ve kulübesinde dinlenmeye koyuldu. Yanında getirdiği termostan bir kâğıt bardağa çay doldurup televizyonu açtı, kanallar arasında zamping yapmaya başladı Bir süre denk geldiği bir tartışma programını izledi, sıkılıp tekrar kanal değiştirdi. Onuncu kanalda bir aksiyon filmi vardı. Tam da aradığı şeyi bulmuştu. Televizyonun sesini biraz daha açıp keyifle izlemeye koyuldu.

Film, oldukça sürükleyiciydi ve kendini iyiden iyiye kaptırmıştı. İlerleyen dakikalarda kulağına uğultular gelmeye başladı. Kumandayı alıp sessize al tuşuna bastı. Kulak kesilip etrafı iyice dinledi. Ama bir şey duyamayınca tekrar sesi açarak filmi izlemeye devam etti. Birkaç dakika sonra yine bir uğultu duymaya başladı. Kulübenin kapısını açıp başını dışarı çıkardı, rüzgâr esiyor diye düşünmüştü. Ama yüzüne vuran bir esinti olmayınca biraz şaşırdı. Kapıyı kapatıp yerine oturdu ve filmi izlemeye devam etti.

Yarım saat sonra aniden ekran görüntüsü bozulmaya ve hoparlörlerden cızırtılar yükselmeye başladı. Bir süre sonra da televizyon tamamen çalışmaz durumdaydı. Yerinden kalkıp güç kablosunu kontrol etti. Herhangi bir sorun bulamadı. Uydu çanağından gelen kabloyu da yokladı. Onda da görünür bir sorun yoktu. "Hay lanet olası gerizekalı cihaz!" diye bir tokat yapıştırıp koltuğuna geri oturdu. Cep telefonunu çıkarıp internette bir şeyler bakınmaya ve videolar izlemeye koyuldu.

Az evvelki uğultuyu tekrar duymaya başladı. Sanki dışarıda güçlü bir rüzgâr esiyordu. Ama ne kulübe sallanıyordu ne de dışarıda gördüğü ağaçların karanlık siluetlerinde bir hareket vardı. Ses gittikçe yükselmeye ve kulaklarını tırmalamaya başladı. Âdeta fırtınalı gecelerde oradan oraya uçuşan nesnelerin, çatırdayan ağaç dallarının ve çatılardan yere düşen kiremitlerin çıkardığı seslerden oluşan bir kakafoni tüm çevreyi sarmıştı. Rüzgârın içinden belli belirsiz kadın çığlıkları da geliyordu. Kulübenin lambası da önce titremeye ve ardından da yanıp sönmeye başladı. Kulübe de sallanıyor ve yerinden oynuyordu. Şaşkınlıkla etrafına bakındı. Şiddetli bir fırtınanın aniden bastırdığını ve kulübeyi de kendisiyle birlikte sürükleyip götüreceğini sandı. El fenerini ve montunu alıp hemen kapıya yöneldi. Kol sıkışmıştı. Birkaç kez açmayı denedi, olmadı. Sonra tüm gücünü vererek yüklendiğinde nihayet açabildi. Hemen kendini dışarı attı.

Fakat dışarısı sütlimandı. Aşağıdaki yoldan gelip geçen araçların korno seslerinden ve şehrin insanı bir girdap gibi içine çeken ve kronik baş ağrısı yapan bilindik gürültüsünden başka bir şey yoktu. Değil fırtına olması, yaprak bile kıpırdamıyordu. Az evvel yaşadıkları rüya mıydı? Kendini yokladı, uykuda değildi. Aklını mı kaçıyordu yoksa? Ne olup bittiğini anlayamamanın şaşkınlığıyla etrafına alık alık bakarken bebek ağlamasına benzer bir ses duydu. Başta emin olamadı. Ses çok derinden geliyordu ve boğuktu. Tam olarak seçilemiyordu. Bir bebek ağlaması mıydı veya başka bir şey miydi?

Sesin nereden geldiğini anlamak için kulak kesildi. Gittikçe yükselen ses iyiden iyiye bir bebek ağlaması şeklini almıştı ve hemen ileride, şantiye demirlerinin bulunduğu alandan geliyordu. Acaba birisi bebeğini buraya terk edip kaçmış mıydı, diye düşündü. Fenerini yakıp hızlı adımlarla sesin geldiği tarafa yöneldi. Demirlerin yığılı olduğu alana vardığında ses son raddeye varmıştı. Fenerle etrafı kontrol etti, ama bebek falan göremedi. Aradı, taradı; hiçbir şey yoktu. Ses birden kesildi ve derin bir sessizlik hâkim oldu. Yine araçların korna sesleri ve şehrin gürültüsü… Şaşkınlığı gittikçe artmış, bir yandan da korkmaya başlamıştı. Bu duygu halinin yarattığı gerginlik terlemesine sebep olmuştu. Eliyle alnındaki teri sildi.

Dönüp kulübeye doğru yürümeye başladı. Tam yaklaşmıştı ki bu defa bir erkeğe ait haykırışlar duydu. "Buradayım, bana yardım et!" Ses anıtın arka kısmındaki alandan geliyordu. Alanı önce fenerle kontrol etti. Biri varsa bu mesafeden onu fener sayesinde rahatlıkla görebilirdi. Feneri doğrulttuğunda yerde kanlar içinde yatan bir adam gördü. Saçlarının ön kısmı dökük ve sakalları gür, hafif topluca, orta boylu bir adamdı. Üzerinde eski moda bir takım elbise vardı. Yüzüstü uzandığı yerden başını kaldırıp gözlerini ona dikmişti ve sağ elini kaldırarak yardım çığlığını destekleyen jestler yapıyordu. Gözlerinden kanlar akıyordu ve beyaz gömleğinin görünür kısımları kandan kıpkırmızı kesilmişti.

Birkaç serserinin adamın birini bıçakla gasp edip yaralayarak buraya attıklarını ve sonra da kaçtıklarını sandı. Hemen adamın yanına koşmaya başladı. Tam yattığı yere varmıştı ki adam birden yok oldu. "Neredesin? Hey, sesimi duyuyor musun? Nereye gittin? İyi misin?" diye haykırmaya ve fenerle çevreyi didik didik kontrol etmeye başladı. Ama kimse yoktu. Fenerini yere doğrulttu. Adamı az evvel yatarken gördüğü yerde tek bir damla kan bile yoktu.

Üst üste yaşadığı bu garip olayların yarattığı korkunun şakaklarını, başının tepesini zonklattığını ve kalbinin ritmini hızlandırdığını duyumsadı. Öyle ki bir ara sendeledi ve düşecek gibi oldu. İki adım ötesindeki taşın üzerinde oturdu ve soluk almaya çalıştı. Derin derin nefes alıyor, geçirdiği ankisiyete nöbetini dindirmeye çalışıyordu. Kalbi göğüs kafesini parçalayacak gibi atıyordu. Başparmaklarıyla, karşılıklı olarak iki kolunun dirsek içlerini ovuşturmaya ve böylelikle sinirlerini uyararak sakinleşmeye çalıştı. Biraz sonra gerginliğini bir nebze olsun üzerinden atabilmişti.

Oturduğu taştan kalkıp kulübeye gitmeye niyetlenmişti ki bir tahta parçasına atılan yumruklara benzer sesler duymaya başladı. Tok bir tahta sesi belli belirsiz duyuluyordu. Önce sesin nerden geldiğini anlamadı. Etrafında bir tur dönüp fenerle hızlı ve ürkek bir şekilde çevreyi kontrol etti. Titreyen bedenine hâkim olamıyordu ve feneri elinde zor tutuyordu. Titrek fener ışıkları anıtın cephesinde bir aşağı bir yukarı inip dururken birden elinden düştü ve hemen söndü. "Allah'ın belası fener! Lanet olsun!" diye söylendi.

Bir müddet nefes alıp öylece bekledi. Sonra eğilip yerden feneri almak için uzandığında az evvelki sesleri yeniden duydu. Sanki biri tahtadan bir yapıya var gücüyle yumruk atıyordu. Bu sese ahşap bir zemine sürtülen zincirin metalik sesi de eklendi. Akabinde kapatılan bir kilidin sesini de duydu. Garip bir şekilde tüm bu seslerin yerin altından geldiğini fark etti. Çok korktu; ama merakına da yenilip kulağını toprağa vererek dinlemeye başladı. "Bana yardım edin, bana yardım edin! Allah aşkına, lütfen! Bana yardım edin!" Bir erkek sesi bu cümleleri tekrarlayıp duruyordu. Dinlemeye devam etti. Acaba başka bir şey söyleyecek mi diye düşünürken bir el toprağı yarıp başını kavramış ve yere bastırmaya başlamıştı. Öyle güçlü bir hamleydi ki başını kurtarmak için çok çabalaması gerekmişti. Kendini var gücüyle geriye doğru çekti ve arka üstü yere düştü. Geri geri olduğu yerden uzaklaşmaya başladı. Elini montunun iç cebine attı ve cep telefonunu çıkarıp fenerini yaktı. Az evvel

olduğu yere doğrulttuğunda hiçbir şey göremediği gibi toprak da bozulmamıştı. Nefes nefese kalmıştı. Hemen ayağa kalktı ve hızlı adımlarla oradan uzaklaşmaya başladı.

Anıtın yanına vardığında bir süre soluklanmak için durdu. Gördükleri ve yaşadıkları inanılmazdı. Hâlâ yaşadığı şeylere bir anlam vermeye ve olup biteni anlamaya çalışıyordu. Hayatında bu geceye kadar böyle bir şey yaşamamıştı. İyice toparlandıktan sonra bir iki adım atmıştı ki kazma sesleri duymaya başladı. O anda durdu. Arkasını dönüp anıtın açık kapısından içeri doğru baktı. Ses oradan geliyordu. Acaba kulübede olmadığını fark eden defineciler, bunu fırsat bilip içeride altın aramaya mı koyulmuşlardı? Usulca giriş kapısına doğru yöneldi. Duvara yaslanıp kapı kanadına doğru süzüldü. Başını yavaşça içeriye doğru uzatıp baktığında içerideki manzaraya gözleri inanamadı. Anıtın içi sanki gündüzmüş gibi aydınlıktı.

Bir adam yapının tam orta yerinde mezar yeri kazıyordu. Altı kişi de hemen arkasında onu izliyordu. Üçü kadın, üçü erkekti. Kadınlar uzun siyah etek ve üzerine siyah ceket ile beyaz gömlek giyinmişti. Başlarında yüzleri örten fileleri olan siyah şapkaları vardı. Erkekler de uzun siyah kaşeler giyinmiş ve başlarına siyah kürklü şapkalar takmışlardı. İçlerinde beyaz gömlekler vardı. Başlarının sağ ve sol tarafından lüle şeklinde iki uzun saç sarkıyordu. Hepsi de gür sakallıydı. Ama görünüşleri tuhaftı. Derileri bembeyazdı. Gözleri yuvalarında şaşkınlıkla bakan bir insanınki gibi kocaman vaziyette sabitlenmişti. Gözlerinin etrafı kıpkırmızı bir çemberle çevriliydi. Asıl dehşeti mezarı kazan kişinin yüzünü gördüğünde yaşadı. Bu yüz kendisine aitti. Gözlerine inanamıyordu. Bu nasıl olabilirdi?

Mezarı kazmakta olan kendi siluetindeki adam, işini bitirip çukurdan çıktı. Diğer altı kişinin yanında saf tuttu. Hep bir ağızdan "Baruh ata Adonay Eloheynu meleh ha-olam, dayan ha-emet."* diyerek dua ettiler. Bunu birkaç İbranice dua cümlesi daha takip etti. Hemen ardından da yüksek sesle ve ahenkle mezmurlar okumaya başladılar. Ayinleri bitince hep beraber dönüp onları izleyen bekçiye gözlerini diktiler. O anda kulaklarında güçlü bir çınlama sesi duydu. Öylesine güçlüydü ki kendi düşüncelerini bile duyamıyordu. Sesle birlikte ruhani bir gücün bedenini ele geçirdiğini hissetti. Artık hiçbir şekilde düşünemiyor ve istemsiz bir şekilde hareket ediyordu. Yavaş adımlarla içeriye süzüldü. Trans halindeydi ve sanki bedenindeki ruh bir başkasınındı. Biraz evvel tüm hücrelerinde hissettiği, damarlarındaki kanla tüm sinir hücrelerine yayılan korkudan eser kalmamıştı.

Açılan çukura bir tabut yerleştirildi, içine girmesi istendi. Emirlere itaatkâr bir köle gibi harfiyen uyuyordu. Tabutun içine girdi ve uzandı. O anda yeniden mezmurlar okumaya başladılar. Az evvel çukuru kazan kendi siluetindeki adam tabutun kapağını kapadı. Altından ve üstünden uzun bir zincir çekti. İki ucunu yukarıda birleştirip büyükçe bir kilitle kilitledi. Sonra da küreği alıp üzerini az evvel kazdığı toprakla örtmeye başladı. O arada cemaat, dualar okumaya devam ediyordu. Biraz sonra çukur tamamen toprakla dolmuştu. Bir süre bekçiyi gömdükleri yeri sessizce izlediler. Sonra da giysilerinin sol tarafını, kalp hizasında yırtıp tek tek kapıdan çıktılar. Karanlıkta hayalet siluetlere dönüşüp gözden kayboldular. Anıt yeniden karanlığa gömüldü. Bir zamanlar sonsuz uykularına yattıkları bu yerde rahatsız edilen ruhları, her yıl tekrarladıkları levaya görevini tekrarlayarak huzura ermeye ve öte âleme geçmeye çalışıyordu. Bekçinin bedeni ve ruhu onlar için öte âleme açılan kapıyı yeniden aralamanın bir aracıydı.

Biraz sonra girdiği trans halinden çıkan talihsiz adam, içinde olduğu korkunç durumu fark edince tabutu yumruklamaya başladı. Nefes almakta zorlanıyordu. Çırpındıkça içerideki havayı daha hızlı tüketiyordu. Bu durum bir süre daha devam etti. Sonra takati kesildi. Çaresizlik içinde öylece yatıyor, birilerinin gelip kendisini bulacağı umuduyla bekliyordu. Yaklaşık yarım saat geçmişti ki gömülü olduğu yerin yakınında birilerinin yürüdüğünü duydu. Ayak sesleri iyice yakınına geldi. Biraz sonra tam üzerinde durdu. Ardından sert bir şeyin düşme sesini duydu. Akabinde de homurdanma sesleri… "Allah'ın belası fener! Lanet olsun!" Ümit ettiği kurtuluşun bu kadar çabuk geleceğini düşünmemişti. Heyecanla tekrar tabutun kapağını yumruklamaya ve bağırmaya başladı: "Bana yardım edin, bana yardım edin! Allah aşkına, lütfen! Bana yardım edin!"

Müge Koçak

Elinize aldığınız bu kitaptaki karakterlerin hepsi gerçektir. Yaşamlarının son iki saatinde hissettiklerini, düşündüklerini kâğıda dökmelerini sağlayarak, ortaya çıkan bu eserin toplumda fark ettiğim bir açığı – kişilerin ölüm anındaki duygularını- gidereceğini düşünüyorum.

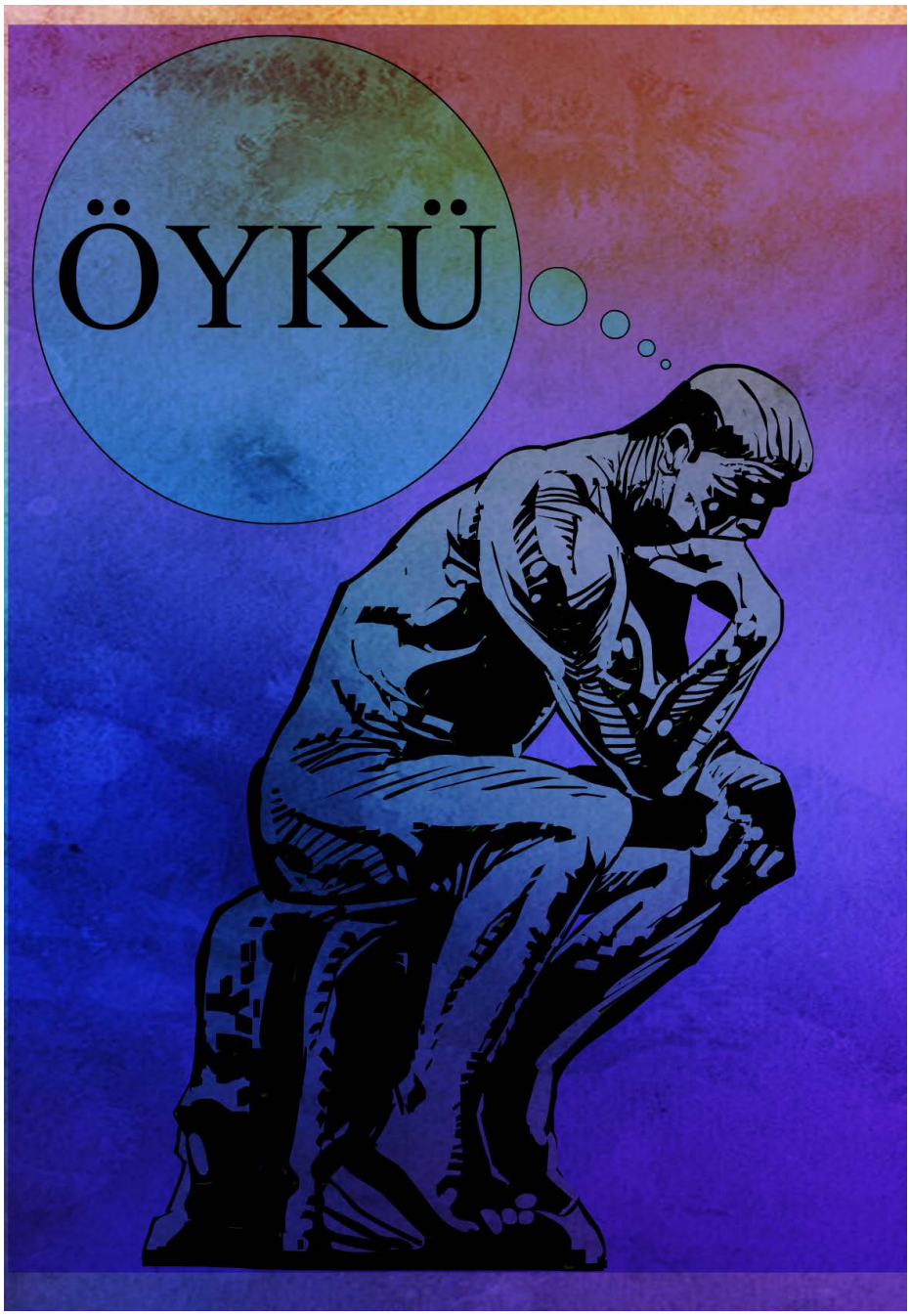

ÖLÜM MEKTUPLARI

Önsöz

Elinize aldığınız bu kitaptaki karakterlerin hepsi gerçektir. Yaşamlarının son iki saatinde hissettiklerini, düşündüklerini kâğıda dökmelerini sağlayarak, ortaya çıkan bu eserin toplumda fark ettiğim bir açığı – kişilerin ölüm anındaki duygularını- gidereceğini düşünüyorum. Bu nedenle, toplumun yararına sunduğum bu eserin değerinin şimdi anlaşılamayacağını bilsem de, bu dünyaya iz bırakacağına, gelecek nesillere bir başvuru kaynağı olacağına ve bilimsel araştırmaların odak noktası haline geleceğine olan inancım, yaptıklarımın bir kez daha doğru olduğunu bana ispatlıyor.

Sıradan olanı yapmak yerine, gözümü karartıp cesaretle, kendi

hayatımı da hiçe sayarak hazırladığım bu deneysel kitapta adı geçen kişilerin ailelerinden, yakınlarından özür diliyor, kaybettikleri kişileri ulvi bir amaç uğruna kaybettiklerini düşünmelerini rica ediyorum.

Unutmasınlar ki; bu kişiler, bu kitapla birlikte tarih sayfalarında yer alacak. Unutmasınlar ki; bu kişilerin ölümleri, sıradan insanların tattığı sıradan ölümlerden çok daha kutsaldır.

I.Bölüm – **Nermin**

Ölümü üzerine giydiğinde
beyaz bedeni,
sessiz tanrıçalar gibi
susuyordu.

Boş beyaz bir sayfa, kalem ve oda buz gibi soğuk. Ne olacak şimdi? Gördüklerimi, yaşadıklarımı nasıl aktaracağım? İnsan, canlı olarak geçireceği son bir kaç saatte, arkasında ne bırakabilir? Ölümün kısa süre sonra geleceğini bilerek, yaşamındaki en son sahneyi nasıl oynar? Sahneyi ben kursaydım işim daha kolay olurdu. Kolay mı olurdu? Nasıl kolay olurdu? Ne yapardım ki? Eğer kendi canımı kendim almaya karar verseydim, son saatlerimde ne yapardım? Belirli bir zaman koyar mıydım- intihar zamanı? Sanırım koyardım. Yoksa son yapacaklarım, yapmak istediklerim hiç bitmez ve ben de son olarak yapmak istediklerimi yaparken, beni buna iten nedeni- yani yaşamımı sonlandırma kararımı- unuturdum. Evet, bir intihar zamanı koyardım. Belki derdim ki, üç saat sonra yaşamımı sonlandıracağım. Böylece yaşanması olası karışıklığı da ortadan kaldırmış olurdum. Ya da bir döngünün bitmesini beklerdim. Yani son yapmak istediklerimi sıraya koyup, bir kez yapıp bitirdikten sonra tekrar geri dönmezdim. Son yemeğimi ve son tatlımı yer, son kahvemi ve son sigaramı içer, son kez dışarı bakar, son kez annemin sesini duyar, son kez en sevdiğim müziği dinler, son kez sevişir, son kez son kez son kez. Ve en son satırlarımı yazar ve bir daha geri dönmezdim.

Neler yazıyorum ben şimdi? Son iki saatim. Bana verilen senaryoda, buz gibi bir oda, bir kâğıt ve bir kalem var. Ölümümün şeklini bilmiyorum. Nasıl öleceğim, kim yapacak bunu, nasıl yapacak, canım yanacak mı? Tüm bunlar bir şaka gibi. Nefesim daralıyor, buradan çıkamayacağımı biliyorum. Kabullendim artık. Sanırım üç dört gündür şu dört duvar arasındayım. Tam olarak bilmiyorum. Tam olarak neredeyim onu da bilmiyorum. Tamam, en iyisi yazmaya olanlardan başlamak. Kafamı toparlamalıyım. Nasıl bu kadar sakin olabiliyorum anlamadım. Sanırım yine ilaç verdi bana.

Burası dört duvar arasına hapsedilmiş kare bir oda. Tavanı oldukça yüksek. Oturduğum ve yattığım yer; duvara monte edilmiş, hapishanedekiler gibi beton bir yatak (yatak demeye dilimi varmıyor ama başka tarifi yok). Tepemin üstünde, uzanamayacağım bir yükseklikte minik bir pencere var, dışarısını göremiyorum. Pencereden içeri aydınlık sızıyor. İçerde başka hiçbir şey yok. Odanın giriş kapısı buz gibi demirden. Küçük, sürmeli, kare bir bölmesi var. Yemekleri buradan atıyor birisi ya da birileri. Yattığım yerin çaprazında kalan köşede, yerde tuvalet olarak kullandığım bir delik var. Tuvaletimi yapmamın hemen ardından, kapıdaki sürmeli bölmeden temizlenmem için kâğıt atıyorlar. Bir keresinde deliğe elimi sokmayı denedim, dirseğime kadar boka bulandım.

En son hatırladığım, ağzıma kapanan bir elin ucundaki eter kokusuydu. Tekrar kendime geldiğimde buradaydım. İki saat sonra öleceksin, sen ne yapıyorsun, ne yazıyorsun! Kim okuyacak bu yazdıklarımı acaba? Tamam, kendimi tanıtayım. Ben Nermin, 28 yaşındayım, evliyim ve bir çocuğum var. Alkan şirketinde 5 senedir muhasebeci olarak çalışıyordum. Eşimin adı Mustafa, kızım Emel. Yaşadığımız il, Antalya. Adresim; Sugözü Mahallesi Alaca apartmanı. Yıl, 1997. Kaçırıldığım gün 15 Mayıs. Ne yapıyorum ben? Bu saçmalık! Beni öldürecek olan, sanki bu yazdıklarımı başkalarına mı okutacak? Zaten nerede yaşadığımı bilmiyor mu?

Lanet herif, ya da kadın ya da her ne boksan. Bu satırları sana yazıyorum. Bedenim, beynim ilaçların etkisiyle o kadar uyuştu ki sinirlenemiyorum, ağlayamıyorum, korkamıyorum, bağıramıyorum buraya geldiğimden beri. Hissizleştim. Allah belanı versin orospu çocuğu, hayvan. Sen benim ölümümü göreceksin ama öbür tarafta iki elim yakanda olacak. Buraya geldiğim günden beri tek duam senin ölmüş suratını görüp yüzüne tükürmek. Bunu bu dünyada yapamasam da tek

dileğim, varlığımın kâbusun haline dönüşmesi. Ne istedin benden ha, ne istedin? Kime ne zararım dokunmuş bugüne dek. Tamam, kırdığım insanlar olmuştur ama benim hiç düşmanım yok ki yahu. Bilmediğim birilerini kendime düşman olarak kazandıracak bir hayatım hiç olmadı ki. Benim kadar sıradan bir insanı öldürmekle ne geçecek eline hayvan? Sen tanımadığım birisin kesin. Öyle sapık, salak biri. Ben de bok yoluna gidiyorum kesin. Belki de bunların hepsi bir şakadır ha! Ağlayamıyorum, içim de hissedemiyorum duygularımı. Bedenimden önce şart mıydı bu duygularımı öldürmen? Kimsin ha, sorunun ne? Bu yazdıklarımın ne faydası var. Bilmiyor mu ondan ölesiye nefret edeceğimi ve bu nefreti ölmüş hislerimle yansıtamayacağımı.

Emel canım, küçüğüm, meleğim. Annen ağlayamıyor kızım, senin kokunu duyamıyor, saçlarını okşayamıyor, geceleri yattığında hep istediğin o küçük prenses masalını sana okuyamıyor. Üzgünüm bir tanem, üzgünüm. Seni bensiz bıraktığım için üzgünüm. Benim hatam olmalı, bir günah işlemiş olmalıyım ki böyle cezasını çekiyorum. Güzel gözlü, bahar kokulu kızım, üzülme ne olur üzülme. Annen bu dünyada olmasa bile hep seninle olacak söz veriyorum sana. Geceleri hep ellerini alacağım avuçlarımın içine, hep yüzünü öpeceğim kızım. Tüm meleklerle birlikte sana şarkılar söyleyeceğiz, tüm kötülükleri uzaklaştıracağım çevrenden canım. Sana kızdığım, yapma dediğim her şeyden dolayı özür dilerim kızım. Affet beni, affet tatlım.

Allah belanı versin senin, vicdansız şerefsiz! İnşallah bedenindeki her bir parçan acı çekerek ölümü tadarsın. İnşallah! Lanet olsun!

Mustafa, ben ne yaptım Mustafa? Kime kötülüğüm dokundu? Neden ayrı düştük? Ne yapıyorsun kim bilir şimdi be canım? Ne kadar perişan olmuşsunuzdur. Kestin mi umudunu benden yoksa hala arıyor musunuz beni? Aramayın koca adam, aramayın. Kaçırdılar ilk aşkını. İçini ferah tut, kimse dokunmadı bana. En azından acı çekmediğimi bil. Tutuşturdular şu kalemle kâğıdı elime sanki çok yazmayı bilirmişim gibi. Ben de yazıyorum, kimin okuyacağını, neden yazdığımı bilmeden. Kim uyuyacak şimdi göbeğinde? Kim sana şaklabanlıklar yapacak geceleri? Sen kendine nasıl bakacaksın şimdi? Çöpleri sakın dışarıda bırakma, kokarlar. Çiçekleri sula koca adam, solmasınlar. Özellikle şu yeni aldığımız koca yapraklıyı. Hani senin çirkin dediğin, hani aldıktan sonra "Aman Nermin botanik bahçesine döndük, yakında doğa turları düzenleyecekler evimize" dediğin var ya, işte o. Kokunu özledim şimdiden. Nasıldır gideceğim yer koca adam, nasıl bir yer bekliyor beni? Karanlık mı, soğuk mu, yalnız mı olacağım? Bir daha görebilecek miyim sizleri? Geride kalanlar için daha zor derler. Öyle mi sevgilim, öyle mi olacak? Olmasın be koca adam. Belki yine bir araya geliriz. Ölümde umudu yaşar mı insan böyle? Affet beni sevgilim, ne için bilmiyorum, belki her şey için. Kızma bana sakın, seni bıraktığım için kızma.

Vaktim dolmak üzere, belki bu yazdıklarım yırtılacak, belki kimse hiçbir zaman nerede olduğumu bilmeyecek, belki kimsenin basmadığı ya da her gün birilerinin üstünden geçtiği bir toprağın altında çürüyecek bedenim. Ama tek duam, tek dileğim; sevdiklerimin onları her zaman sevdiğimi ve son satırlarımda onları içimde sakladığımı bilmeleri.

Ölüm beni bu dünyadan ayırsa da, yaşamım devam edecek.

II.Bölüm – Gürkan

"ben varken ölüm yok ,
ölüm varken ben yokum ,
o halde korkacak ne var?"
Lucretius

Beyinsiz herif! Ulan bana biçtiğin 2 saatlik ömürle beni korkutabileceğini mi sandın. Ben neleri sığdırmışım şu 30 yıllık yaşama. Kaç kere hayat denen yanılsamayla asıl gerçeklik saydığım ölüm arasına gerilmiş pamuk ipliğinden geri dönmüşüm, ölüme takla attırırken karşısına geçip gülmüşüm bu yaşımda, sen nereden bileceksin. Ensemde her an nefesini hissettiğim ölüm, hiç de o kadar buz solumuyor. Elinde güç olarak tuttuğun sözde tehdit, benim yaşamım boyunca başucumdan ayırmadığım kitabım oldu. Ha bir türlü bu arkadaşlığı gerçekliğe dönüştüremedik o başka. Sen mi yapmak istiyorsun bunu, sen mi beklediğime kavuşturmak istiyorsun beni? Tamam, iyi. Yaşamda hep kıyısından döndüm ölümün. Olmadı bir türlü. Başkaları gibi ölmeye cesaretsiz olduğumdan değil. Ölümün son anda benden vazgeçmesinden. Sen kendini sorgula şerefsiz herif. Ben ölümü yatağıma alırken, sen kendinden

uzaklaştırmak için ona hedef belirliyorsun. Sana da gelecek bir gün, hem de hiç ummadığın bir anda gelecek. Tıpkı bana olduğu gibi. Dünyayı kirleten o soysuz nefesini hiç beklemediğin bir anda alacak. Var mı üzülecek kimsen? Var mı arkandan ağlayacak, seni arayıp soracak? Yok değil mi! Ölüm yenemezken beni, o sıska, çelimsiz, iğreti ruhunla sen mi yeneceksin? Hala bilincim yerinde. Uyuşturduğun duygularımı nasıl da serbest bırakmamdan korktun geri zekâlı. Madem yazmamı istedin, dur sana bir hikâye anlatayım;

1996 yılı, adam cehennem sıcağında, alnında biriken terler yüzüne akarken, çıplak ayak yürüdüğü yolun sonuna kadar dayanıp dayanamayacağını merak etmekteymiş. Yara bere içindeki vücudu kurumuş kanla örtülü, dudakları güneşten kavrulmuş, derisi kösele gibiymiş. O kadar zor nefes alıyormuş ki, her solumasında kendini ölüme daha yakın hissediyormuş. Karnındaki kurşun yarasının etrafı çoktan iltihap bağlamış. Vurmuşlar onu, pusuya yatıp vurmuşlar. Bedenindeki diğer kurşun yaralarının yanına bu da eklenmiş. Ama bu sonuncusu çok kahpe gelmiş. Çatışmalarda örselenmeye alışık bedeni, bu son kahpe kurşunu reddediyormuş. Ölümün ona hızla yaklaştığını hissediyormuş. Gülümsemeye başlamış. Koca bedeni daha fazla sürüklenemeyip tozlu yola serilmiş. Gözlerini soğuk bir hastane odasında açmış. Ve anlamış ki yine ölümü kucaklayamamış.

Karanlıkta tir tir titrerken, iliklerine işleyen soğuk, bütün bedenini cam gibi keser. Kanatır ama rengini göremezsin, kokusunu duyamazsın. Kulaklarında çınlayan sessizlik seni delirtme noktasına getirir. Bu bazen günler, haftalar boyunca sürer. Zaman kavramını kaybedersin; neredesin, kimsin unutursun. Hissizleşen hücrelerine tek giren ölüm olur. Bize öğretilen buydu, "Ya öleceksin ya da öldüreceksin." Yalnız iki seçenekle sınırlandırılan bir yaşam! O zaman aklına ne sıcak yatağın, ne kokusunu özlediğin çocukların ne de kadınının çıplaklığı gelir. Düşünemezsin, düşündürmezler. Bedenin, ölümün yüzüne alışır; ya ölürsün ya da öldürürsün.

Sonra kâbuslar başlar. Ölüm kokan kâbuslar. Acı ama dingin kokusunu, içine çekersin. Alışkanlığın olur. Bazen bir fahişe kılığında koynuna girer. Bedeli ödenmiş zevkleri yaşatır sana, tatmin olana dek bırakmazsın, boşaltırsın döllerini. Sonra birden kendini kan gölünün ortasında buluverirsin. Tüfeğinin hâlâ tüten namlusu. Yerde yatan delik deşik paçavra bedene bakarsın. Boşalttığın döllerin bedelinin ödendiğini anlarsın.

Yorgunum ama huzurluyum. Yıllarca beklediğim sevgiliye en sonunda kavuşacak olmanın verdiği yorgunluk ve huzur. İtiraf etmeliyim. Hiç bana randevu vereceğini düşünmemiştim. Ansızın bir yerde yakalar, alır beni yanına diye geçirmiştim içimden. Bu gerçekten sürpriz oldu ama ölüme yakıştı. Onu bu kadar iyi tanımama rağmen bir kez daha yanılttı beni. Gülüyorum, gerçekten gülüyor ve takdir ediyorum.

Nasıl yaşadığımı hiç bilmedim. Nasıl öleceğimi de bilmiyorum. Ama biliyorum şimdi öleceğim.

Ölüm şaşırttı beni, sanırım yine "O" kazandı.

Okuyucuya Not: Gürkan, denekler arasında beni en çok etkileyenlerden biri oldu. Yazmayı ölümünden yarım saat önce bıraktı ve ölene dek kıpırdamadan oturduğu yerde kaldı. Bu nedenle, birkaç detay da ben vermek istiyorum sizlere. Odaya girdiğinden itibaren, ona verdiğim yemeklerin hiç birine dokunmadı. Bazen duvarlarda rastladığı böcekleri tuttu ve yedi. Bunu yaparken sergilediği rahat tavırları, daha önce de buna benzer koşullarda bulunduğu izlenimini uyandırdı bende. Ayrıca, dışkısını odada bulunan deliğe değil odanın çeşitli yerlerine yapması ve bundan büyük bir keyif alması da incelenmeye değer diye düşünmekteyim. Mektubunda ayrıntıları vermese de tahminim Gürkan'ın bir dağ komandosu ya da bir anarşist olabileceği.

III.Bölüm - Küçük Buse
hayata minik bir dokunuş,
sonsuz ölümün kapısını araladığında,
geriye,
düşleri çalınmış boş avuçlar kalır.

Korkuyorum, çok korkuyorum. Midem bulanıyor. Oda çok soğuk. Uyumak istiyorum. Ama uyuyamıyorum. Demin su istedim. Verdi. Tırnaklarımı yedim, kanadılar. Sürekli terliyorum. Ölmek

istemiyorum. Ağlamaya çalıştım, olmadı. Bağırmaya da çalıştım. Ama uyuşmuş gibiyim. Sürekli kalbim çarpıyor.

Geliyorlar yine. Kara hayaletler. Gözlerini göremiyorum. Artık sürekli konuşmaya başladılar. Sesleri iğrenç, bir de kötü kokuyorlar. Ama şşştt ben yanıt vermeyince beni bulamıyorlar. Onun için çok sessiz yazmalıyım. Bugün bir ara o küçük böcek göründü. Arkadaşım olan. Onu ilk gördüğümde korkmuştum. Ama "korkma!" dedi . Konuşmaya başladık. Çok şaşırdım, konuşabiliyordu. Masallarda olur sanırdım. Ama hayır, gerçekti. Konuşuyordu.

-Neden buradayım?

-Seni su ülkesine götürmek için geldim.

-Orası neresi?

-Su ülkesinde, burada gördüğün karanlık hayaletleri görmeyeceksin.

-Annem olacak mı?

-Şimdi değil, belki sonra o da gelir.Su ülkesine gideceksin ama hiç ıslanmayacaksın.

-Peki boğulmaz mıyım?

-Hayır, biz orada hava değil su soluyoruz.

-Yanıma keşke elbisemi alsaydım.

-Gerek yok, senin kıyafetin hazır.

-Ne renk?

-Beyaz elbette.

Beyaz, üstünde sarı papatyalar varmış. Uzun, tülden bir elbiseymiş. Ama şimdi giyemezmişim. "Sen neden bu kadar çirkinsin?" dedim. "Yanına gelebilmemin tek yolu buydu. Bu odaya böceklerden başkası giremez ki," dedi. Doğru. Ben de ondan başkasını görmedim zaten.

Yerde iki küçük el gördüm sabah. Bana doğru gelirlerken, birden kül oldular. Anlamadım. Anne okula geç kalacağım. Hadi uyan artık. Herkesin annesi çocuklarını uyandırır. Ben, seni uyandırıyorum. Ben büyünce senin gibi olmayacağım. Kızımı uyandırıp ona kahvaltı hazırlayacağım. Ama acaba senin kadar güzel olur muyum? Saçların hep yumuşak. Benimkiler ince ve tel tel. Böcek bana su ülkesinde renkli tokalarımın olacağını ve saçlarımın da senin kadar uzayacağını söyledi. Nasıl bir yer olduğunu çok merak ediyorum. Sordum, seni tanımıyormuş. Ama tanışmak istiyormuş. Dedim ki, "Benim annem hep meşgul. Sana zaman ayırabilir mi bilmiyorum." Aslında isterim tanışmanızı. Belki sevmezsin ilk başta. Ben de sevmemiştim. Ama konuştukça, çirkin olmasına rağmen sevdim onu.

Böceğe bir kardeşimin olacağını, bu nedenle senin beni istemediğini ve benden kurtulmak için beni kaçırttığınızı söyledim. O da bunların yalan olduğunu söyledi. Beni seviyormuşsunuz. Ama o da beni çok seviyormuş. Bu yüzden, beni hep olmak istediğim o uzak ülkeye götürecekmiş. Bazen oraya gitmek istiyorum, bazen de gitmemek. Bir süre sonra sizi de görebilecekmişim orada. "Ne zaman?" dedim. "Zamanı gelince," dedi. Senin gibi konuştu. Sen de hep zamanı gelince derdin. Acaba sen mi gönderdin bu böceği? Bilmiyorum ki?

Yanıma hiç kitap almadım. Ödevlerimi de yapmadım. Ben neden buradayım? Ayak sesleri duyuyorum. Böcek, "hazır mısın?" dedi.

-Neye?

-Su ülkesine yolculuğa.

-Sen çok küçüksün beni nasıl taşıyacaksın?

-Ben taşımayacağım seni, birlikte uçacağız.

-Nasıl?

-Şimdi bir adam gelecek, o sana yardım edecek.

-Peki.

Çok merak ediyorum. Kapı açıldı. O içeri girdi. Bana yardım etmeye geldi. "Bir dakika" dedim. "Son bir şey yazıyım." "Tamam" dedi.

"Su ülkesinde görüşürüz.

Böcek herkesin oraya bir gün mutlaka geleceğini söyledi.

Şimdi gitmeliyim."

IV.Bölüm – Nilay

"Ölüm gelecek ve gözlerini alacak,

o ölüm ki bizleri sabahtan akşama dek izleyen,

sağır, eski bir acı ya da anlamsız bir angarya olarak"

Cesare Pavese

Gün ışığını görmeyeli kaç gün oldu. Şimdiden tüm tatları özledim ve tatmadıklarımı. Benim de son bir cümlem olsun istiyorum. Yaşama, geride kalanlara bıraktığım son bir cümle. İyi tasarlamalıyım, iyi düşünmeliyim.

Ölümün dipsizliğinde kaybolacağımı bilmek hem korkutucu hem de garip bir biçimde huzur verici. Kalemimin ucundan dökülen her sözcük, ucuz, beyaz bir kağıt üzerine damlattığım kana dönüşüyor. Bedenim boşalana kadar ağır ağır, keyfine vararak, ölümü içerek, yazmak, yazmak, yazmak istiyorum.

Ne bu? Az sonra ensemde bitecek ölümü erteleme

çabam mı? İki saatte yazmaya sığdıramayacağım kadar dolu dolu yaşadığımı düşünürken, şimdi, bu soğuk odada, yarı uyur yarı uyanık, ellerim mosmor, titrerken aklıma gelen ne kedim, ne sıcak odam, ne annemin yumuşak teni; sadece ölümümden sonra çıkacağım yolculuk. Ne kadar bencilce!

Demek ki insan çaresizlikle örülmüşken, hemen durumu kabullenip bir sonraki adımı düşünüyor. Ya da en azından ben böyleyim. Ne yapabilirim ki? Her şeyi denedim; bağırmayı, çıkış yolu aramayı, tutsak olduğum bu dört duvar arasından kurtulmak için yapılabilecek her şeyi. Belirli bir huzurla gitmeli ölüme. Korkuyorum, evet korkuyorum. Neden? Belirsizlik. Yaşarken (Nasıl bir tezatlık. Yaşayan bir bedeni, ölü kabul etmek!) çıktığım yolculukların nereye olduğunu bilirdim, beni neyin beklediğini ve nasıl sonuçlanacağını. Şimdi gözlerimi kapadığım vakit gördüğüm karanlıktan korkuyorum. Nefes almayı bıraktığımda nereye gideceğimi bilmemekten korkuyorum.

Cennet, cehennem, melek, şeytan kavramlarına inanmadım. Bana yakın olan, gidip de geri dönenlerin, görüp de anlattıkları yerler, kişiler, olgular.

Onca ölüyü düşünüyorum. Kiminin üzerine toprak serilen, kimi doğmadan ölen, kiminin külleri yaşama savrulan, kiminin bedeni, bilinmeyen bir yerde, kıyıda, köşede çürüyen, kimi denizin dibinde, kumların arasında yer bulan, kiminin her bir parçası yeryüzünün uçsuz bucaksız noktalarına dağılan onlarca, binlerce, milyonlarca, milyarlarca ölüyü.

Nereye gidiyorsam- eğer bir yere gideceksem- gittiğim yer çok kalabalık olacağa benziyor. Ben kalabalıkları sevmem.

Bunca ölüyü barındıracak bir yer olabilir mi? Hala sınırlı bir mantıkla, hala sınırlı bir çerçevede, hala iki boyutlu düşünüyorum. Zaman ve mekan arasına sıkışmış bir yaşamdan daha ne beklenebilir ki?

Yazdıkça korkum azalıyor. Daha rahatım şimdi.

Lise yıllarında ki bir intihar girişimimden başka yakınlığım olmadı ölüme. Tabi ona da yakınlık denirse. Acemi bir oyundu. Şimdi adını bile hatırlayamadığım, bana miras bir ilk öpüş bırakan sevgilime, bir kavga sonunda, çektirmek istediğim vicdan azabının uzantısı olarak gelen bir intihar düşüncesiydi. Karlı bir kışın ortasında, soğuk duşun altına girip, bir sürahi buzlu suyu içerek, ıslak saçlarla, dondurucu ölümü acemice bekleyişimdi. Hayal kırıklığı. Ölmedim. Bir kutu ilaç yutacak ya da bileklerimi kesecek kadar cesaretim yoktu.

Şimdi ise beni bekliyor. Sözcüklerimin bitmesini, yazacaklarımın sona ermesini, kanımın akacak son damlasını.

Ne kaldı ki geriye;

bir sevgili,

bir ana,

bir baba,

yarım yamalak yaşanmış bir hayat ve yaşanmaya başladıkları anda ölüme giren bir çuval anı.

Bitti...

Sonsöz

Ölüm mektupları titiz bir çalışmanın sonucunda ortaya çıktı. Denekler büyük bir özenle, farklı yaş gruplarından, farklı kültür ve yaşamlardan seçildi.

Elbette kitabın yazımı sırasında yaşanan bazı aksaklıklar oldu. Amaca uygun olmadığı tespit edilen denekler hemen imha edildi. Bazı deneklerin yazdıkları mektuplar ne üzücü ki şahsıma karşı hakaret ve küfür doluydu. Kitaba konulacak derecede bir değer taşımayan bu yazılar, tarafımca çöpe atıldı. Bu kişilerin ne denli ulvi bir amaca hizmet ettiklerini anlamamış olmaları büyük bir cehalet. Bazı denekler ne yazık ki yazmayı bile bilmiyordu. Bundan ülkem ve okurlarım adına ayrı bir utanç duydum.

Yine de yılmadım, hayal kırıklığına uğramadım.

Bu kitapla beklentilerimin çoğunu gerçekleştirmiş olsam da, geride yine de eksik bir halka kaldığını düşünmekten kendimi alamadım. Ve uzun incelemeler sonucunda, tamamlayıcı parçayı buldum. Yazılarına ölümü yansıtanların yüzlerinde yakaladığım ifadeler. Böylece ikinci kitabımın ne olacağı ortaya çıktı. "Ölüm Fotoğrafları"

En kısa zamanda bu projemi de siz sevgili okurlarıma sunmayı heyecanla bekliyorum.

Saygılar, sevgiler.

"Arkasında ölümsüz bir eser bırakmayan, yaşamayı hak etmemiştir" DÜ

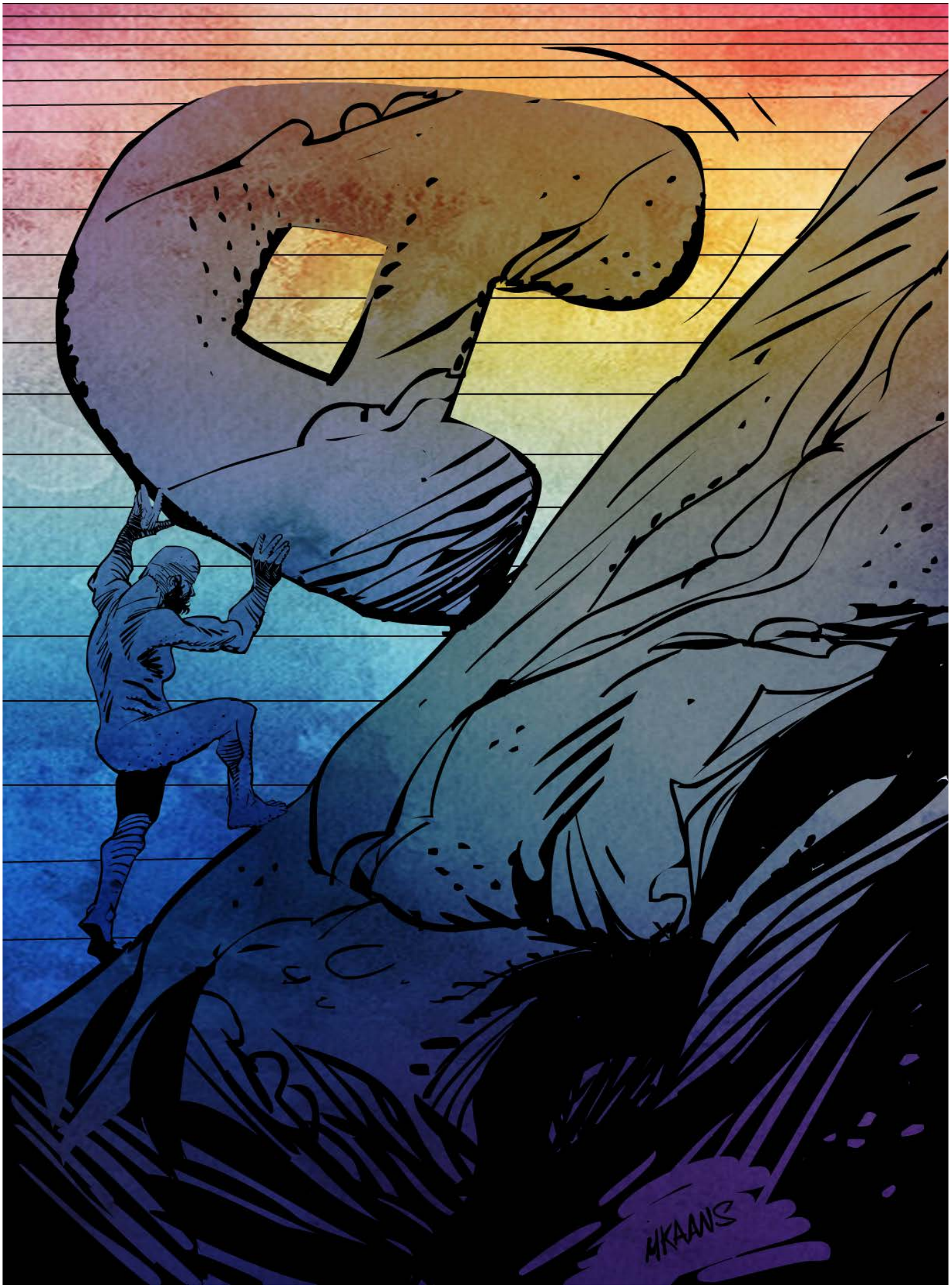
AKAANS